TOLF UTVALDA PREDIKNINGAR

AF

D. L. MOODY.

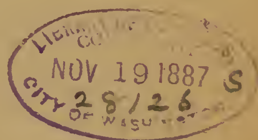
TOLF UTVALDA

PREDIKNINGAR

AF

D. L. MOODY.

"PREDIKA ORDET."

FLEMING H. REVELL,

CHICAGO: 148—150 MADISON STREET. | NEW YORK: 148—150 NASSAU STREET.

Utgifvare af evangelisk literatur.

FÖRORD.

För att tillmötesgå många vänners önskningar, samtycker jag härmed till offentliggörandet af hosföljande predikosamling.

Jag känner djupt, huru styckadt och bristfälligt den högtlofvade Gudens härliga evangelium här framställes; men jag nedlägger arbetet för Mästarens fötter, sjelf bedjande, äfvensom anhållande, att alla mina kristna vänner måtte bedja, det predikningarne i föreliggande form måtte blifva ett medel till vinnande af ett långt större antal själar för Kristus, än fallet var, då de muntligen meddelades.

D. L. MOODY.

"Hwar är du?"

1 Mos. 3: 9.

Det första som skedde, sedan underrättelsen om menniskans fall nått till himmelen, war, att Gud nedsteg att uppsöka de förlorade. Då han gick genom lustgården, wid det dagen swalkades, höra wi honom ropa: "Adam, Adam! hwar är du?" Det war en röst af nåd, barmhertighet och kärlek. Adam borde hafwa warit den sökande; ty han war den felande. Han hade fallit och borde hafwa gått af och an i Eden, ropande: "Min Gud, min Gud, hwar är du?" Men Gud lemnade himmelen för att på den mörka jorden söka den fallne. Icke för att utkasta honom från jorden, men för att wisa honom en utwäg att undkomma följderna af sina synder. Och han finner honom, men hwar? Döljande sig för sin skapare bland lustgårdens träd.

Då menniskan, äfwen om hon bekänner sig wara ett Guds barn, är utan gemenskap med Gud, så önskar hon fly bort från honom. Adam stod, då Gud först lemnade honom i lustgården, i lifsgemenskap med sin skapare, och Gud talade med honom; men nu, sedan han fallit, hade han ingen önskan att se honom; han hade förlorat gemenskapen med sin Gud. Han kan icke uthärda att se Gud eller att ens tänka på honom, och han skyndar att fly bort från honom. Men till hans gömställe följer honom hans skapare.

Sex tusen år hafwa förflutit, och dessa wåra textord hafwa gått genom tidsåldrarna. Jag twiflar på, att det finnes någon Adams son, som icke hört dem wid någon tidpunkt af sitt lif — måhända hafwa wid lifwets middagshöjd ord sådana som dessa: Hwem är jag? Hwar är jag? Hwart går jag, och hwad skall mitt slut blifwa? — smugit sig på honom. Det är godt för en menniska att stanna och göra sig sjelf denna fråga. Jag framställer den nu för dig, lilla gosse, för dig, lilla flicka, och för dig, gamle man, hwars lockar

börja gråna, hwars ögon börja blifwa skumma och hwars krafter aftaga, du som snart skall wara i en annan werld.

Jag frågar dig icke, huru du anses af dina grannar, af dina wänner eller af din omgifning, ty det betyder föga, huru wi anse hwarandra; det betyder föga, hwad menniskor tänka om oß; men det är af oändlig wigt, hwad Gud tänker om oß; det är af oändlig wigt att weta, huru menniskan anses af Gud. Och detta är nu frågan: Är jag i gemenskap med min skapare, eller icke? Om jag är utom gemenskapen med honom, finnes ingen frid, ingen glädje, ingen lycka. Ingen menniska på jorden, som är utan gemenskap med sin skapare, wet, hwad sann frid, glädje, lycka och tröst är. Hon är främmande derför. Men då wi äro i förening med Gud, är det ljus på wår wäg. Ställ då denna fråga till dig sjelf! Tänk icke, att jag predikar för dina grannar, utan kom i håg, att jag talar till dig, såsom om du wore ensam. Den frågan "hwar är du?" war den första, som ställdes till menniskan efter fallet, och det war en ganska liten församling, som Herren då hade — Adam och hans hustru. Han war predikanten; och ehuru de försökte att gömma sig, nådde orden dem likwäl.

Låt dem nu träffa dig! Tänk icke, att ditt lif är fördoldt, eller att Gud ingenting wet om dig. Han känner wårt lif mycket bättre än wi sjelfwa, och hans ögon hafwa följt oß från wår tidigaste barndom intill nu.

Jag skulle wilja indela mina åhörare i tre klasser: kristna, affällingar och ogudaktiga, och fråga hwar och en: "Hwar är du?"

Först will jag göra de kristna denna fråga, eller rättare, låt Gud fråga dig: "Hwar är du?" I hwilket förhållande står du till församlingen och din umgängeskrets? Har du ställt dig helt och hållet på Herrens sida? Du må hafwa bekänt dig för att wara en kristen i tjugu, trettio, ja, fyrtio år; men hwar är du i afton? Är du på wäg till himmelen, och kan du gifwa skäl till det hopp, som i dig är? Antag, att jag bad dem, som äro sanna kristna, att resa sig upp; skulle du då blygas att uppstå? Antag, att jag skulle fråga hwar och en här, som bekänner sig wara Guds barn: "Om du nu skulle blifwa träffad af döden, har du wäl något **grundadt skäl att tro,** det du skulle blifwa frälst? Skulle du

wilja uppstå och inför Gud och menniskor säga, att du har grundadt skäl att tro dig hafwa gått från döden till lifwet? Eller skulle du tweka att göra detta? Kasta en blick tillbaka på de förflutna åren? Skulle du med wißhet kunna säga: 'Jag är en kristen;' och skulle ditt lif öfwerensstämma med din bekännelse? Guds rike står icke i ord utan i kraft. Gerningar tala högre än ord. Weta dina kamrater, att du är kristen? Wet din familj det? Känna de dig såsom helt tillhörande Herren? "Må hwarje sann kristen fråga sig: Hwad är jag inför Guds ögon? Är mitt hjerta troget den himmelske konungen? Är mitt lif här sådant, som det borde wara hos den, som lefwer i förening med Gud? Är jag ett ljus i denna mörka werld? Kristus säger: "I ären mina wittnen." Kristus war werldens ljus, men werlden wille icke hafwa det sanna ljuset; werlden uppreste sig och utsläckte ljuset, och nu säger Kristus: "Jag lemnar **dig** här nere för att wittna om mig, jag lemnar dig härnere som mitt wittne." Detta är, hwad apostelen menar, då han säger, att kristna äro lefwande bref, kända och lästa af alla menniskor. Lefwer jag nu så för Jesus, som han will, i denna mörka werld? Må den, som tillhör Herren, swara härpå! Må den, som tillhör Herren, helt gå ut från werlden och blifwa på Herrens sida; den som tillhör werlden, han tjene werlden! Att tjena Gud och werlden samtidigt — att på samma gång wilja tillhöra båda — är just den sorgliga riktningen hos nutidens kristendom.

Detta fördröjer kristendomens framsteg mer än något annat: "Den mig will tjena, han tage sitt kors på sig **hwar dag** och följe mig."

Jag känner en mängd menniskor som tänka, att, om de äro inom kyrkans sköte och hafwa aflagt sin trosbekännelse, skall detta wara tillräckligt till salighet. Men det finns ett dagligt kors för hwar och en af oß. O, du Guds barn, hwar är du? Om Gud skulle uppenbara sig för dig i ditt sofrum denna natt och ställa denna fråga till dig, hwad skulle blifwa ditt swar? Kan du säga, att du lefwer i Jesus och tjenar honom af allt hjerta; att du anwänder de gåfwor, du fått i hans tjenst och wäntar hans dags tillkommelse? Då jag 1867 war i England, kom en köpman från Dublin för att samtala med en köpman i London; jag kom in till denne

och blef af honom presenterad för mannen från Dublin. Hänsyftande på mig, sade den sednare till den förre: "Hur är det med denne unge man? Tillhör han "helt och hållet" Kristus?" Jag bekänner, att dessa ord brände i min själ. Det will säga mycket att tillhöra Kristus, och detta borde dock kunna sägas om alla kristna; och om menniskor, som stå på Herrens sida, wille helt gå ut från werlden och intaga sin rätta ställning samt bekänna Herren i tid och otid, så skulle deras inflytande på werlden snart förnimmas.

Som jag redan sagt, finnas många inom kyrkans sköte, hwilka hafwa aflagt sin trosbekännelse, men detta är ock allt, hwad man har hört om dem, och då de äro döde, så får du gå och söka bland några förlegade kyrkoböcker för att få reda på, om de tillhört kristenheten eller icke. Gud will icke hafwa det så. Jag tror, att, då Daniel dog, wißte alla menniskor i Babel, hwem han tjenade. De behöfde icke leta upp gamla böcker. De kände hans historia af hans lif. Det wore önskligt att finna menniskor med mod att bekänna Kristus. Då kristendomen waknar till lif, och en hwar, som tillhör Herren, är willig att wittna om honom, att werka för honom och, om så behöfwes, att dö för honom, då skall kristendomen gå framåt, ja, wi skola se Guds werk hafwa framgång. Det finnes en sak, som jag fruktar mer än någonting annat, och det är den döda, kalla formalismen i kyrkan. Framdrag alla **ismer** och lägg dem tillsamman; jag fruktar dem likwäl icke så mycket som död, kall formalism.

Ja, **de falska ismerna** — de äro icke så farliga som denna döda, kalla formalism, som har kommit ända in i hjertat af kyrkan. Det finns många bland oß, som sofwa eller slumra, under det att själar rundtomkring oß gå förlorade.

Jag tror sannerligen att wi, som bekänna oß för kristna, äro halfsofwande. Somliga af oß begynna att gnugga ögonen och få dem halföppna, men på det hela taget äro wi sofwande.

Följande lilla berättelse, som cirkulerade genom den amerikanska tidningspressen, gjorde på mig, såsom fader, ett djupt intryck. En fader tog en söndag sitt lilla barn med sig ut på landet, och som det war en het dag, lade han sig ned under ett skönt skuggritt träd. Det lilla barnet sprang om-

kring, plockande wilda blommor och gräs, och wisade dem för sin fader, ropande: "Se så wackert!" Till sist föll fadren i sömn, och, under det han sof, gick barnet bort. När han waknade, war hans första tanke: "Hwar är mitt barn?" Han såg sig omkring öfwerallt, men kunde icke se det. Han ropade allt hwad han förmådde, men allt hwad han hörde, war echot af sin egen röst. Han sprang upp på en kulle, såg sig omkring och ropade åter. Intet swar! Då gick han till ett bråddjup ett stycke längre bort; han såg dit ned, och der, bland klippor och törnbuskar, såg han sitt älskade barns stympade kropp. Medan han hade sofwit, hade hans barn störtat ned i afgrunden. Jag tänkte, då jag hörde detta: hwilken träffande målning af Guds församling!

Huru många fäder och mödrar sofwa icke nu, under det deras barn gå wid branten af förfärliga afgrunder och slutligen störta i det bottenlösa helwetet! Du fader, hwar är din son i afton? Han är måhända på något förlustelseställe; han ströfwar måhända genom gatorna; han rusar kanske fram mot en drinkares graf. Du moder, hwar är din son? Är han på krogen eller schweitzeriet, dränkande sin själ och allting, som är honom dyrt och heligt, i rusdrycken? Wet du, hwar din son är? Du fader, du har måhända kallats en kristen i fyratio år; hwar äro dina barn i afton? Har du lefwat så gudfruktigt och kristligt, att du kan säga: Följen mig, såsom jag följt Kristus? Tillwäxa dessa barn i wisdom? äro de på wäg till den ewiga herrligheten? hafwa de blifwit införda i Kristi fårahus? äro deras namn skrifna i Lammets lefwande bok? Huru många fäder och mödrar skulle kunna swara härpå? Hafwen I någonsin stannat för att tänka efter, om I hafwen något att förebrå eder, eller om I hafwen warit trogna mot edra barn? Så länge de, som wilja wara kristna, äro så förwerldsligade, kunna wi icke wänta, att wåra barn skola blifwa förda in i fårahuset. Kom då, o Gud, och uppwäck hwarje moder och lär hwar och en af oß, som är fader eller moder, att känna wärdet af de barns själar, du gifwit oß! Må de aldrig föra wåra grå hår med sorg till grafwen, utan må de blifwa en wälsignelse för Guds församling och för werlden! För icke längesedan sjuknade och dog dottren till en af mina rika wänner. Fadren och modren stodo wid hen=

nes dödsbädd. Den förre hade användt hela sin tid till att samla rikedomar åt henne; hon hade blifwit införd i glada och förnäma sällskapskretsar, men hon hade ingenting fått weta om Kristus. Då hon nu war wid brädden af dödens flod, sade hon: "Will ni icke hjelpa mig? det är mycket mörkt, och strömmen är grufligt kall". Föräldrarne wredo sina händer i sorg, men kunde intet göra för henne; och den stackars flickan dog i mörker och förtwiflan. Hwad hjelpte dem då deras rikedomar? Och likwäl, I mödrar och fäder, gören I det samma i dag, då I ären okunniga om det werk, Gud gifwit eder att göra. Jag bönfaller då hwar och en af eder att nu börja arbeta på edra barns själar.

En ung man låg för någon tid sedan döende, och hans moder trodde, att han war en kristen. En dag, då hon gick förbi dörren till hans rum, hörde hon honom säga: "Förloradt! förloradt! förloradt!" Modren sprang in i rummet och utropade: "Min gosse, är det möjligt, skulle du hafwa förlorat hoppet till Kristus, nu då du håller på att dö?" "Nej moder, det är icke detta; jag har ett hopp bortom grafwen, men hela mitt lif är förloradt. Jag har lefwat 24 år och ingenting gjort för Jesus, och nu är jag döende. Jag har användt mitt lif för mig sjelf; jag har lefwat för denna werlden och nu, då jag håller på att dö, har jag gifwit mig åt Kristus, men hela mitt lif är förspildt." Skulle det icke kunna sägas om många af oß, om wi i denna stund blefwe afmejade, att wårt lif warit nästan förfeladt — kanske helt och hållet förfeladt, för hwad det beträffar att föra någon själ till Kristus? Du unga flicka, werkar du för Jesus? Försöker du att winna någon själ för honom? Har du försökt att få någon wäns eller kamrats namn skrifwet i lifwets bok? Eller måste du säga: "Förloradt! Jag har ännu aldrig, fastän flera år förrunnit, sedan jag blef ett Guds barn, fört någon själ till Kristus." Om det finnes någon, som bekänner sig att wara ett Guds barn, hwilken aldrig har haft glädjen att leda någon enda själ in i Guds rike, må han då en gång börja! Det finns ingen större förmånsrätt på jorden. Och jag tror mina wänner, att det icke funnits någon tid, i wåra dagar åtminstone, då werksamheten för Kristus warit mer af behofwet påkallad än för närwarande. Jag

tror icke, att det hwarken i edra eller mina dagar har funnits någon tid, då Guds anda warit mer utgjuten öfwer werlden. Det finnes icke någon del af kristenheten, hwarest Guds werk icke går framåt; ja, det synes, såsom om den glada tidningen hölle på att med frisk fart utspridas öfwer hela jorden. Är det då icke tid, att Guds församling waknar upp och liksom kommer Herren till hjelp att hämma dessa mörka dödswågor, som rulla genom wåra gator, bortförande i sitt sköte det bästa och ädlaste, wi hafwa? O, må Gud uppwäcka sin församling! Må wi hålla wåra lampor brinnande och gå fram och werka för hans rike!

Låtom oß nu, för det andra, tala en stund till dem, som gått tillbaka till werlden — till affällingarne. Antagom, att du för några år sedan kom till en stor stad och der bekände dig för att wara en kristen; du blef medlem af ett kyrkosamfund och kanske lärare i en söndagsskola; men då du sedan kom till en annan ort bland främlingar, tänkte du kanhända, att du skulle upphöra litet med detta och först längre fram taga en klaß. Så slutade du att underwisa i söndagsskolan och försummade all werksamhet för Kristus. I den nya församlingen rönte du icke den uppmärksamhet eller det warma wälkomnande, som du wäntade, och du drog dig till följd deraf tillbaka. Du har nu gått så långt, att du besöker theatrar och dylikt, ja, sällskapar kanske med hädare och drinkare. Kanske talar jag nu till någon, som warit borta från fadershemmet många år. Kom då, du affällige, och säg mig, om du är lycklig. Har du haft någon lycklig stund, sedan du lemnade Kristus? Tillfredsställes du af werlden eller af den draf, du har fått i det fjerran landet? Jag har rest ganska mycket i mitt lif; men jag har aldrig funnit en lycklig affälling. Jag har aldrig kännt någon, hwilken werkligen blifwit född af Gud, som efteråt kunnat finna tillfredsställelse i werlden. Tror du, att den förlorade sonen war tillfredsställd i det främmande landet? Fråga de förlorade i denna stad, om de äro werkligt lyckliga! Du wet, att de äro det icke. "De odudaktiga hafwa ingen frid", säger min Gud.

Det finnes ingen glädje för den menniska, som är i uppror mot sin skapare. Om wi antaga, att hon smakat det himmelska goda, att hon warit i förening med Gud, haft

ljufligt sällskap med den himmelske konungen och haft fröjdfulla stunder i sin mästares tjenst, men affallit; är det möjligt, att hon kan wara lycklig? Om hon kan wara det, är det ett säkert bewis på, att hon aldrig warit omwänd. Om en menniska har blifwit född på nytt och har fått Guds natur, så kan denna werlden aldrig tillfredsställa hennes nya naturs fordringar. O, du affällige, jag beklagar dig! Men jag will säga dig, att Herren Jesus har mycket mera medlidande med dig, än någon annan kan hafwa. Han wet, huru bittert ditt lif är; han wet, huru mörkt det är; han längtar efter, att du skall wända om hem. O, du affällige, kom; kom i denna afton! Jag har en kärleksinbjudning från din himmelske fader. Herren längtar efter dig och kallar dig tillbaka denna afton och säger: "Kommen igen, I menniskors barn."

Återwänd, och din fader skall gifwa dig en warm wälkomsthelsning. Jag wet, att djefwulen har sagt dig, att Gud icke will hafwa någonting att göra med dig, derför att du har gått bort från honom. Men om detta wore sannt, skulle det wara mycket få menniskor i himmelen. David afföll; Abraham och Jacob gingo bort från Gud; ja, jag tror icke, att det finns någon helig i himmelen, som icke någon tid af sitt lif har med sitt hjerta, om ock ej i sitt yttre lif, affallit från Gud.

Den förlorade sonen hade sitt hjerta i det främmande landet, innan hans kropp war der. Du affällige, kom hem i afton! Din fader will ej, att du skall wara borta. Tror du ej, att den förlorade sonens fader war full af ångest deröfwer, att han ej kom hem dessa långa år? Fadren såg städse efter honom och längtade, att han skulle återwända hem. Så önskar ock Gud, att du skall komma hem. Jag frågar icke efter, huru långt du har gått bort; den store fåraherden will i afton åter införa dig i fårahuset: Har du någonsin hört talas om en affälling, som kommit hem, men som Gud icke warit willig att mottaga? Jag har icke hört talas om någon jordisk fader eller moder, som icke warit willig att åter emottaga sina söner; och ännu mindre skall någon kunna säga, att han känt en affälling, som werkligt önskat att komma hem, men som Gud icke warit willig att mottaga.

För flere år sedan, innan ännu någon jernwäg gick till

Chicago, brukade man från de fyrahundra mil aflägsna westra prairierna i wagnar införa säd för att sedermera utskeppa densamma på sjöarna. Der war då en man, som hade en stor landtegendom, och som, jemte det han skötte denna, äfwen brukade predika evangelium. En dag, då kristliga förrättningar upptogo honom, sände han sin son till Chicago med säd. Han wäntade och wäntade, att sonen skulle återkomma; men han kom icke. Slutligen kunde han icke wänta längre, utan sadlade sin häst och red till den plats, der hans son hade sålt säden. Han erfor nu, att denne warit der och fått penningarne för säden, och han började då frukta, att sonen blifwit mördad eller plundrad. Slutligen lyckades han med tillhjelp af den hemliga polisen uppspåra, att sonen warit på ett spelhus, der han bortspelat alla penningarne. I hopp att winna dem tillbaka, hade han sålt hästarne och förlorat penningarne äfwen för dem. Han hade, likt mannen på wäg till Jericho, råkat ut för tjufwar, som plundrat honom och sedan ej brydde sig om honom. Hwad skulle han nu göra? Han skämdes att gå hem och möta sin fader — och han flydde. Fadren förstod allt. Han wißte, att sonen trodde honom wara ond på sig, och han bedröfwades öfwer dessa sonens tankar. Huru likt syndaren, som alltid tänker, att, emedan han syndat, Gud icke will bry sig om honom! Hwad gjorde nu denne fader? Lät han sonen wara borta? Nej, han for efter honom; han lade sina andra angelägenheter å sido och ilade efter sonen; han färdades från stad till stad, från by till by. Han bad att få tala Guds ord, och efter predikans slut berättade han alltid den nyß omtalade händelsen. "Jag har en son", sade han, "som irrar omkring någonstädes på jorden"; och sedan han beskrifwit honom, tillade han: "Wiljen I ej skrifwa till mig, om I någonsin hören något om eller träffen på honom?" Slutligen fick han weta, att sonen rest till det tusen mil aflägsna Californien. Sade då denne fader, "så må han fara!" Nej, han reste till kusten af Stilla hafwet för att söka honom. Han for till San Francisco och kungjorde i tidningarne, att han wille predika i den och den kyrkan, den och den dagen. Efter predikan omtalade han sin berättelse, i hopp att sonen möjligen sett annonsen och kommit till kyrkan. Då han slutat, stod der borta wid galleriet en ung man, som

wäntade, tills församlingen hade gått ut, och då kom fram till predikstolen. Fadren såg upp, såg, att det war hans son, sprang emot honom och tryckte honom till sitt bröst. Sonen önskade att få bekänna hwad han gjort, men fadren wille icke höra ett ord. Han förlät honom och tog honom åter till sitt hem.

O, du förlorade son, som wandrar borta i skuggan af syndens mörka berg. Djefwulen har ljugit för dig om Gud, då han låtit dig tänka, att Herren icke åter will taga emot dig. Jag säger dig, att han will wälkomna dig i denna minut, om blott du will komma. Säg: "Jag will stå upp och gå till min fader." Herren böje dig, att du måtte taga detta steg! Det finnes ingen, som Jesus icke har sökt mycket längre, än denne fader sökte sin son. Det har icke förgått en dag, sedan du lemnade honom, på hwilken han icke följt dig. Huru du än tillbragt de flydda åren; huru mörkt ditt lif än warit, will han taga dig tillbaka. Stå då upp, du förlorade, och kom ännu en gång hem till din faders hus!

För icke längesedan fann ett fruntimmer i Edinburg, som war en werksam kristen, en qwinna, "hwars fötter lupo till döden" (Ordsp. 5: 5) och som hastade till en skökas graf. Hon bad henne återwända till sitt hem, men qwinnan swarade nej; "hennes föräldrar skulle aldrig emottaga henne". Den kristna qwinnan åter, som wäl wißte, hwad en moders hjerta kände, skref ett bref till den armas moder, och berättade, att hon mött hennes dotter, som war sorgsen och önskade återwända hem. Nästa post medförde swar, och på kuwertet lästes: "Genast! genast!" Se der en moders hjerta! De öppnade brefwet. Ja, dottren hade förlåtelse. Föräldrarna önskade få henne tillbaka och sände penningar, på det hon skulle komma **genast.** Syndare, detta är kungörelsen: "**Kom genast!**" Detta är hwad den store, älskande Guden säger till hwarje bortlupen syndare — **genast.** Ja, du affällige, kom hem i afton! Herren skall warmt wälkomna dig, och det skall blifwa glädje i himmelen öfwer din återkomst. Kom, ty allting är nu redo!

En af mina wänner sade en gång till mig: Har du någonsin tänkt på, hwad den förlorade sonen förlorade genom att gå bort till det främmande landet? Han förlorade sin **föda.** Det är hwad alla arma affällingar förlora. De få

intet manna från himmelen. Bibeln är för dem en tillsluten bok; deras själar finna ingen näring i Guds ord.

Den förlorade sonen förlorade sitt **arbete**. Han war en jude, och de läto honom wakta swin; detta war förnedrande för en jude. Så förlorar hwarje affälling sitt arbete. Han kan ingenting göra för Gud; han kan ingenting werka för ewigheten. Han är en stötesten för werlden. Min wän, låt icke werlden draga dig ned i helwetet!

Den förlorade sonen förlorade äfwen sitt **anseende**. Hwem trodde honom numera? Föreställom oß, att några af hans landsmän kommit och fått se honom i sina trasor, barfotad och barhufwad. Han står der bland swinen, och den ene säger till den andre: "Se på denne stackars usling." "Hwad", säger han, "kallen I mig en stackars usling? Min fader är en rik man, han har mer kläder i sin ego, än I någonsin i hela ert lif hafwen sett. Min fader är en man med stor rikedom och stort anseende." Skulle wäl dessa män tro honom? "Denne stackars usling skulle wara sonen af en rik man!" Ingen af dem skulle tro sådant. "Om han hade en så rik fader, skulle han wäl gå till honom!" Så ock med affällingarne! Werlden tror icke, att de äro en konungs söner, och säger: "Hwarför gå de då icke till honom, om han har bröd nog och i öfwerflöd? Hwarför gå de icke hem?"

Den förlorade sonen förlorade slutligen äfwen sitt **hem**. Han hade intet hem i det främmande landet. Så länge hans penningar räckte, war han omtyckt på wärdshuset och bland sina bekantskaper; han hade många wänner, men så snart hans penningar woro slut, hwart togo då hans wänner wägen? Detta är hwarje arm affällings tillstånd.

Men jag föreställer mig, att någon säger: "Det skulle litet löna mödan, att jag försökte komma tillbaka; inom få dagar skulle jag återgå till det gamla. Jag skulle mycket gerna wilja gå till min faders hus igen, men jag är rädd, att jag icke skulle stanna der." Detta är just en målning af ett sådant tillstånd. Men hör! Den stackars förlorade sonen hade kommit hem; fadren hade slagtat den gödda kalfwen; och de sitta nu till bords och äta. Säkerligen war detta den bästa måltid, han någonsin fått. Hans fader sitter med wid bordet, full af fröjd och glädje; men plötsligt skulle sonen börja

gråta. "Min son, hwarför gråter du? Är du icke glad att hafwa kommit hem?" "Ack jo, min fader, jag har aldrig warit så glad som i dag; men jag är så rädd, att jag skall få lust att gå tillbaka till det främmande landet." Kan du wäl föreställa dig någonting sådant? Kan du tro, att, om du fått deltaga i en måltid i din faders hus, du skulle få lust att gå bort igen?

Och nu några ord till den tredje klassen af mina åhörare! "Blifwer den rättfärdige med plats salig, hwar blifwer då den ogudaktige och syndaren?" Syndare, hwad skall det blifwa af dig? Huru skall du undfly? "**Hwar är du?**" Är det sant, att du lefwer utan Gud och utan hopp i denna werlden? Har du någonsin stannat för att tänka efter, hwad det skall blifwa af din själ, om du skulle blifwa bortryckt genom en hastig sjukdom? Hwar skall du hamna i ewigheten? Det står skrifwet, att utan Gud är syndaren utan hopp, utan ursäkt. Om du icke är frälst, hwilken ursäkt will du wäl förebära? Du kan icke säga, att det är Guds fel. Han längtar efter att få frälsa dig, och jag säger dig på denna aftonstund, att du kan frälsas, om du will, om du werkligen önskar att gå från döden till lifwet, om du önskar att blifwa arfwinge till ewinnerligt lif, om du will blifwa ett Guds barn; tänk efter, om du denna afton will söka Guds rike! Jag säger dig på Guds ords grund, att, om du söker Guds rike, skall du finna det. Ingen menniska har någonsin sökt Kristus af hjertat utan att finna honom. För min del känner jag ingen, som welat, men icke fått sitt frågande efter Herren snart beswaradt. Denna sista tiden har särskildt en allwarlig känsla genomträngt mig wid tanken på, att jag uppnått lifwets middagshöjd. Jag ser på lifwet såsom en, den der hunnit toppen af en kulle och just börjat att stiga ned på andra sidan. Om jag än skulle få lefwa hela sjuttio år, så har jag nu hunnit öfwer toppen och kommit på andra sidan. Många af eder äro ju också på toppen af kullen, och, om I icke ären kristna, ber jag eder att nu stanna några minuter och fråga eder sjelfwa: Hwar ären I? Låtom oß se tillbaka utför den kulle, på hwilken wi hafwa klättrat upp, hwad se wi? Längst der nere wår wagga; men den är dock icke långt borta. O, huru kort är icke lifwet! Det är ju blott

såsom en dag. Se längre upp åt kullen, der är en grafsten; den utwisar en älskad moders hwiloplats. Då denna moder dog, lofwade måhända du, min åhörare, att från den stunden tjena Gud. Sade du icke, att din moders Gud skulle blifwa din Gud? Tog du icke hennes hand i dödstimmens stillhet och sade: "Ja, moder, jag will möta dig i himmelen." Har du hållit detta löfte? Har du ens försökt att hålla det? Tio eller kanske femton år hafwa förflutit; men har du kommit närmare Gud? Har detta löfte åstadkommit någon förändring hos dig? Nej, ditt hjerta har blifwit hårdare; natten har blifwit mörkare; småningom skall döden draga sina skuggor rundt omkring dig. Min wän, hwar är du? Litet längre bort på kullen finnes en annan grafsten; den utwisar ett litet barns hwilorum, en liten älsklig flickas eller gosses; då detta barn togs bort, lofwade du då icke Gud, och lofwade du icke barnet, att du skulle möta det i himmelen? Är detta löfte hållet? Tänk efter! Strider du ännu emot Gud? Förhärdar du ännu ditt hjerta? De predikningar, som träffade dig för fem år sedan, träffa de ännu ditt hjerta?

Se nu en gång nedåt kullen, der nere är en graf; du kan icke säga, huru många dagar, weckor eller år du har qwar dit, men du hastar till denna graf. Och många af eder äro ju uppenbarligen nära slutet. I hafwen blifwit bräckliga, och edra lockar börja gråna. Måhända är den likkista redan färdig, i hwilken du, min wän, skall läggas ned; måhända wäntar dig redan swepningen. Käre, är det icke höjden af dårskap att uppskjuta din omwändelse så länge? Helt wißt skall någon af dem, jag nu talar till, inom en wecka wara i ewigheten. I en så stor samling, som denna, skall döden säkert under nästa wecka komma och bortrycka någon, det må nu wara talaren eller någon af hans åhörare. Hwarför då uppskjuta frågan till en annan dag? Hwarför åter denna afton säga till Herren Jesus: "Gå dina färde för denna gången; när jag får läglig tid dertill, will jag låta kalla dig." Hwarför icke låta honom komma i afton? Hwarför icke nu öppna ditt hjerta och säga: Ärones konung, kom in!"

Skall det någonsin blifwa ett bättre tillfälle; lofwade du icke för tio, femton, tjugu, trettio år sedan, att du skulle tjena Gud? Någon sade sig kanhända wilja göra det, när

han blefwe gift och bosatt; någon sade sig wilja tjena honom, då han blefwe oberoende. Har **du** tänkt på detta sätt?

Det finnes tre wägar till helwetet; låt mig nämna deras namn. Den första är "försummelse". Att försumma frälsningen förer till helwetet. Någon torde säga: Hwad har jag gjort?" Men wet, att om du endast försummat att mottaga frälsningen, skall du gå förlorad. Jag befinner mig på en stark ström och ligger på botten af min lilla båt. Tio mil nedanför är det stora wattenfallet. Hwar och en, som kommer i detsamma, går förlorad. Jag behöfwer icke ro båten dit ned, jag har endast att dra in årorna och lägga armarna i kors och wara liknöjd. Således, allt hwad menniskan har att göra, om hon will drifwas bort och gå förlorad, är att lägga sina armar i kors, under det att nådatiden förspilles.

Den andra wägen är "motstånd". Om jag t. ex. mötte dig i dörren och ställde den wigtigaste af alla frågor till dig, skulle du måhända säga: "Icke i afton, hr Moody, icke i afton"; och om jag fortsatte: "Jag önskar att föra dig in i Guds rike", skulle du artigt swara mig: "Tack, i afton will jag icke blifwa en kristen; jag wet, att jag behöfwer det, men jag will icke i afton."

Den tredje wägen är "förakt". Du är redan wid slutet af din lefnads wäg, men du föraktar Kristus. Du hatar kristendomen; du hatar det bästa folk på jorden och de bästa wänner, du har; och om jag will gifwa dig bibeln, will du rifwa sönder den och trampa den under dina fötter. Arme föraktare, du skall snart wara i en annan werld. Skynda dig att bekänna dina synder och omwänd dig till Gud! På hwilken wäg är du nu, min wän, på försummelsens eller motståndets eller föraktets wäg? Besinna, att många blifwit bortryckta under det de försummat att mottaga nåden. Andra hafwa blifwit bortryckta under det de wägrat att taga emot den, och åter andra hafwa förgåtts, i det att de föraktat frälsningen.

För några år sedan **försummade** de att mottaga nåden, sedan **wägrade** de att taga den; och nu **förakta** de Kristus och kristendomen. De hata bibeln och de kristna, de förbanna till och med jorden, på hwilken de gå. Men ännu ett steg — och de äro borta!

O föraktare, jag sätter eder före wägen till lifwet och wägen till döden; hwilken wiljen I utwälja? Då Pilatus hade Kristus i sin hand, sade han: "Hwad skall jag göra med honom?" Och folket ropade: "Tag bort, tag bort! korsfäst honom." Unge man, är detta ditt tal i afton: "bort med evangelium, bort med kristendomen, bort med edra böner, edra predikningar och edert tal om evangelium! Jag bryr mig icke om Kristus." Eller will du wara wis och säga: "Herre Jesu, jag åstundar dig, jag behöfwer dig, jag will **hafwa dig?**" O måtte Herren föra dig till detta beslut!

"Här är ingen åtskilnad."

Rom. 3: 22.

Detta är en af de hårdaste sanningar, menniskan kan få höra. Wi äro i allmänhet benägna att tänka, att wi äro litet bättre än wåra grannar; och om wi skulle finna, att de woro något bättre än wi, då arbeta wi på att söka få ner dem i jemnbredd med oß. Will du se, hwem och hurudan menniskan är, så gå till Rom. 3 kapitel; der omtalas hela hennes historia. "Den är icke till, som rättfärdig är, icke en, alla hafwa afwikit; allesammans äro onyttige wordne, ingen är som godt gör, icke till en." Alla! — Det finnes menniskor, som skulla önska att få sitt lif beskrifwet före sin död; om nu någon af eder skulle wilja läsa sin biografi, må han då wända sig till detta kapitel, och han skall der finna den redan skrifwen.

Jag föreställer mig att någon säger: "Jag undrar, om han werkligen will påstå, att här ingen åtskilnad är." "Skulle jag t. ex. icke wara bättre än drinkaren!" Nå wäl; jag will medgifwa, att han har rätt; det är mycket bättre att wara nykter, än drucken; mycket bättre att wara ärlig, än oärlig; mycket bättre att wara redbar i alla sina handlingar, än att bedraga till höger och wenster i detta lifwet. Men då det kommer till den stora frågan om frälsning, inwerkar detta icke det minsta, emedan alla hafwa syndat och hafwa intet att berömma sig af för Gud. Alla menniskor äro af naturen onda. Det gamla Adamsträdet är ondt, och wi kunna icke bära goda frukter, om wi icke äro inympade i det sanna winträdet. Om jag har en frukt-trädgård och deri twenne äppleträd, hwilka båda bära bittra, fullkomligt wärdelösa äpplen, är det då någon skilnad för mig, om det ena trädet har fått femhundra äpplen, alla odugliga, och det andra endast twå, båda odugliga? Här är ingen åtskilnad, det ena trädet har endast mera frukter än det andra, men de äro alla odugliga.

Så ock med menniskan. Den ena tänker, att hon gjort endast en eller twå små synder och att Gud icke skall skrifwa upp dem, under det andra se sig hafwa brutit emot alla de tio buden. Men här är ingen åtskilnad, de äro båda skyldiga; de hafwa båda brutit lagen. Lagen fordrar hel och fullkomlig uppfyllelse, och om du icke kan fullgöra den, är du förlorad, så länge du dömes efter lagen. "Hwilken som håller hela lagen, men syndar på ett, han är saker till allt." Antag t. ex. att en man wille hålla sig fast i taket wid en kedja, bestående af tio länkar; om en af dem bruste, skulle det wäl hjelpa, att alla de andra nio wore hela och brukbara? Icke det minsta. En länk brusten, och mannen ligger der. Men är det icke nästan hårdt, att han skulle falla, då de andra nio länkarne äro felfria och endast en brusten? Den som brutit ett enda bud, är en brottsling i Guds ögon. Se på fängelset med deß tusende offer! Somliga äro der för mord, andra för stöld, andra åter för förfalskning; den ene för ett, den andre för ett annat. Du må gerna indela menniskorna i klasser, men brottsliga äro de alla. De hafwa alla brutit lagen, och de skola alla utstå sitt straff. Så har lagen ställt hwarje menniska såsom en brottsling i Guds ögon. Om en fotograf skulle annonsera, att han kunde taga en träffande bild af menniskohjertat, tror du, att han skulle få en enda kund? Jag tror icke, att det bland oß finnes någon, som skulle wilja låta lega sig såsom original för en sådan fotograf. Nu låta wi porträttera oß, och om bilden ser bättre ut, än wi sjelfwa, säga wi, under det wi utdela den bland wåra wänner: "det är förwånande likt." Men tänk dig en fotografi af ditt hjerta; skulle du wäl hafwa lust att sprida den bland dina wänner? Sannerligen, du skulle icke wilja låta din egen hustru se den! Du skulle till och med bli förskräckt af att sjelf se den! Ingen wet hwad i hjertat är, utom Herren, och Han säger: "Hjertat är ett argt, illfundigt ting öfwer all ting, hwem kan utransaka det?" Wi känna icke wåra egna hjertan; ingen af oß har någon aning om, huru onda de äro. Många bittra saker hafwa blifwit skrifna om mig, och dock wet jag med mig mycket mera ondt, än som omtalats. Det finnes intet godt i den gamla adamitiska naturen; wi hafwa af naturen ett hjerta, som är upproriskt mot Gud, och wi älska icke Gud, så framt wi icke äro födde af andan. Det

är lätt att förstå, hwarför menniskor icke tycka om tredje kapitlet af Romarebrefwet, — det är för strängt för dem. Det säger sanningen för tydligt. Men just emedan wi icke tycka om det, behöfwa wi så mycket bättre begrunda det; och wi skola då sannerligen finna, att det är just hwad wi behöfwa. Det innehåller en sanning, som menniskor alldeles icke tycka om; men jag har gifwit akt på, att den medicin, wi icke tycka om, gör oß den mesta nyttan. Om wi icke tro, att wi äro så onda, som denna beskrifning utwisar, böra wi se djupare in i oß sjelfwa. Här är måhända någon, som icke tycker sig wara fullt så ond, som denna text utmålar honom. Han är wiß på, att han är litet bättre än hans granne, emedan han regelbundet går till kyrkan, men grannen deremot icke alls går dit. "Naturligtwis", lyckönskar han sig sjelf, "skall jag wäl förr bli frälst." Men det tjenar till ingenting att försöka undkomma. Gud har gifwit oß lagen att pröfwa oß efter, och efter den hafwa alla syndat och kommit bort från Gud — här är ingen åtskilnad.

Paulus framställer lagen för att wisa menniskan, att hon är förtappad och förlorad. Gud, som är en fullkomlig Gud, har gifwit en fullkomlig lag, icke för att den skulle frälsa menniskorna, utan på det de skulle hafwa ett rättesnöre att pröfwa sig efter. Jag önskar göra detta klart för eder, emedan jag tror, att hundra och tusende här taga miste. De försöka att frälsa sig sjelfwa genom att hålla lagen, men den war aldrig ämnad till menniskans frälsare. Lagen har från werldens begynnelse aldrig frälst en enda menniska. Man har försökt att hålla den, men man har aldrig lyckats och skall det heller aldrig. Fråga Paulus, hwartill den är gifwen, och hör hans swar: "På det hwarje mun skall tillstoppas och all werlden skall för Gud brottslig warda." I detta tredje kapitel af Romarebrefwet har werlden blifwit ställd till rätta och befunnits skyldig. Domen har blifwit fälld öfwer oß alla — öfwer aktade, redliga medborgare, lika wäl som öfwer den förlorade sonen och drinkaren — alla hafwa afwikit.

Lagen tillstoppar hwarje menniskas mun. Gud will hafwa menniskan så förödmjukad i sina egna ögon, att hon icke har ett ord att säga till sitt förswar. Då hon erkänner, att hon är en syndare och blifwit beröfwad all sin egen rättfärdighet,

då kan Gud få tala med henne. Jag kan alltid säga om en menniska, som kommit nära Guds rike: hennes mun är tillstoppad. Gud tillsluter menniskans läppar, innan han frälsar henne. Job blef icke frälst, förrän han upphörde att tala om sig sjelf. Se blott, huru Gud behandlar honom! Allra först bedröfwar han honom, och Job börjar tala om sin egen godhet. "Jag halp den fattige, som ropade," säger han, "och den faderlöse, som ingen hjelpare hade. Jag war den blindes öga och den haltes fot. Jag war den fattiges fader."

Ack ja, de skulle hafwa gjort Job till en kyrkofader, om det hade funnits några kyrkofäder på den tiden! Han hade blifwit en förunderligt god man! Men nu säger Gud: "Jag will ställa några frågor till dig. Omgjorda nu dina länder som en man, ty jag will fråga dig, och swara du mig." Och Job är förödmjukad; han skämmes öfwer sig sjelf, han kan icke mer tala om sina gerningar. "Se", utropar han, "jag är usel; hwad skall jag swara dig? Jag will lägga handen på min mun." Men han är ännu icke tillräckligt nere, och Gud ställer derföre ännu några flera frågor på honom. "Ack", säger Job, "jag förstod aldrig dessa saker förut — jag såg dem aldrig i detta ljus." Nu är han alldeles tillintetgjord. Han nödgas bekänna: "Jag hafwer hört dig med öronen, och mina ögon se dig ock nu. Derför gifwer jag mig skuld och gör bot i stoft och aska." Nu har han kommit i den rätta ställningen inför Gud, och nu kan Gud tala med honom, och Gud hjelper honom och reser honom upp och gifwer honom dubbelt af allt hwad han hade förut. Molnet, dimman och mörkret rundt omkring hans stig äro bortdrifna, och ewighetens ljus bryter in i hans själ, då han ser sin litenhet inför en ren och helig Gud.

Detta är då anledningen, hwarför Gud gifwer oß lagen — att wi må skåda oß sjelfwa i wåra rätta färger.

Jag sade till min familj några weckor före branden i Chicago: Jag kommer hem i eftermiddag för att göra en utfärd med eder. Min lilla gosse klappade sina händer, sägande: "Ack, pappa, får jag följa med och se björnarne i Lincolns park?" "Ja". Som ni wet, tycka pojkar mycket om att se björnar. Jag hade ej warit borta många ögonblick förr än min lilla gosse sade: "Mamma, war snäll och gör mig i ordning".

"Ah", sade hon, "det dröjer länge innan pappa kommer." "Men jag will göra mig i ordning." Slutligen war han i ordning till utfärden, med ansigtet twättadt och kläderna fina och rena. "Nu skall du akta dig och icke smutsa ned dig igen," sade modren. Men låtom oß se, huru han åtlydde hennes förmaning. Han sprang ut för att wänta på mig, men det war långt till eftermiddagen, och om en liten stund började han att leka. Då jag kom hem, fann jag honom utanför huset med ansigtet helt och hållet betäckt af smuts. "Wilhelm, du kan icke få följa med till parken på detta sätt." "Hwarför icke, pappa, du lofwade mig att få följa med?" "Ja, men du är ju alldeles oren; jag kan icke wisa mig med en sådan smutsig liten gosse." "Hwarför icke, jag är alldeles ren, pappa; mamma har twättat mig." "Det är sannt, men du har blifwit smutsig sedan deß." Jag kunde icke öfwertyga honom, att han war smutsig. "Jag är ren, mamma har twättat mig!" ropade han. Jag lyfte då upp honom på mina armar, bar honom in i huset och lät honom se sitt ansigte i spegeln. Han sade då aldrig ett ord. Han trodde mig icke förut, men en blick i spegeln war tillräcklig; han såg nu, hur det war, och kunde icke förneka, att han war smutsig. Spegelglaset wisade honom, att hans ansigte war orent — **men jag tog icke spegeln att twätta det med;** naturligtwis icke. Likwäl är detta, hwad tusen menniskor göra. Lagen är den spegel, i hwilken wi skola se oß för att kunna upptäcka, huru onda och odugliga wi äro inför Gud, men de taga lagen och försöka att twå sig med den. Man har försökt detta i sextusen år och har på ett bedröfligt sätt mißlyckats. "**Intet kött warder rättfärdigadt af lagens gerningar**". Blott en menniska har lefwat på jorden, som kunde säga, att han hållit lagen, och detta war Herren Jesus Kristus. Om han hade begått en enda synd och felat i den minsta punkt, skulle hans offrande af sig sjelf warit utan nytta för oß. Menniskor hafwa wäl försökt att göra, hwad han gjorde, men de hafwa mißlyckats. I stället för att söka skydd under hans rättfärdighet, hafwa de erbjudit Gud sin egen, och han wet, hwilket bedröfligt mißtag detta är. "Den är icke till, som rättfärdig är, icke en".

Alltid, då menniskan blifwit satt på prof, har hon fallit. Så gick det i Eden, och några säga wäl, att de önskade sig

warit i Adams ställe, men hade de warit det, skulle de hafwa fallit lika fort som han. Samla femhundra barn i denna sal och gif dem tio tusen leksaker; säg dem, att de få springa omkring öfwerallt i salen och taga hwilken sak de bäst tycka om, undantagande en som ligger, låt oß antaga, i hörnet der hr Sankeys orgel står. Gå sedan ut en stund, och tror du icke, att detta är den första plats, de skola gå till? Ingenting i rummet skall hafwa större dragningskraft, än just den sak, som de blefwo förbjudna att widröra. Låtom oß derför icke tänka, att Adam war sämre än wi. Han blef ställd på prof, och satan gick in i Eden. Jag wet ej, huru länge han war der, — kanske endast tjugu minuter — innan han plundrade Adam på allt hwad han hade. Adam war der i lustgården, nyß utgången ren ur skaparens hand; satan träder fram, frestande honom, och han faller. **Han blef en affälling.**

Sedan gjorde Gud förbund med menniskan. Han sade till Abraham: "Se upp till himmelen och räkna stjernorna, om du kan räkna dem." Och sade till honom: "Så skall din säd warda. Och jag will göra mitt förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig storligen." Men hwilken förskräcklig affälling war icke menniskan under gamla förbundet, hwarom wi kunna läsa i bibeln!

De blefwo förda utur Egypten, sågo många tecken och under och stodo slutligen wid foten af berget Sinai. Då blef Guds heliga lag dem gifwen. Lofwade de icke att hålla den? "Allt det Herren sagt hafwer wilja wi göra," ropade de. Då man hör dem så tala, kunde man tänka, att allt nu är wäl. Men wänta, tills Josua och Moses hafwa wändt dem ryggen. Knappt hafwa deras ledare hunnit upp på berget för att hafwa ett enskildt samtal med Gud, förr än de säga till Aron: "Upp och gör oß gudar, de som gå före oß; ty wi weta icke, hwad denne mannen Moses wederfaret är, den oß fört hafwer utur Egypti land." Då ref allt folket deras gyllene öronringar ur deras öron och buro dem till Aron. Och han tog dem af deras händer och gjorde en gjuten kalf. Då detta war gjordt, upphäfde folket ett högt rop samt föll ned och tillbad den. "Tyst, hwad är det jag hör", säger Moses, då han kommer ned från berget. "Ett krigs skriande är i lägret", säger Josua. Och Moses swarar: "Det är icke

ett skriande, såsom af dem, de der winna eller tappa; utan jag hör ett skriande af qwededansar." De hafwa förgätit Gud, som befriade dem från Egyptierna, som ledde dem genom Röda hafwet, som födde dem med manna från himmelen. De hafwa förgätit sina löften att hålla buden. De twå första af dem äro redan brutna: "Du skall inga andra gudar hafwa jemte mig", "Du skall icke göra dig något beläte". De hafwa gjort sig en annan gud — en guld-gud. Och detta är hwad menniskorna allt sedan hafwa gjort!

I England t. ex. äro de förwisso flere, som dyrka den gyllene kalfwen, än som dyrka himmelens Gud. Sen eder omkring! De offra åt denne afgud helsa, lycka och frid. "Gif mig trettio silfwerpenningar, och jag will förråda Kristus", är werldens rop än i dag. "Gif mig en hög samhällsställning, och jag will försaka Kristus!" "Jag uppoffrar min hustru, mina barn, mitt lif, mitt allt för en berusande dryck. Jag will sälja min själ, blott jag får tillfredsställa min begärelse!" Det är lätt att tadla dessa menniskor för deras dyrkande af den gyllene kalfwen. Men hwad göra wi sjelfwa? Ack, menniskan war fallen då, och hon är fallen nu.

Sedan ställde Gud judafolket under domare, och de woro wäldige män. Men folket, d. ä. menniskan, blef fortfarande en affälling. Derefter kommo profeterna, och hwilken affälling war hon icke under dem! Slutligen kom Sonen sjelf från himmelen, från Fadrens sköte. Han lemnade sin thron och kom hit ned, för att wisa oß wägen till lifwet; men wi grepo honom och mördade honom på Golgatha! Menniskan war en affälling under Kristi tid.

Wi lefwa nu under en tid, då Gud låter sin nåd öfwerflödande strömma ned öfwer oß. Gud skådar wälsignande ned från höjden. Men hwad är en menniska under all denna nåd! En häpnadswäckande affälling! Se denne man, som raglar fram mot en drinkares graf och hwars själ är hemfallen åt en drinkares helwete! Se den ogudaktiga stökan på edra gator! Se fattigdomen, se dessa afskywärda sjukdomar, se lasten och brottet, som gripa omkring sig öfwerallt och säg mig: är det icke sannt, att menniskan är en **affälling** under nåden?

Jag ser bort på andra sidan af det tusenåriga riket; Kristus har utsträckt sin spira öfwer jorden i tusen år, men

menniskan är ännu en affälling. Ty "då tusen år fullkomnade äro, warder satan lös utur sitt fängelse, och han skall utgå till att bedraga hedningarne, som äro på jordens fyra hörn, Gog och Magog, på det han skall församla dem i strid, hwilkas antal äro såsom sanden i hafwet. Och de gåfwo sig uppå jordens bredd och kringhwärfde helgonens läger och den älskeliga staden; och ned af himmelen föll eld af Gud och förtärde dem." Hwad menniskan behöfwer, är en annan natur; hon måste födas på nytt. Hwad det är dåraktigt att säga: "Erfarenheten är en god läromästare. Menniskan kan hafwa warit länge i denna skola och har ännu aldrig lärt sin lexa — sin egen wanmakt och oförmåga. Hon har ännu mycket förtroende till sin egen styrka. "Hädanefter skall jag icke falla", säger hon, "jag har nu hittat på det rätta sättet. Nu förmår jag hålla lagen." Men för den första frestelse, som kommer, faller hon. Man will icke tro på Guds makt. Man will icke lära känna sig sjelf såsom förlorad och öfwerlemna åt Kristus att frälsa sig från synderna!

Men är det icke bättre att i denna werlden finna, att wi äro förlorade och få hos Jesus emottaga frälsning, än att sofwa och gå bort till helwetet utan att känna, att wi äro syndare!

Jag wet, att den läran, att wi alla syndat och kommit bort från Gud, är i hög grad motbjudande för den naturliga menniskan; om jag försökt att framleta den mest frånstötande vers i hela bibeln, kunde jag icke hafwa stannat för någon så illa omtyckt, som denna: **Här är ingen åtskilnad.** Jag föreställer mig — och jag tror mig hafwa rättighet dertill — att Noach, under det han byggde arken, understundom lemnade den för att gå ut och predika. Då de förbifarande stannade för att lyßna, hördes intet ljud af hammare eller hyfwel. Noach har upphört med arbetet. Han har gått ut på en missionsresa för att warna sina landsmän. Kanske sade han dem, att det skulle komma en stor syndaflod, som skulle bortsopa alla ogudaktiga; kanske sade han dem, att **alla**, som icke wore i arken, skulle förgås; att det icke skulle wara **någon åtskilnad.** Jag föreställer mig, att någon då säger till honom: "Noach, du gjorde bättre uti att gå tillbaka till arken och fullborda arbetet än att komma hit och predika. Du må icke tänka, att wi tro sådana dumheter som dessa. Du säger oß, att alla skola förgås på

samma sätt! Inbillar du dig werkligen, att wi skola tro, att konungar, ministrar, furstar samt tiggare, tjufwar och skökor alla skola på samma sätt gå förlorade?" "Ja", säger Noach, "syndafloden, som nalkas, skall taga eder alla bort — hwarje menniska, som icke är i arken, måste dö. Här är ingen åtskilnad." Utan twifwel tänkte de, att Noach mistat förståndet. Men kom icke floden och tog bort dem alla, furstar och fattighjon, tjenare och konungar — war det någon åtskilnad? Nej, ingen!

Då mordengeln drog genom Egypten, logo twifwelsutan de stolta Egyptierna åt de stackars Israeliterna, som beströko sina dörrträd med blod. "Hwilken dårskap", sade de hånande, "att bestänka dörrträden med blod! Om något ondt werkligen wore att frukta, så skulle blodet wäl icke kunna afwända detsamma. Wi tro icke, att någon fara är å färde, men, äfwen om så wore, kommer den att träffa detta stackars folk, men säkert aldrig oß." Men då natten kom, war det ingen åtskilnad. Konungen i sitt palats, brottslingen i sitt fängelse, tiggaren wid wägkanten — de woro alla lika. I hwarje hus hade förskräckelsens konung kommit, och det war allmän sorg i landet. I de fattigas och ringas hem, i furstarnes och ädlingarnes, låg äldste sonen död. Endast de föraktade Israeliterna, som hade blodet på sina dörrträd, undkommo. Och då Gud kommer till doms, skola wi, om wi icke äro i Kristus, alla wara lika. Lärda och olärda, höga och låga, prester och skriftlärda — här är ingen åtskilnad.

Jag föreställer mig nu Abraham gå ned för kullarna till Sodom; ställa sig på någon af deß gator och ropa: "I män af Sodom, jag har ett bud till eder från min Gud." Folket står och ser på den gamle mannen, med hwars hwita lockar winden leker. — "Jag har en warning till eder," ropar han, "Gud skall förstöra de fem städerna på denna slätt, och hwarje menniska, som icke flyr till berget der borta, måste förgås. Då han kommer till att döma eder, skall han icke göra någon åtskilnad; hwarje menniska måste dö. Furstar, ädlingar, högt uppsatta och mäktiga män, alla måste förgås. Tjufwar, landstrykare, drinkare — alla måste förgås på samma sätt. Här skall icke blifwa någon åtskilnad." Men dessa Sodomiter swara: "Abraham, du gjorde bättre att gå tillbaka till dina tält på kullarna; wi tro icke ett ord af hwad du säger. Sodom har

aldrig warit i större wälstånd; deß industri aldrig warit mer blomstrande än nu. Solen har aldrig strålat klarare än i dag; lammen springa på kullarne; allting går sin jemna gång, såsom det har gjort under sekler. Predika icke sådant skräp; wi tro det icke." Några timmar förgå — och Sodom ligger i aska! Gjorde Gud någon åtskilnad bland dessa, som icke wille tro? Nej, Gud sätter aldrig några falska rykten i omlopp; hwad han säger är sanning. "Alla hafwa afwikit; allesammans äro onyttige wordne", säger han, och "här är ingen åtskilnad". Det står skrifwet, att en eldsflod skall öfwergå denna jord, och då Gud kommer att döma menniskorna, skall det icke blifwa någon åtskilnad, och hwarje menniska, som är utom Kristus, måste förgås.

Det war min sorgliga lott att wara med wid Chicagos brand. Då lågorna rullade genom gatorna, förstörande allting i sin wilda framfart, såg jag de högt uppsatta, de ansedda, de lärda, de wisa, flyende för elden tilsammans med tiggaren, tjufwen och skökan. Alla woro lika. Då flammorna inswepte staden, påminde det om domens dag. Hwarken makt eller wishet kunde hejda dessa lågor. Alla woro då jemnlika, och många millionärer blefwo utfattiga denna natt. Då domens dag kommer, skall det icke wara någon åtskilnad. Då syndafloden kom, war det ingen åtskilnad; Noachs ark war wärd mer än hela werlden. Dagen förut war den en skottafla för werldens begabberi, och om den hade blifwit satt på auktion, skulle man icke hafwa funnit någon, som welat köpa den till annat än wedbrand. Men syndafloden kom, och då war arken wärd mer än hela werlden tillsammans. Så skall, då domens dag kommer, Kristus blifwa wärd mer än hela denna werlden, ja mer än tio tusen werldar. Och war det en förskräcklig sak i Noachs dagar att dö utom arken; mycket förskräckligare skall det blifwa för oß att gå bort i wåra synder till en graf utan Jesus.

Nu har jag sökt bewisa, att wi alla äro lika stora syndare, och om det icke lyckats mig att bewisa detta, så har mötet i afton warit förfeladt. Jag skulle gerna wilja anwända ännu en eller twå bilder och skulle wilja göra dem så sanna, så träffande, att ett barn kunde förstå dem. Det berättas, att i fordna tider i England brukades en lek, som bestod uti att

skjuta pilar genom en ring, som satt på toppen af en påle. Den som icke lyckades få alla sina pilar genom ringen, kallades "syndare". Antag nu att en påle stode i galleriet, och att på deß topp wore en ring. Jag har tio pilar, och hr Sankey har äfwen tio. Jag tar upp den första pilen och sigtar noga. Se så, jag tar miste om målet, och derför är jag en "syndare". "Men", säger jag, "jag will göra det bästa jag kan med de andra nio; jag har skjutit bom endast med en." På samma sätt göra menniskor, som försöka hålla alla buden utom ett. Jag skjuter på nytt och tar för andra gången miste om målet. "Men wänta", säger jag, "jag har ännu åtta pilar qwar", och afskjuter derför ytterligare en; bom! Jag afskjuter alla tio pilarne och får icke en enda genom ringen. Nåwäl, jag war en syndare efter den första pilen och kan endast blifwa en syndare efter den tionde. Nu kommer hr Sankey med sina tio pilar; han skjuter och lyckas träffa första gången. "Ser du", säger han. "Godt", säger jag, "gå på, men beröm dig icke, förr än du har alla igenom. Han tager den andra pilen och får den igenom. "Ah, ser du?" "Beröm dig icke", upprepar jag, "förr än alla tio äro igenom." Om en menniska icke alls har brutit lagen, då har hon fått något att berömma sig af. Den tredje afskjutes, och sedan den ena efter den andra; alla, till och med den nionde, flyga genom ringen. "Nu", säger han, "ännu en pil, och jag är ingen syndare". Han tager upp den sista pilen; hans hand darrar litet, han tar **miste om målet, och han är en syndare lika wäl som jag.** Min wän, har du aldrig tagit miste om målet? Har du icke kommit till korta? Jag skulle gerna wilja se den menniska, som aldrig felat; men en sådan har aldrig lefwat.

Låt mig framställa ännu en bild! Fordom war Chicago en småstad, men den fick privilegier och förwandlades till en stor stad. Der fanns en punkt i författningen, som tillät borgmästaren att utnämna alla polismän. Detta gick mycket wäl för sig, så länge staden war liten, men nu, sedan den fått mellan tre och fyra hundra tusen inwånare, ansågs för stor makt wara lagd i en mans händer. En ny lag antogs derför, som tog makten från borgmästaren och öfwerlemnade den åt en af regeringen utnämnd kommité. Det war ett wilkor i den nya lagen, att ingen skulle få bli poliskonstapel, som

icke innehade en wiß längd — fem fot och sex tum. Då kommitén kommit till styret, annonserade den efter till tjensten lämpliga män, och i annonsen stod bland annat, att ingen borde anmäla sig, som icke kunde framwisa goda rekommendationer. Jag minnes, att en dag, då jag gick förbi embetsbyrån, war der utanför en hel hop, som wäntade att få komma in. De upptogo hela ena sidan af gatan, och de jemförde sina papper, på hwilka deras förhoppning om framgång hwilade. Den ene sade till den andre: "Jag har fått ett utmärkt rekommendationsbref från borgmästaren och ett från högste domaren." En annan sade: "Och jag har ett förträffligt bref från senatoren den och den. Jag är säker på att komma in." De båda männen kommo fram på en gång och nedlade sina bref på bordet. "Godt", sade embetsmannen, "ni har wisserligen en hel mängd bref, men wi läsa dem icke, förr än wi hafwa mätit er." Åh, det hade de alldeles glömt. Den första mannen mätes, och han är endast fem fot. "Ingen förhoppning för er, min wän; lagen säger, att man måste wara fem fot och sex tum, och ni hinner icke till måttet." Den andra säger: "Jag har mycket större förhoppningar än han. Jag är ett godt stycke längre än han", och han begynner mäta sig med en tredje. Det är hwad folk alltid göra; de jemföra sig med andra. Mät dig efter Guds lag och efter Guds Son sjelf; och om du det gör, skall du finna, att du kommer till korta.

Han går upp till tjenstemännen och de mäta honom; han är fem fot samt fem och nio tiondels tum. "Duger icke", säga de till honom, "ni hinner icke till måttet." "Men jag är endast en tiondels tum för kort", inwänder han. "Det hjelper icke", säga de, "här är ingen åtskilnad." Han går bort med mannen, som war fem fot. Den ene kommer till korta på sex tum och den andre endast på en tiondels tum; lagen kan icke ändras. Och Guds lag är sådan, att ingen menniska skall ingå i Guds rike med en enda synd på sig. Den som syndar på ett, han är saker till allt.

"Är det då intet hopp för mig?" säger du. "Hwad skall det blifwa af mig? Om allt detta är sannt, är jag en arm, förlorad själ. Jag har begått synder från min tidigaste barndom." Lofwad ware Herren, mina wänner, det är just derför, som evangelium har kommit! "Den der af ingen synd wißte,

honom hafwer Gud gjort till synd för oß. "Men han är sargad för wåra mißgerningars skull och slagen för wåra synders skull; näpsten ligger uppå honom, på det wi skulle frid hafwa, och genom hans sår äro wi helade." "Wi gingo alla uti willfarelse såsom får, hwar och en såg en uppå sin wäg; men Herren kastade allas wåra synder uppå honom."

Du frågar mig, hwad som utgör mitt hopp; det är detta, att Kristus är död för mina synder, i mitt ställe, och derför kan jag ingå i det ewiga lifwet. Fråga Paulus hwad hans hopp war: "Kristus är död för wåra synder efter skrifterna." Detta är det hopp, i hwilket alla heliga martyrer hafwa dött, i hwilket alla, som ingått i himmelen, hafwa funnit sin enda tröst. Tag bort läran om Kristi tillfyllestgörelse för oß, och mitt hopp är förloradt. Med lagen, utan Kristus, äro wi alla förlorade. Lagen hafwa wi brutit, och den kan endast swänga rättwisans skarpa swärd öfwer wåra hufwuden. Äfwen om du kunde hålla den från detta ögonblick, qwarstår dock de förflutna synderna såsom oförlåtna. Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse.

Endast den är räddad för ewigheten, som är innesluten i Kristi fullbordade werk. Hwad lagen icke kan göra för oß, det kan han göra. Han fullgjorde den i hwarje punkt, och under hans lydnad kunna wi taga wår plats. För oß har han utstått all deß förbannelse, och uppfyllt alla deß fordringar. "Hwilken wåra synder sjelf offrade i sin lekamen på trädet." Han såg från begynnelsen det förskräckliga slutet; han wißte, hwilken död, hwilken undergång, hwilken jämmer, som låg framför oß, om wi skulle blifwa lemnade åt oß sjelfwa. Och han kom från himmelen för att wisa oß den nya och lefwande wägen, "och från allt, hwarifrån I icke kunnen rättfärdige warda uti Mose lag, warder hwar och en, som tror på denne, rättfärdigad."

Nu en bekant historia från Napoleon I:s tid! Wid en utskrifning under ett af hans många krig, blef en man utlottad till hären, som icke wille gå ut, men en hans wän erbjöd sig att gå i hans ställe. Wännen förenade sig så i den andres namn med regementet och blef bortsänd till krigsskådeplatsen. Snart stod ett slag, i hwilket han blef dödad, och de begrofwo honom på slagfältet. Någon tid efteråt behöfde kejsaren förstärkning, och genom mißtag blef den förstnämnde mannen utlottad för andra gången. De kommo för att taga honom, men

han protesterade. "Ni kan icke taga mig." "Hwarför icke?" "Jag är död", war swaret. "Ni är icke död; ni lefwer och är frisk." "Men jag **är** död", sade han. "Hwad menar ni, menniska; är ni galen? Hwar dog ni?" "På det och det slagfältet, och der begrof ni mig." "Ni talar som en galning", ropade de; men mannen stod fast wid sitt påstående, att han war död och begrafwen för några månader sedan. "Slå upp i edra böcker", sade han, "och se efter, om det icke är så." De sågo efter och funno, att han hade rätt. De funno mannens namn infördt som utlottad, sänd till kriget och anmärkt såsom död. "Men wi se ju här", sade de, "att ni icke är död; ni måste hafwa haft någon i ert ställe; det måtte hafwa warit eder vikarie." "Ja wißt", sade han, "och han dog i mitt ställe. Ni kan nu icke röra mig; jag dog i denne man, och jag går fri. Lagen har ingen talan öfwer mig." De wille icke widkännas läran om ställföreträdare, och saken blef hänskjuten till kejsaren. Men han sade, att mannen hade rätt, att han war död och begrafwen i lagens ögon, och att Frankrike icke hade något anspråk på honom.

Berättelsen må wara sann eller icke, men en sak wet jag är sann, den nämligen, att den himmelske konungen känner läran om ställföreträdare. Kristus död för mig; detta är mitt hopp för ewinnerligt lif. "Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus." Om du frågar mig, hwad du skall göra för att få del i denna wälsignelse, swarar jag: Gå och träd i personlig gemenskap med Kristus, tag syndarens plats wid korsets fot! Låt dig afklädas all egen rättfärdighet och iklädas Herren Kristi! Inswep dig i hans fullkomliga klädnad och emottag honom genom att helt enkelt förtröfta på honom som din egen frälsare! Sålunda ärfwer du den outsägliga rikedom, som Kristus har förwärfwat genom sitt blod. **"Alla dem som honom anammade, gaf han makt att blifwa Guds barn, dem som tro på hans namn."** Ja, I kära Guds barn, han gifwer makt att öfwerwinna werlden, köttet och djefwulen; makt att korsfästa hwarje herrskande synd, lidelse och begär; makt att wid hwarje bedröfwelse och frestelse i ditt lif utropa: "Allting förmår jag genom Kristus, som mig mäktig gör."

Jag har försökt framställa den urgamla sanningen, att

alla menniskor äro syndare. Jag talar kanske till några, som tänka, att det är förspilld tid. "Gud wet, att jag är en syndare", ropa de, "det behöfwer du icke bewisa. Sedan jag började tala, har jag icke gjort annat än brutit såwäl den gudomliga som menskliga lagen." Nå wäl, min wän, jag har goda nyheter för dig. Det är lättare för Gud att frälsa dig, som har brutit hela lagen, än den menniska, som har brutit endast ett af buden. Båda ären I döda i synden. Det betyder föga, huru död du är, eller huru länge du har warit död; Kristus kan lika lätt gifwa eder båda lifwet. Här är ingen åtskilnad. Då Jesus mötte den stackars enkan, som kom ut från Nain, följande sin älskade sons stoft till grafwen — han hade ju nyß dött — då tillät honom ej hans älskande hjerta att gå förbi henne; han hejdade likråget och tillsade den döde att resa sig upp. Han åtlyddes genast, och modren omfamnade ännu en gång sin son såsom lefwande. Och då Jesus stod wid Lazari graf, han som hade warit död i **fyra dygn**, war det då icke lika lätt för honom att säga: "Lazarus, kom ut?" War det icke lika lätt för honom att återkalla Lazarus till lif, hwilken dock hade warit död i fyra dygn, som det war för honom att uppwäcka enkans son, som blott hade warit död **ett** dygn? Ja, det war lika lätt; der war ingen åtskilnad. De woro båda lika döda, och Jesus frälsade den ena lika lätt, willigt och kärleksfullt som den andra. Och derför, min wän, behöfwer du ej klaga öfwer, att Kristus icke kan frälsa dig; ty Kristus dog **för ogudaktiga**. Och om du i detta ögonblick wänder dig till honom med hela ditt hjerta och helt enkelt mottager honom såsom din frälsare och din Gud, så kan jag på Guds ords grund säga dig, att "**han skall icke kasta dig ut.**"

Och du, som aldrig har känt bördan af dina synder, du som tänker, att det är stor åtskilnad, du som tackar Gud, att du icke är såsom andra menniskor — tag dig till wara. Gud har ingenting att säga till de egenrättfärdiga. Och till deß du böjer dig i stoftet inför honom och bekänner dina mißgerningar och synder, skola himmelens portar, hwilka äro öppna endast för **syndare**, frälsta af **nåd**, för ewigt wara tillslutna för dig.

Goda nyheter.

"Evangelium". 1 Kor. 15: 1.

Säkert finnes det icke något ord, som menniskor i allmänhet så litet förstå, som ordet "evangelium". Wi höra det hwarje dag, och wi hafwa hört det från wår tidigaste barndom, men likwäl finnes det många menniskor, ja äfwen många kristna, hwilka icke werkligt förstå, hwad som menas dermed. Jag tror, att jag länge hade warit ett Guds barn, innan jag werkligen förstod det. Ordet evangelium betyder "Guds budskap" eller godt budskap eller med andra ord "goda nyheter". Evangelium är ett budskap om stor glädje. Aldrig kommo bättre nyheter från himmelen; aldrig nådde bättre nyheter menniskoslägtets öron än evangelium. Då englarne kommo ned från himmelen för att kungöra denna tidning, hwad sade de till herdarne i Bethlehems-ängden? Månne detta: "Se, jag medför en **sorglig** underrättelse?" Nej! Eller detta: "Se, jag medför dåliga nyheter? Nej! De sade: "Se, jag bådar eder en **stor glädje**, hwilken allt folket wederfaras skall, ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad". Om dessa herdar hade warit lika en stor del af wår tids menniskor, skulle de hafwa sagt: "Wi tro icke, att det är goda nyheter, det är endast galenskaper. Dessa englar wilja åstadkomma en wäckelse och försöka att oroa oß; tro dem icke". Detta är hwad satan nu säger: "Tro icke, att evangelium innehåller goda nyheter; det skall endast göra eder utfattiga". Han wet, att det ögonblick en menniska tror den goda nyheten, tager hon emot den. Och ingen, som är under djefwulens makt, tror werkligen, att evangelium innehåller goda nyheter. Men dessa herdar trodde det bud, som englarne medförde, och deras hjertan fylldes med glädje. Om en gosse komme till någon här med ett synnerligen wigtigt telegram, skullen I icke på mottagarens blick kunna säga af hwad innehåll det wore? Om det t. ex.

medförde goda nyheter, såsom att hans förlorade son, som warit borta i främmande land, hade besinnat sig litt honom i Luc. 15 kap., tron I icke, att fadrens ansigte skulle upplysas af glädje? Och om hans hustru wore der, skulle han wisserligen icke dröja att wisa henne det, tills de hade kommit hem, eller tills hon hade begärt det af honom, utan han skulle lemna det åt henne, och äfwen hennes ansigte skulle ljusna, i det hon delade hans glädje. Men den tidning, som evangelium medför, är ännu herrligare. Wi äro döda i öfwerträdelser och synder, och evangelium erbjuder lif. Wi äro fiender till Gud, och evangelium erbjuder försoning. Werlden är i mörker, och evangelium erbjuder ljus. Emedan man icke will tro evangelium, att Jesus är werldens ljus, är werlden ännu i dag i mörker, men i det ögonblick en menniska tror evangelium, upplyser ljuset från Golgatha hennes wäg.

Jag will säga eder, hwarför jag älskar evangelium. Det är derför, att det har warit den bästa nyhet, jag någonsin hört. Det är just emedan det har gjort mig så mycket godt, som jag glädes att få predika det. Ingen menniska kan till fullo säga, hwad allt evangelium har gifwit henne; men se här, hwad jag wet att det befriat mig ifrån! Det har borttagit ur min wäg fyra de bittraste fiender, jag någonsin haft.

En af dessa förskräckliga fiender kallas i 1 Kor. 15: den sista fienden, **döden**. Evangelium har borttagit den. Jag tänker mig ofta tjugu år tillbaka, innan jag blef omwänd, huru mörkt det då syntes, när jag tänkte på framtiden. Jag såg på döden såsom på ett förskräckligt wilddjur och minnes, huru han brukade kasta sina mörka skuggor öfwer min stig; huru jag darrade, då jag tänkte på den förskräckliga timme, då den skulle komma öfwer mig; huru jag önskade att få dö i någon långsam sjukdom, som t. ex. lungsot, så att jag skulle kunna förbereda mig på hans ankomst. Det war wanligt i wår by, att då någon dött, man genom klämtslag i den gamla kyrkan tillkännagaf den dödes ålder, och aldrig uraktlät jag att räkna dessa klämtslag. Stundom war det sjuttio, stundom åttio; ibland räknade jag endast till mellan tolf och tjugu, och någon gång klämtades det efter någon, som döden träffat wid min ålder. Detta gjorde ett så sorgligt intryck på mig. Jag kände, att jag war rädd, då jag tänkte på huru dödens

kalla hand skulle afklippa lifstråden. Jag tänkte på, huru jag skulle blifwa bortryckt för att tillbringa ewigheten i ett okändt land.

Då jag såg ned i grafwen och såg dödgräfwaren kasta jord på kistlocket, syntes mig dessa ord: "Af jord är du kommen, till jord skall du åter warda", såsom en dödsringning för min själ.

Men nu är allt förändradt. Grafwen har förlorat sin förskräckelse; och jag kan utropa: "Du död, hwar är din udd?" Och jag hör, huru det från Golgatha swarar: "Begrafwen i Guds Sons sköte". Han fråntog döden sin udd och behöll den i sitt eget sköte. Tag en geting och ryck bort hans gadd, och du skall icke frukta honom mer än en fluga. Så har döden förlorat sin udd. Denna sista fiende har blifwit öfwerwunnen, och jag kan se på döden, såsom på ett besegradt offer. Allt hwad döden nu kan komma åt, är gamle Adam, och jag känner ingen oro för deß ankomst, då den kommer att befria mig från honom. Jag skall i uppståndelsen få en förklarad kropp, en kropp mycket herrligare än denna. Om döden i denna stund komme smygande upp till denna predikstol och lade sin kalla hand på mitt hjerta, så att det upphörde att slå, så skulle jag uppstiga till himmelen för att ewigt få wara när Herren. Evangelium har således gjort denna fiende till min wän. Hwilken herrlig tanke att, då jag dör, blott få sjunka i Jesu armar och blifwa buren till den ewiga hwilans land! "Döden är", säger apostelen, "min winning". Jag föreställer mig, att, då de lade wår Frälsare i Josephs graf, kunde någon hafwa tänkt sig döden sittande öfwer densamma sägande: "Jag har honom, han är mitt offer. Han sade, att han war uppståndelsen och lifwet. Nu håller jag honom i min kalla famn. De tänkte, att han aldrig skulle dö; men se nu på honom. Han har blifwit twungen att betala min skatt". Nej, aldrig! Den ärofulla morgonen kom, då menniskans Son sönderbröt dödens band och såsom deß besegrare uppstod ur grafwen. "Jag lefwer", utropar han, "I skolen ock lefwa". Ja, **I skolen ock lefwa** — är det icke en god nyhet? Ack, mina wänner, det är ju dock intet ledsamt budskap detta evangelium, som gör det så ljuft att lefwa och ljuft att dö.

En annan förskräcklig fiende, som bedröfwade mig, war **synden.** Med förfäran tänkte jag på den stund, då alla mina barndomssynder, hwarje hemlig tanke, hwarje ondt begär, allt, som warit gjordt i mörkret, skulle blifwa framdraget i ljuset inför den församlade skaran af alla folk. Lofwad ware Herren, dessa tankar äro nu flydda! Evangelium säger mig, att mina synder äro borttagna i Kristus. Af kärlek till mig har han tagit alla mina synder och kastat dem bakom sig, och detta är ett säkert gömställe för dem. Gud ser aldrig tillbaka; han ser alltid framåt, han skall aldrig se dina synder, då de äro bakom hans rygg — detta är en af hans egna bilder. Satan måste gå bakom Gud, om han skall finna dem. Och huru långt borta äro de icke? "Så långt som öster är ifrån wester låter han wåra öfwerträdelser wara ifrån oß". Icke blott några af dem har han borttagit, utan alla. Du må uppstappla dina synder, tills de resa sig såsom ett mörkt berg, och sedan mångdubbla dem med tiotusen; och när du försökt att uppräkna alla de synder, du begått, så låt mig komma med ett Guds ord, såsom detta: "Jesu Kristi Guds Sons blod renar oß af alla synder", och berget skall smälta bort. För någon tid sedan frågade en lärare i Irland en liten gosse, om det wore något, som Gud icke kunde göra, och gossen swarade: "Ja; han kan icke se mina synder genom Kristi blod". Detta är just, hwad han icke kan. Blodet öfwertäcker dem. Är det icke ett ljufligt budskap, att dina synder äro borttagna? Så kom då till Jesus som en syndare, och mottag hans evangelium! Han beder dig; nej, han bönfaller dig att göra det. Du är tillbjuden att göra ett utbyte; att befrias från alla dina synder och taga Kristus och hans rättfärdighet i stället för dem. Är icke detta ett godt anbud?

Ännu en annan fiende war det, som mycket brukade oroa mig, nemligen **domen.** Jag tänkte mig den förskräckliga dag, då jag skulle kallas inför Gud. Jag wißte icke, antingen jag skulle få höra Kristus säga till mig: "Gå ifrån mig du förbannade", eller: "Kom, du min faders wälsignade". Och jag tänkte, att ingen menniska skulle kunna säga, antingen hon skulle komma på den högra eller wenstra sidan, förr än hon stod inför Guds thron. Men evangelium säger mig, att detta afgöres **redan här:** "Det är ingen fördömelse för dem, som

äro i Kristus Jesus.“ Då du ser ordet “sannerligen, sannerligen“ i skriften, kan du weta, att det kommer någonting mycket wigtigt efteråt. — “Sannerligen, sannerligen säger jag eder: hwilken som hör mitt tal och tror Honom, som mig sändt hafwer, han **har** ewinnerligt lif och kommer icke i domen, utan är gången ifrån döden till lifwet.“ Tack och lof, jag skall icke komma i domen för mina synder! Det är ingen owiß sak: Gud har afgjort den. Kristus blef dömd för mig och död i mitt ställe, och jag går fri. Den som tror, **har, har** ewinnerligt lif. Är icke detta ljufligt att weta? Härom dagen bad en man för mig, att jag till sist skulle få ewinnerligt lif. Jag skulle icke kunna hafwa sagt Amen härtill, om han hade ment det, som orden lydde, ty jag fick ewinnerligt lif för nitton år sedan, då jag blef omwänd. Hwad är Guds gåfwa, om icke ewinnerligt lif? Och hwad är det, som gör evangelium till ett sådant gladt budskap? Är det icke detta, att det erbjuder ewinnerligt lif åt hwarje fattig syndare, som will mottaga det? Om en engel komme direkt från Guds thron och förklarade, att Gud hade sändt honom hit för att erbjuda oß någonting, hwad helst wi önskade — hwad skulle wi swara? Det skulle blifwa endast ett swar, ett rop, som skulle återskalla i himmelen: “Ewigt lif! Ewigt lif! Allt annat skulle förloras i glömskans haf. Det är lif, som menniskan behöfwer, och som hon mest wärderar. Om en man, som egde aderton millioner, wore på ett skeppsbrutet fartyg, och han kunde rädda sit lif för sex månader genom att gifwa dessa millioner, så skulle han ögonblickligen göra det. “Guds gåfwa är det ewiga lifwet“. Men är det icke förunderligt, att menniskor måste öfwertala, bedja, truga sina medmenniskor att emottaga denna dyrbara Guds gåfwa?

Mina wänner, det finnes ett ställe på jorden, der fruktan för döden, synden och domen icke behöfwer oroa oß; ett enda ställe på jorden, hwarest syndaren kan stå säker, och det är Golgatha.

Under jagten på prairierna i western, händer stundom på hösten, då det icke har regnat på flere månader, att gräset fattar eld wid skottens aflossande. Stundom, då blåsten är stark, kan man få se tjugo fot höga flammor rulla fram, förstörande menniskor och djur i sin wilda framfart. Då gräns-

boarne få se detta, hwad göra de wäl för att rädda sig? De weta, att de icke kunna springa så fort, som elden far fram. Icke den snabbaste häst kan fly undan den. De taga en tändsticka och tända eld på gräset utmed det ställe, der de befinna sig. Elden rusar fram; de taga sin tillflykt till det nyß afbrända området och äro räddade. De höra flammornas dån; de se, huru döden kommer emot dem med oemotståndligt raseri, men de frukta icke. De darra icke ens, då en hel ocean af flammor böljar rundt omkring dem, ty öfwer den plats, der de stå, har elden redan passerat, och der är ingen fara. Der finnes ingenting qwar, som kan brinna. Så finnes ock ett ställe på jorden, som Gud har förhärjat. För aderton hundra år sedan bröt en storm lös på hufwudskalleplatsen; Guds Son tog all werldens synder uppå sig, och om wi nu hålla oß wid hans kors, äro wi trygga för tid och ewighet.

Syndare, will du blifwa frälst denna afton? Will du blifwa fri från den fördömelse, som dina förflutna synder förtjent, och från kommande frestelsers herrawälde? Tag då din plats på klippan, som brast för dig. Låt döden, grafwen och domen komma; segren är Herrens och genom honom din. O, will du icke emottaga evangelium i afton, detta underbara budskap om hans offer för dig? Somliga få, då de höra evangelium predikas, en så sorglig uppsyn, som om de bewista en begrafning eller wore wittnen till en exekution eller hörde en torr och tråkig predikan läsas. Jag fick till Richmond åtfölja general Grants armé, och hade icke länge warit der, förr än det tillkännagafs, att negrerna skulle hafwa en jubelfest. Dessa färgade menniskor hade just blifwit fria; deras bojor hade fallit af, och de höllo just på att wakna upp deröfwer, att deras frihet war en werklighet. Det war en stor tilldragelse; jag gick till den afrikanska kyrkan, en af de största i södern, och fann den öfwerfull; en af de färgade fältpresterna af wårt norra regemente hade blifwit uppfordrad att tala. Jag har hört många wältaliga män i Europa och Amerika, men aldrig, tror jag, någon så wältalig som denne. Han sade: "Mödrar! Glädjens i dag; I ären fria. Ert lilla barn har förut gråtande blifwit bortryckt från eder famn och bortsåldt till någon aflägsen stat, men ert hjerta skall aldrig

mer förkrossas på detta sätt; I ären fria." Qwinnorna klappade sina händer och ropade med hög röst: "Ära, ära ware Gud!" Det war ett godt budskap för dem, och de trodde det. Det uppfyllde dem med glädje. Sedan wände han sig till de unge männen och sade: "Unge män! Glädjens i dag; I behöfwen ej längre höra smällarne af slafuppsyningsmannens piska. I ären för alltid fria, och edra efterkommande skola blifwa fria." Och de klappade sina händer, ropande: "Ära ware Gud!" De trodde den goda tidningen. "Unga flickor", sade han, "glädjens i dag, I hafwen förr blifwit sålda under auktionsklubban. Nu ären i fria — fria för alltid." De trodde det och höjde sin röst, ropande: "Ära ware Gud!" Aldrig har jag warit på ett sådant möte. Alla trodde den goda nyheten. Mina wänner, jag bådar eder en bättre tidning än denna. Ingen har en så nedrig, ogudaktig och grym herre, som den, hwilken tjenar satan.

Talar jag till en man, som är slaf under dryckenskapslasten, så får jag säga honom: "Kristus kan gifwa dig styrka att kasta glaset ifrån dig och blifwa en nykter man, en älskande make, en öm fader". Ja, du drinkarens arma hustru, Herren förkunnar dig goda nyheter; din make kan åter blifwa en nykter man. Och du arme syndare, som är så motsträfwig och will gå din egen wäg, evangelium tillbjuder dig förlåtelse. Gud förmanar genom apostelen: Låten försona eder med Gud! Detta är hans bud till dig — ett tillbud af wänskap.

Jag will här anföra en liten berättelse, som jag nyligen hört och som måhända kunde wara dig till någon nytta: En engelsman hade en enda son, och enda sonen i en familj blir ofta bortklemad, nyckfull och förstörd. Så blef ock denne gosse mycket sjelfswåldig, och han och hans fader woro ofta oense. En dag uppstod en träta mellan dem, och såwäl fadren som sonen woro mycket förbittrade; fadren sade, att han önskade, det sonen skulle lemna hemmet. Sonen sade, att han wille gå och aldrig återkomma till fadrens hus, förr än han skickade efter honom; men fadren förklarade, att han aldrig skulle skicka efter honom. Nåwäl, sonen reste. Men då en fader kan förgäta sitt barn, kan icke en moder göra det. Du moder skall förstå detta. Du wet, att det icke finnes någon kärlek på jorden så stark som moderskärleken. Många orsaker

kunna skilja en man från hans hustru, äfwensom en son från hans fader, men det finnes ingenting i hela werlden, som kan skilja en werklig moder från hennes barn. Sant är wäl, att det finnes mödrar, som hafwa druckit så mycket, att de förlorat hwarje ädlare känsla, men jag talar nu om en werklig moder; och hon skall aldrig kunna förkasta sitt barn. Nå wäl, modren skref till sonen och bad honom med wärma att först skrifwa till sin fader, så skulle han förlåta honom, men gossen swarade: "Jag will aldrig komma hem, förr än min far ber mig". Sedan bönfall hon hos fadren, men fadren sade: "Nej, jag skall aldrig bedja honom." Slutligen nedlades modren på sjuksängen med krossadt hjerta, och då läkarne förklarat allt hopp wara ute, önskade hennes make, ifrig att tillfredsställa hennes sista önskan, att weta, om det funnes någonting, som han kunde göra för henne, innan hon dog. Makan gaf honom en blick, — han wißte wäl hwad den innebar — och sade: "Ja, det finnes någonting, som du kan göra; du kan skicka efter min gosse. Det är den enda önskan på jorden, som du kan tilfredsställa. Om icke du will förbarma dig öfwer honom och älska honom, då jag är död, hwem skall då göra det?" "Nåwäl", sade fadren, "jag will skicka bud till honom, att du önskar se honom". "Nej", sade hon, "du wet, att han aldrig skall komma för min skull; om jag någonsin skall få se honom, måste du skicka efter honom". Slutligen gick fadren till sitt kontor och skref ett telegram i sitt eget namn, deruti han bad sonen att komma hem. Så snart denne hade fått inbjudningen från sin fader, ilade han hem för att träffa sin döende moder. Då han öppnade dörren för att gå in, fann han modren döende och fadren wid sidan af bädden. Fadren hörde dörren öppnas och såg sonen, men i stället för att gå honom till mötes, gick han till andra sidan af rummet och wägrade att tala med honom. Modren fattade sonens hand, hwilken hon så länge längtat att få trycka, kyßte honom och sade: "Min son, gå nu och tala wid din fader. Tala du först, och allt skall wara glömdt!" Men sonen sade: "Nej moder, jag will icke tala till min far, förr än han talat till mig". Hon tog sin mans hand i sin ena hand och sonens i den andra och egnade sina sista ögonblick till att söka åstadkomma en förlikning.

Hon kunde icke längre tala; det ögonblick, då hon skulle utandas sin sista suck, war kommet, och i denna stund lade hon sonens hand i fadrens och gick in i ewigheten! Sonen såg på sin moder, maken på sin maka; till slut brast fadrens hjerta; han öppnade sina armar och tryckte sonen till sitt bröst, och wid den döda kroppen blefwo de försonade. Syndare, detta är dock endast en swag, haltande bild, ty Gud är icke wred på dig, och bilden kan således icke tillämpas på honom, utan endast på dig. Jag framställer i afton för dig Kristi döda kropp. Jag ber dig att se på såren i hans händer, fötter och sida. Och jag frågar dig: "Will du icke låta försona dig med Gud? Han lemnade himmelen och steg ned i krubban, på det att han skulle återföra den störste syndare till Gud, samt lägga den förlorade sonens hand i fadrens, och han dog, på det att du och jag skulle låta försona oß med Gud. Om du will akta på mitt råd, skall du icke kunna sofwa i natt, utan att wara försonad. "Låt försona dig med Gud". O, detta försoningens evangelium, är det icke ett gladt budskap?

Och detta är ett **fritt** evangelium; hwar och en får taga det. Du behöfwer icke fråga: "För hwem är denna goda tidning?" Den är för dig. Om du will hafwa Kristi egna ord härpå, så följ mig för ett ögonblick till Jerusalem att lyßna till Herrens ord, i den stund han står färdig lemna denna jorden. Golgatha med alla deß fasor är bakom honom; likaså Gethsemanes qwal och Pilati dom. Han har uppstått ur grafwen och är i begrepp att intaga sin plats på fadrens högra hand. Omkring honom står den lilla lärjungaskaran, den späda kyrkan, som han lemnar qwar såsom sina wittnen. Skilsmessans stund har kommit, och han har ännu några "sista ord" att säga dem. Tänker han wäl i detta ögonblick på sig sjelf? Tänker han på den thron, som wäntar honom i himmelen? Går han i sitt minne tillbaka till de förflutna tilldragelserna i sitt lif; eller tänker han på de wänner, som hafwa följt honom så länge, och hwilka skola sakna honom, då han är borta? Nej, han tänker på dig! Och du föreställer dig, att han skulle tänka blott på dessa, som älskade honom. Ja, syndare, han tänkte i den stunden på dig; han tänkte på sina fiender; på dessa, som gäckade honom, som

föraktade honom, som dödade honom. Han tänkte på, hwad han mera skulle kunna göra för dem. Han tänkte på alla dessa, som skulle hata honom, på alla dessa, som icke skulle wilja anamma hans evangelium, på alla dessa som skulle säga, att det war för stort för att wara sant, på alla dessa, som skulle taga det till sin ursägt, att han aldrig dött för dem. Och wändande sig till sina lärjungar, brister honom hans hjerta af förbarmande, då han gifwer dem sitt sista uppdrag: "Gån ut i hela werlden och prediken evangelium **för hela skapelsen.**" Detta "för hela skapelsen" är ibland hans sista ord.

Jag föreställer mig, att Petrus frågade: "Herre, menar du werkligen, att wi skola predika evangelium för hela skapelsen?" "Ja Petrus". "Skola wi gå tillbaka till Jerusalem och predika evangelium för dessa dina fiender, som mördade dig?" "Ja, Petrus, gå tillbaka och qwarblif der, till deß du blir beklädd med kraft från höjden. Tillbjud dem först evangelium. Gå och uppsök den man, som spottade mig i ansigtet; säg honom, att jag förlåter honom, att det finnes ingenting annat än kärlek till honom i mitt hjerta! Gå och uppsök den man, som satte törnekronan på min panna; säg honom, att jag har en krona färdig för honom i mitt rike, om han will mottaga frälsningen; i den skall icke wara ett enda törne, och han skall bära den för ewigt i sin frälsares rike. Uppsök den man, som satte röet i min hand och slog mitt hufwud, så att törnena trängde djupare in i min panna! Om han will emottaga frälsningen som en gåfwa, så will jag gifwa honom en spira, och han skall utsträcka den öfwer folken på jorden. Ja, jag will gifwa honom att sitta med mig på min thron. Gå och sök den mannen, som kindpustade mig; tag reda på honom och predika evangelium för honom, säg honom, att "Jesu Kristi Guds Sons blod renar från alla synder", och att jag gaf mitt blod friwilligt för honom. Ja, jag kan föreställa mig honom sägande: Uppsök den stackars soldaten, som stötte spjutet i min sida, och säg honom, att det finns en närmare wäg till mitt hjerta än denna! Säg honom, att jag förlåter honom, säg honom, att jag will göra honom till en korsets stridsman, och att kärleken skall wara mitt baner öfwer honom!"

Ja, lofwad ware Herren, att evangelium predikas för **hela skapelsen!** Prisad ware han, att befallningen är så allmän! Det finnes ingen menniska så långt bortkommen, att icke Guds nåd kan nå honom; ingen menniska så swart, att Herren icke kan förlåta honom. Ja, prisad ware Herren; jag får predika evangelium för den man och den qwinna, som är så swart som helwetet sjelft. Lofwad ware Herren för dessa Kristi inbjudningsord: "**Hwar och en**". "Så älskade Gud werlden, att hwar och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif." Och **den der will,** han tage lifwets watten för intet.

Jag hörde en gång en qwinna säga, att hon icke trodde något löfte i bibeln wara för henne, utan att de alla woro för andra. Denna qwinna fick en dag ett bref, och då hon öppnade det, fann hon, att det war alls icke till henne, utan till en annan med samma namn. Det föranledde henne att fråga sig sjelf: "Om jag skulle finna något löfte i bibeln ställdt till **mig,** huru skulle jag weta, att det menades mig och icke någon annan qwinna?" och hon fann, att hon måste taga Gud på orden och innesluta sig sjelf i detta "hwar och en" och detta "hela skapelsen", för hwilka evangelium fritt predikas. Jag wet, att med detta ord "hwar och en" menas hwarje man, hwarje qwinna, hwarje barn i hela wida werlden. Deri inneslutes den der gossen der nere, denne gråhårsman, denna flicka i ungdomens fägring, den unge mannen, som kanske krossat en moders hjerta, drinkaren, som störtar sig i elände och synd. O mina wänner, wiljen I icke tro detta glada budskap? Wiljen I icke emottaga Kristi dyra evangelium? Will du icke tro, arme syndare, att det afser dig? Anser du det för stort att wara sant?

För några år sedan war jag i Ohio och blef der uppmanad att predika i statsfängelset. Elfwa hundra brottslingar infördes i kapellet, och alla sutto midt framför mig. Sedan jag slutat predika, sade fångpredikanten till mig: "Hr Moody, jag will berätta er en händelse, som tilldrog sig på detta rum".

"För några år sedan gingo wåra direktörer till statens guvernör och bådo honom om tillåtelse att få benåda fem män för deras goda uppförande. Guvernören samtyckte med det förbehåll, att beslutet skulle hemlighållas, och att wid slutet

af sex månader fem män, som gjort sig kända för det bästa uppförandet, skulle erhålla nåd, oafsedt hwad slags brottslingar de woro. Wid slutet af sjette månaden blefwo alla fångarne förda upp till kapellet. Direktörerna bestego tillika med presidenten plattformen och, stickande handen i fickan, tog denne sednare upp några papper och sade: "Jag håller i min hand fem mäns benådning". Fångpredikanten sade mig, att han aldrig i sitt lif warit wittne till någonting dylikt. Alla sutto så stilla, som hade de warit döda; många wora likbleka, och owißheten war förskräcklig; det syntes som om hwarje hjerta hade upphört att slå. Direktören gick fram för att berätta, huru de hade blifwit benådade, men fångpredikanten afbröt honom sägande: "Räkna upp namnen, innan ni håller ert tal, ty denna owißhet är förfärlig." Då uttalade han det första namnet, sägande: "Ruben Johnson, kom och mottag din benådning;" och han uträckte papperet, men ingen kom fram. Han frågade guvernören: "Äro alla fångarne här?" Guvernören sade honom, att de woro det. Han upprepade ytterligare: "Ruben Johnson, kom och mottag din benådning. Den är utfärdad och beseglad af guvernören. Du är en fri man". Icke en rörde sig. Fångpredikanten sade mig, att han såg hwar Ruben satt; han war wäl känd, han hade warit der i nitton år, och många sågo sig omkring, om han icke skulle komma springande fram. Men han sjelf såg sig omkring efter den lycklige man, som hade fått sin benådning. Slutligen wände sig predikanten direkt till honom och sade: "Ruben, **du** är mannen". Ruben wände sig om för att se efter, hwem Ruben war. Fångpredikanten sade för andra gången: "Ruben, **du** är mannen"; och för andra gången wände han sig om, tänkande, att det måste wara någon annan Ruben.

Alldeles så är det med evangelium. Menniskor tro icke, att evangelium är för dem. De tänka, det är alltför stort och gifwa så bort det åt andra. Men **du** är mannen i afton. Nåwäl, fångpredikanten såg, hwar Ruben satt, och måste trenne gånger säga till honom: "Ruben, kom och mottag din benådning". Omsider begynte sanningen att tränga inpå den gamla mannen; han stod upp och gick fram, skälfwande från hufwud till fot, och när han hade fått i sin hand dokumentet, som förklarade honom fri, såg han derpå, gick till-

baka till sin plats, dolde hufwudet i sina händer och grät. Då fångarne sedan ställt upp sig i led för att återwända till sina celler, ställde sig äfwen Ruben med i ledet, och fångpredikanten måste tillropa honom: "Ruben, gå ut ur ledet; du är en fri man, du är icke längre en fånge". Och Ruben steg ur ledet. Han war fri! På detta sätt utdela menniskor benådning. De utdela den för goda gerningar eller för godt uppförande. Men Gud benådar menniskor, som icke hafwa någon wärdighet, och som äro mycket, mycket förderfwade. Han erbjuder förlåtelse åt hwarje syndare, som will mottaga den. Han frågar icke efter, hwem och hurudan du är. Nej, du må wara den största fritänkare, den wärste drinkare eller tjuf eller brottsling; jag kommer dock i afton till dig med den glada tidningen, att evangelium är för hela skapelsen

Kristus söker syndare.

Menniskans son är kommen att uppsöka och frälsa det, som war förtappadt.

För mig är denna vers en af de ljufligaste i hela bibeln, ty detta lilla korta språk säger oß, hwarför Kristus kom i werlden. Han kom för ett stort ändamål, för att utföra ett stort werk, och en hel berättelse härom innefattas i denna lilla vers. Han kom icke för att döma werlden, utan på det att werlden skulle blifwa frälst.

För några år sedan reste prinsen af Wales till Amerika, och der war då stor uppståndelse med anledning af att eder kronprins kom till wårt land. Tidningarne började tala derom och många undrade, hwarför han kom. War det för att kasta en blick in i den republikanska styrelsen? War det för sin helsa? War det för att se wåra inrättningar, eller af hwilken anledning war det? Han kom och for, men han sade oß aldrig, hwarför han kom. Men då fursten från himmelen kom ned till jorden, sade han oß hwarför han kom. Gud sände honom, och han kom att göra sin faders wilja, nemligen att uppsöka och frälsa det, som war förtappadt. Så finnes det ej heller något ställe i Skriften, der det omtalas, att en man, som blifwit sänd af Gud, icke fullgjort det werk, han fått i uppdrag. Gud sände Mose till Egypten att föra tre millioner trälar ut af träldomens hus till det förlofwade landet. Mißlyckades han? Det syntes så i början. Om wi hade stått wid Röda hafwet, då Farao sade till Moses: "Hwem är Herren, hwars röst jag lyda skall" och befallde honom att gå ut från sin åsyn, då skulle wi tänkt att det war nära att mißlyckas. Men gick det wäl så? Gud sände Elias att wisa sig inför Achab, och det war ett djerft ord, då han sade, att det hwarken skulle komma dagg eller regn; men blef icke himmelen igenlyckt i tre år och sex månader? Nåwäl, här är det Gud, som sände sin egen

älskade Son från sitt sköte, från sin thron. Tror du, att han kunde begå ett mißtag? Lofwad ware Gud, han kan frälsa de djupast sjunkna, och det är ingen menniska i denna stad, som icke kan blifwa frälst, om hon det will.

En stor wälsignelse finner jag för egen del af att slå upp ett bibelställe sådant som detta, att betrakta det från alla sidor, och att se, hwilka werkningar det frambragt.

I slutet af adertonde kapitlet i Luce evangelium se wi Kristus nalkas Jericho, och der satt då en blind wid wägen och tiggde. Kanske hade han suttit der i många år, ditledd måhända af ett af sina barn eller af en liten hund. Han hade suttit der i åratal, ropande: "Gif en stackars blind en slant." Nu kom der en man ned från Jerusalem, och då denne såg den stackars blinde, satte han sig ned wid hans sida och sade: "Bartimeus, jag har goda nyheter för dig." "Hwad då?" sade den blinde tiggaren. "Det är en man i Israel, som kan gifwa dig din syn." "Åh, nej", sade den blinde, "det finns ingen möjlighet, att jag skulle få min syn; jag är blind född och ingen sådan har någonsin fått synen; jag skall aldrig se i denna werlden; i den tillkommande skall jag det måhända, men genom denna werlden måste jag gå blind." "Men", sade mannen, "låt mig säga dig något; jag war häromdagen i Jerusalem, och den store profeten från Galileen war der. Då såg jag en man, som war blind född, hwilken hade återfått sin syn, och nu såg allt klart." Då uppstiger för första gången hoppet i den stackars mannens hjerta, och han frågar: "Hur gick det till?" "Jesus spottade på marken, gjorde en deg och smorde hans ögon" (hwad! det är ju ett sätt att taga synen från en menniska, om hon har den), "och sände honom att twå sig i dammen Siloa, och under det han twådde sig fick han sin syn. Ja, så war det; jag har sjelf sett mannen och talat med honom, och wet, att han blef botad för intet, utan att behöfwa betala något läkarearfwode. Så får ock du Bartimeus, säga honom hwad du önskar, och behöfwer icke hafwa någon inflytelserik deputation för att kalla honom till dig. De fattiga hafwa lika mycket inflytande hos honom, som de rika; alla äro inför honom lika." "Hwad är hans namn?" frågar Bartimeus. "Jesus af Nazareth. Och om han någonsin kommer denna wägen fram, så låt honom icke gå förbi, utan att du har framlagt din nöd inför

honom.“ Och den blinde mannen säger: “det kan ni wara wiß om, att han aldrig skall gå denna wäg fram, utan att jag söker honom.“

En dag derefter eller twå sitter han på sin wanliga plats, tiggande. Plötsligt hör han fotsteg af en annalkande skara och frågar: “hwem är det? säg mig, hwem det är.“ Då det swaras, att Jesus af Nazareth går der fram, säger han till sig sjelf: “Ah, det är den mannen, som gifwer blinda syn“, och han ropar: “Jesus, Davids son, warkunna dig öfwer mig!“ Någon af dem, som woro i Jesu sällskap — måhända Petrus — näpste honom då, att han skulle tiga; han tänkte nemligen, att Herren nu gick upp till Jerusalem för att krönas till konung, och att han icke kunde tycka om att blifwa störd af en stackars blind tiggare. O, de kände icke Guds son! Han har welat nedtysta hwarje harpa i himmelen för att höra en syndare bedja, ty ingen musik behagar honom så mycket. Bartimeus ropade dock deß mer: Davids Son, warkunna dig öfwer mig! Hans bön nådde Guds Sons öron, och han stannade och bjöd leda honom till sig. “Bartimeus“, sade de, “war wid godt mod, stig upp, han kallar dig.“ Och Jesus kallade aldrig någon, utan att han hade något godt i beredskap åt honom. O, syndare! kom ihåg detta i dag. De ledde den blinde mannen till Jesus! Herren säger: “Hwad will du, att jag skall göra dig?“ och han swarar: “Herre, att jag måtte få min syn,“ “Haf din syn“, säger Jesus, och straxt öppnades hans ögon.

Jag skulle wilja hafwa warit der för att se denna underfulla tilldragelse. Det första föremål, som ådrog sig Bartimei uppmärksamhet, war Guds son sjelf, och bland den jublande skaran fröjdades ingen högre än den stackars blinde mannen, som hade fått sin syn. Han prisade Gud, och jag tycker mig höra honom ropande: “Hosianna, Davids Son.“

Förlåt mig, om jag målar litet med min fantasi! Bartimeus går till Jericho, i det han säger: “Jag will gå till de mina och säga till dem detta.“ (En nyomwänd går alltid till sina wänner för att tala om sin frälsning.) Han går utför gatan och möter en man, som går förbi honom några steg och sedan wänder om, sägande: “Bartimeus, är det du?“ “Ja“. “Jag tyckte det, men jag kunde icke tro mina ögon. Huru har du fått din syn?“ “Jo, jag mötte

Jesus af Nazareth utanför staden och bad honom warkunna sig öfwer mig.“ “Jesus af Nazareth! Hwad, är han i denna del af landet?“ “Ja. Han är till och med i Jericho. Han går just nu ned till westra gatan.“ “Jag skulle wilja se honom“, säger mannen, och han springer nedåt gatan; men han kan icke uppfånga en skymt af honom, ehuru han i anledning af sin korta wäxt och den starka folkträngseln står på tåspetsarne. Men så klättrar han upp i ett mulbärsträd, sägande: “om jag kunde gå ut på den der grenen, som hänger midt öfwer wägen, så kan han icke gå förbi, utan att jag riktigt får se honom.“ Det måtte hafwa warit en ganska sällsam anblick, att se den rike Zacheus klättra upp i ett träd som en pojke och sitta der bland löfwen, — der han trodde, att ingen skulle kunna se honom — för att uppfånga en skymt af den förbigående främlingen. Nu kommer folkhopen, och han ser efter Jesus. Han ser på Petrus, “denne är det icke.“ Han ser på Johannes, “denne är det icke.“ Slutligen stanna hans ögon på den, som är den skönaste bland menniskors barn. “Han är det!“ Och Zacheus såg med förwåning ned på den underfulle Gudsmannen. Slutligen kom folket fram till trädet; det syntes, som Kristus tänkte gå förbi; men han stannar midt under trädet, ser upp och säger: “Zacheus, stig snarligen ned; ty i dag måste jag gästa i ditt hus.“ Jag föreställer mig, att den första tanke, som uppsteg i Zachei själ, war: “Hwem har sagt honom mitt namn? Hur känner han mig?“ Ack! han kände honom. Syndare, Kristus wet allt om dig; han känner ditt namn och din bostad. Du kan ej dölja dig för honom; han wet, hwad du är, och han wet allt om dig.

Wissa menniskor tro icke på en hastig omwändelse. Jag undrar om de kunde säga mig, när Zacheus blef omwänd? Säkerligen war han i sina synder, då han gick upp i trädet; men helt wißt war han omwänd, då han kom ned. Han måste hafwa blifwit omwänd någonstädes mellan grenarne och marken. Det tar icke lång tid att omwända en publikan! “Stig snarligen ned. Jag skall icke mer gå den här wägen; detta är mitt sista besök.“ Zacheus steg snarligen ned och undfick honom gladeligen. Har du någonsin hört talas om, att någon har emottagit Kristus på annat sätt: “Han undfick honom gladeligen.“ Kristus för glädje med sig; synd, dysterhet

och mörker fly bort; ljus, frid och glädje inträda i själen. Måtte det bli många, som denna afton komma ned från sina egna höjder och mottaga Kristus!

Någon torde fråga: "Hur wet du, att han war omwänd?" Jag tycker, att han gaf ett mycket godt wittnesbörd, och jag skulle wilja se en sådan frukt af omwändelse här denna afton. Om några af eder, I rike, blefwe omwända, och gåfwe hälften af edra egodelar till föda åt de fattiga; skulle man icke tycka att detta wore ett äkta nådens werk! Men det gifwes ännu säkrare bewis än detta. "Om jag har bedragit någon, **det gifwer jag fyradubbelt igen.**" Detta är ett mycket godt wittnesbörd. Du säger, att de, som blifwa hastigt omwända, icke skola hålla ut; men Zacheus höll ut tillräckligt länge för att återbetala fyrdubbelt. Wi skulle önska, att Guds werk inom menniskorna blefwe så kraftigt, att det nådde äfwen deras fickor. Jag föreställer mig, att en af Zachei tjenare morgonen efter hans omwändelse går till en af hans grannar och lemnar honom en anwisning på fyrahundra kronor. "Hwad är detta", frågar denne. "Jo, min husbonde bedrog er för några år sedan på 100 kronor, och denna summa är godtgörelse derför". Se, detta war ett wittnesbörd om, att Zachei omwändelse war sann. Jag skulle önska, att några dylika händelser inträffade här, så skulle nog folk upphöra att klandra hastiga omwändelser.

Herren går för att blifwa publikanens gäst, och under det han är hos honom, börja fariseerna knorra och beklaga sig. Det skulle warit en god sak, om fariseerna hade dött ut med det slägtet, som då lefde; men olyckligtwis hafwa de efterlemnat en stor skara barnbarn, som lefwa här nere i nittonde århundradets eftermiddag, och hwilka ännu alltid klaga öfwer, att "denne mannen undfår **syndare.**" Men under det fariseerna sålunda klagade, yttrade Herren de ord, wi tagit till text: Jag kom icke till Zacheus för att göra honom olycklig, för att fördöma honom, för att plåga honom; Jag kom för att wälsigna och frälsa honom. "**Menniskans Son är kommen till att uppsöka och frälsa det, som förtappadt war.**"

Om det finnes någon man eller qwinna i denna församling i afton, som tror sig wara förlorad, så har jag goda nyheter till dig — Kristus går efter dig. Jag war på ett

bönemöte en lördagsafton för flere år sedan, och då mötet war slut, kom en man till mig och sade: "Jag skulle önska, att ni ginge ned till stadsfängelset i morgon och predikade för fångarne." Jag sade, att jag gerna wille gå. Det fanns intet kapell i förening med fängelset, och de måste derföre wara i cellerna, under det jag predikade. Jag stod wid ett litet jernstaket och talade nedåt en lång, smal korridor för omkring tre eller fyra=hundra fångar, utan att se någon enda. Det war ett ganska swårt arbete; jag hade aldrig förr predikat för tomma wäg=gar. Då det war slut, tyckte jag att jag wille se, för hwilka jag hade predikat, och höra, huru de hade mottagit evangelium. Jag gick till den första cellen, hwars innewå=nare borde hafwa hört mig bäst, och såg der genom en liten glugg några män, som spelade kort. Jag antar, att de hade spelat under hela tiden. "Huru är det med er här?" frågade jag. "Godt, främling, wi önska, att ni icke måtte få någon dålig tanke om oß. Wittnen hafwa swurit falskt, och det är derföre wi äro här." "O", sade jag, "Jesus kan icke rädda någon här; här finnes ingen förlorad." Jag gick till nästa cell. "Nå, mina wänner, huru är det med er?" "Ack", sade en af fångarne, "mannen, som begick brottet, war mycket lik mig, så att de togo mig, och derföre är jag här." Äfwen han war oskyldig. Jag gick framåt till nästa cell. "Huru är det med er?" "Bra, wi kommo i dåligt sällskap, och den man, som war skyldig, gick fri, men wi hafwa blifwit gripna, fastän wi aldrig gjort något ondt." Jag gick till nästa cell. "Huru är det med er?" "Förhör med oß blir nästa wecka, och då blifwa wi helt wißt frikända." Jag fortsatte till de flesta af cellerna, och swaret blef nästan öfwerallt det samma; de hade aldrig gjort något ondt. Sannerligen, jag har icke i hela mitt lif sett så många oskyldiga menniskor tillsammans på en gång! De enda klanderwärda woro myndigheterna, till följd af deras för=farande mot dem. Dessa brottslingar swepte sin egenrättfär=dighets snutsiga trasor omkring sig, och detta har warit hän=delsen med menniskorna i allmänhet under sex tusen år. Jag blef helt nedstämd, då jag så gick genom fängelset af och an, från cell till cell, och hörde huru en hwar hade någon ursäkt; den, som ej sjelf hade någon sådan, honom hjelpte djefwulen att förskaffa sig en. Jag hade gått genom nästan hela fängel=

set, då jag kom till en cell, der jag fann en man med armbågarne i knäna och hufwudet mellan sina händer. Twänne tårefloder runno utför hans kinder.

"Hwad är det, som oroar er", frågade jag. Han såg upp, och samwetsqwal och förtwiflan afmålade sig i hans ansigte. "O, mina synder äro flera, än att jag kan bära dem", war hans swar. "Lofwad ware Herren för detta!" återtog jag. "Hwad", sade han, "ni är ju den man, som predikat för oß, är icke ni det?" "Jo". "Jag tyckte, ni sade, att ni war en **wän?**" "Jag är så". "Och nu är ni glad, att mina synder äro flera, än jag kan bära!" "Jag will förklara mig", sade jag. "Om dina synder äro flera, än du kan bära, will du då icke kasta dem på En, som kan bära dem för dig?" "Hwem skulle då denne wara?" "Herren Jesus". "Han will icke bära mina synder". "Hwarföre icke?" "Jag har syndat mot honom i hela mitt lif". "Om du än gjort det, så wet, att Jesu Kristi Guds Sons blod renar af alla synder". Sedan omtalade jag, huru Jesus hade kommit att uppsöka och frälsa det, som förtappadt war; att öppna fängelsets dörrar och försätta fångarne i frihet. Det kändes som en uppfriskande dryck att finna en man, som trodde att han war förlorad. Så stod jag der och wisade honom upp till den korsfäste Frälsaren, som "för wåra synders skull är utgifwen och för wår rättfärdighets skull uppwäckt." Mannen kunde på länge icke tro, att en sådan eländig usling, som han, kunde blifwa frälst, och han började uppräkna sina synder, men jag sade honom, att Kristi blod kunde betäcka dem alla. Sedan jag så talat en stund med honom, sade jag: "Låtom oß nu bedja!" Han föll ned på sina knän uti cellen, jag utanför, och jag sade: "Bed du". "Huru!" sade han, "det skulle wara hädelse af mig att åkalla Gud." "Anropa du Gud", sade jag. Han höjde då sin röst och sade likt den stackars publikanen: "Gud, mißkunda dig öfwer mig, syndare!" Jag räckte honom min hand genom gluggen, och då han fattade den, föll en ångrens tår derpå. Han trodde, att han war förlorad. Då försökte jag åter förmå honom tro, att Jesus hade kommit för att frälsa honom, men när jag lemnade honom, war han ännu i mörker. "I afton", sade jag, klockan mellan nio och tio will jag bedja för dig."

Nästa morgon skyndade jag att besöka honom och behöfde

då icke mer än se hans ansigte, förrän jag märkte, att samwetsqwal och förtwiflan hade flytt bort; hans blick strålade med himmelskt ljus; glädjetårar kommo honom i ögonen, och förtwiflans tårar woro borta. Rättfärdighetens sol hade upplyst hans wäg; hans själ jublade af fröjd; han hade, såsom Zacheus, emottagit Jesus med glädje. "Säg mig, huru det gick till", sade jag. "Jag wet ej rätt, hwilken stund det war", swarade han, "jag tror det war emot midnatt. Länge hade jag warit i nöd, då på en gång min tunga börda föll bort, och nu tror jag, att jag är den lyckligaste menniska i New-York." Äfwen jag tror, att han war den lyckligaste menniska, jag såg, från den tid, jag lemnade Chicago, tills jag kom dit tillbaka. Hans ansigte war upplyst af det ljus som kommer från himmelen. Jag sade honom farwäl, och jag wäntar att möta honom hemma hos Herren.

Kan du säga mig, hwarför Guds Son denna natt kom ned till detta fängelse, gick förbi den ena cellen efter den andra, och försatte blott denna fånge i frihet? Jo, det war, emedan den mannen trodde, att han war förlorad.

Men du säger: "Jag känner mig icke sådan". Fråga icke efter dina känslor, men tro, att du är förlorad. Fråga dig sjelf: "Är jag frälst, eller är jag förlorad?" Du måste wara antingen det ena eller det andra; det finnes intet mellantillstånd. En menniska kan icke wara frälst och förlorad på samma gång; det är omöjligt. Hwarje man och qwinna i denna församling måste wara antingen frälst eller förlorad, om bibeln är sanning; och om jag icke trodde på deß sanning, skulle jag icke wara här och predika, och jag skulle då icke wilja inbjuda eder att komma. Men om bibeln är sanning, måste hwarje man och hwarje qwinna i detta rum wara antingen i eller utanför arken, antingen **frälst** eller **förlorad.**

Jag tror icke, att det skulle finnas något torrt öga i denna stad i afton, om wi blott kunde wakna öfwer, hwad det är att wara förlorad. Werlden har blifwit waggad till sömns af satan, som går omkring för att intala folk, att ingen fara är för handen.

Jag tror det gamla talet om himmel och helwete. Kristus kom ned för att frälsa oß från ett förskräckligt helwete, och hwarje menniska från detta land, som kommer till helwetet, måste gå dit i det fulla ljuset af evangelium om Guds Son.

Wi höra talas om en man, som hade förlorat sin helsa, wi deltaga med honom, och wi säga: att "det är mycket sorgligt." Wårt hjerta är genomträngdt af deltagande. Här åter är en annan, som förlorat sin förmögenhet, och wi säga: "det är mycket sorgligt". Ännu en tredje har förlorat sitt goda namn, sitt anseende bland menniskor. "Detta är ännu sorgligare", säga wi. Wi weta hwad det will säga att förlora sin helsa, sin förmögenhet och sitt rykte, men hwad är förlusten af allt detta, jemfördt med en förlorad själ?

Jag war i Chicago för någon tid sedan, före den stora branden, på ett lazarett för ögonsjukdomar. En moder kom med ett wackert litet barn, endast några månader gammalt, till doktorn och bad honom se på deß ögon. Han gjorde så och förklarade barnet blindt — blindt för hela lifwet — det skulle aldrig komma att se. I det ögonblick han sade detta, fattade modren sitt barn, tryckte det till sitt bröst och uppgaf ett förskräckligt ångestrop. Det genomborrade mitt hjerta och jag kunde icke annat än gråta. Hwilken förfärlig tanke för denna moder! "O min älskling", utropade hon, "skall du aldrig se den moder, som gaf dig lifwet? Ack doktor, jag kan icke bära det. Mitt barn, mitt barn!" Denna syn rörde hwarje hjerta. Men hwad är förlusten af ögonens ljus mot själens förlust? Jag skulle tusen gånger hellre wilja taga dessa ögon ur mitt hufwud och gå blind ända till grafwen, än att förlora min själ. Jag har en son, och ingen utom Gud wet, huru jag älskar honom; men jag skulle hellre se hans ögon utstungna i afton, än att se honom wäxa upp till man och gå till grafwen utan Jesus och utan hopp. Kristus wet, hwad en själs förlust innebär. Det war detta, som förmådde honom att lemna Fadrens sköte och Fadrens thron; det war detta, som förde honom till Golgatha. Då han der utgaf sitt lif, war det för att frälsa en förlorad werld; det war för att frälsa din och min själ.

O, huru förskräcklig är icke själens förlust! Om du är förlorad i afton, så beswär jag dig att icke hwila förr, än du funnit frid i Jesus. Fader eller moder, om du har barn utanför arken, hwila icke förr, än de äro införda i densamma! Afhåll icke dina barn från att komma till Jesus! Jag är glad, att se dessa små gossar och flickor här. Dyra barn,

kommen i håg att denna predikan är för **eder!** Menniskans Son kom för eder, likawäl som för den gamle gråhårsmannen, som sitter här. Han kom för alla, rika och fattiga, unga och gamla. Unge man, må Gud wisa dig, om du är förlorad, och må du skynda in i hans rike! Menniskans Son är kommen att uppsöka och frälsa dig.

Se här en berättelse af Rowland Hill! Han predikade en gång i fria luften för en stor skara åhörare. Lady Anne Erskine for förbi, och hon frågade hwem det war, som talade till den stora samlingen. Det sades henne, att det war den ryktbare Rowland Hill. Hon sade: "Jag har hört talas om honom, för mig närmare talarestolen, så att jag får höra honom." Rowland Hill fäste sina ögon på henne; han såg, att hon tillhörde hofwet, och frågade någon af de kringstående, hwem hon war. Sedan han en stund fortsatt att predika, stannade han helt plötsligt och sade: "Mina wänner, jag har någonting till salu." Hwar och en kände sig häpen öfwer, att en lärare skulle hafwa någonting att sälja midt under sin predikan. "Jag will sälja på det auktion", fortfor han, "och det är mer wärdt än alla Europas kronor: det är Lady Anne Erskines själ. Will någon bjuda för hennes själ? Hör! Jag tycker mig höra ett anbud. Hwem bjuder? Satan bjuder. Hwad will du gifwa? Jag will gifwa rikedom, ära och nöjen, ja, jag will bjuda hela werlden för hennes själ. Men tyst! Jag hör ett annat anbud för denna själ. Hwem bjuder? Herren Jesus Kristus. Jesus, hwad will du gifwa för denna själ? Jag will gifwa den frid, fröjd och tillfredsställelse, som werlden icke känner; ja! jag will gifwa ewinnerligt lif för hennes själ." Wändande sig till Lady Anne Erskine, sade han: "Ni har hört, att det är twå anbud för eder själ — hwilken skall hafwa den?" Hon befallde sin lakej att bana wäg för sig, och störtande genom hopen, sade hon: "Herren Jesus skall hafwa min själ, om han will emottaga den." Detta må wara sannt eller icke; men en sak **wet** jag är sann, den nämligen, att det är twå makter, som kämpa om din själ i afton. Det gäller att besluta, hwiken som skall hafwa den. Satan bjuder dig, hwad han icke kan gifwa; han är en lögnare och har warit det från werldens begynnelse. Jag beklagar den menniska, som skall lefwa på djefwulens löften. Han ljög för

Adam och bedrog honom, beröfwade honom allt, hwad han hade, och lemnade honom i hans förtappade och förlorade tillstånd. Och alla menniskor efter Adam, som lefwat på djefwulens lögner eller djefwulens löften, hafwa blifwit bedragna och skola blifwa det ända till slutet. Men Herren Jesus Kristus är i stånd att gifwa allt, hwad han erbjuder, och han erbjuder ewinnerligt lif åt hwarje förlorad själ här. "Guds gåfwa är det ewiga lifwet." Hwem will hafwa det? Will du blifwa frälst, så låt denna din åstundan i detta ögonblick uppstiga till Guds thron!

Då hr Sankey sjöng om jublet kring Guds thron, så uppsteg från mitt hjerta en bön till Gud, att det måtte blifwa ett stort jubel af många hittills förlorade, som i afton kommit hem till fadershuset.

I går afton sade en man till mig, att han war orolig öfwer, huru han skulle kunna blifwa frälst, ty Jesus hade aldrig sökt honom. Jag sade: "Hwad wäntar du på?" "Jag wäntar", sade han, "att Jesus skall kalla mig: så snart han kallar mig, så kommer jag." Kanske finnes det här flere, som hysa samma föreställning. Jag tror dock icke, att det finnes någon menniska i denna stad, som Guds ande icke har arbetat på under någon tid af hans lif. Jag tror icke, att det finnes någon person i denna församling, hwilken Jesus icke besökt. Glöm icke att **han** är den sökande! Hwarje menniska, som någonsin blifwit frälst under dessa sex tusen år, söktes först af Gud. Knappt hade Adam fallit, förr än Gud uppsökte honom; han gick förskräckt bort och gömde sig bland lustgårdens träd, men Gud uppsökte honom; och ända från den dagen har Gud warit den, som först sökt. Ingen man eller qwinna i denna församling har blifwit frälst, utan att Gud först sökt dem.

Hwad läsa wi i Luce 15 kap.? Der talas om en herde, som för sina får hem till fårahuset. Då de gå in, stannar han och räknar dem. Jag tyckte mig höra honom räkna: ett, twå, tre, ända till nittionio. "Men", säger han, "jag skulle ju hafwa hundra; jag måste hafwa mißräknat mig;" och han räknar ännu en gång. "Här finnes endast nittionio; jag måste hafwa förlorat ett." Han säger icke: "Jag will låta det söka sig hem, så godt det kan." Nej!

han är den som söker; han går ut ibland bergen och upphör icke att söka, förr än han finner det förlorade, och sedan lägger han det på sina axlar och bär det hem. Är det fåret, som finner herden? Nej, det är herden, som finner fåret och bär det hem. Han glädes, då han finner det. Otwifwelaktigt kände fåret sig ganska lyckligt att komma tillbaka till fårahuset, men det war om herden det står, att han i sin fröjd kallade tillsammans sina wänner och sade: "Glädjens med mig."

Sedan står det om qwinnan, som förlorade sin penning. Någon hade kanske betalat henne en räkning denna dag och gifwit henne tio silfwerpenningar. Sedan hon slutat sitt arbete för dagen, tar hon fram penningarna och räknar dem. "Hwad", säger hon, "jag har endast nio penningar, och skulle hafwa tio." Hon räknar ännu en gång. "Endast nio penningar! Hwar har jag warit", säger hon, "sedan jag fick dessa penningar? Jag är säker, att jag icke warit utomhus." Hon wänder ut och in på sina fickor och får se ett hål i dem. Wäntar hon nu, tills penningen af sig sjelf kommer tillbaka i fickan? Nej. Hon tager en qwast, tänder ett ljus och sopar granneligen. Hon söker under soffan, under bordet, under stolarne och för resten under hwarje möbel, samt sopar i hwarje hörn, tills hon finner den. Och då hon funnit den, hwem glädes? Penningen? Nej; qwinnan, som funnit den. I bägge dessa liknelser framställer Jesus den stora sanningen, att Gud är den som söker. Menniskorna tala om att finna Jesus, men det är alltid han, som först finner dem.

En ung man sade mig härom qällen, att han war en för stor syndare för att blifwa frälst. Men det är just efter sådana menniskor, som Jesus söker. "Denne undfår syndare och äter med dem." Det enda, de kunde förewita Jesus, då han wandrade här nere, war, att han tog emot dåliga menniskor. Ja, de äro just det slags menniskor, som han will emottaga. Allt hwad du har att göra, är att inse att du är en syndare, och jag will bewisa dig, att du har en frälsare. Ack, den största syndare behöfwer bäst en frälsare! Du säger, att ditt hjerta är hårdt; nå wäl, då behöfwer du just Kristus för att uppmjuka det; du kan icke göra det sjelf. Ju hårdare ditt hjerta är, ju bättre behöfwer du att hafwa Kri-

stus; ju swartare du är, ju mer behöfwer du att hafwa en frälsare. Om dina synder resa sig framför dig såsom ett mörkt berg, så påminn dig, att Jesu Kristi Guds Sons blod renar af alla synder. Det finnes ingen synd så stor, så swart, så förderflig och så föraktlig, att icke Kristi blod kan betäcka den. Så predikar jag åter det gamla evangelium: "Menniskans Son är kommen att uppsöka och frälsa det, som war förtappadt."

Det war Adams fall och förtappelse, som bragte Guds kärlek i ljuset. Gud sade aldrig till Adam, då han satte honom i Eden, att han älskade honom. Det war hans fall, hans synd, som uppenbarar detta. En af mina wänner från Manchester war för några år sedan i Chicago; han war mycket intresserad af den stora staden, med sina tre à fyra hundra tusen innewånare, sin stora jernwägsstation, sina torg för träwaru-, fläsk- och sädes-handel. Han sade, att han skulle resa tillbaka till Manchester och berätta för sina wänner om Chicago; men — ingen tycktes just der hafwa något synnerligt intresse för staden. Den låg ju många hundra mil derifrån. Men så kom en dag den sorgliga underrättelsen med telegrafen, att Chicago stod i lågor; och **då**, sade min wän, blefwo Manchesters innewånare helt hastigt intresserade för denna aflägsna stad. De läste hwarje depesch, som kom; de skaffade sig tidningarne och slukade hwaje ny underrättelse. Och slutligen, då den depeschen kom, att Chicago nästan låg i aska, och att hundra tusen menniskor woro huswilla, då såg man tårar i otaliga menniskors ögon. De kommo och erbjödo sina penningar — några gåfwo ända till 2000 kronor — till hjelp åt de stackars nödlidande. Det war Chicagos **olycka**, som framkallade Manchesters, Londons och Liverpools kärlek. Jag war med wid denna förskräckliga brand, och jag såg rika män beröfwade allt hwad de hade. På Söndagsqwällen, då de gingo hem, woro de de rikaste män i Chicago; följande morgon woro de utfattiga. Likwäl såg jag ingen menniska gråta. Men nu medförde telegrafen de nyheterna, att "Liverpool och Manchester hwardera gifwit aderton tusen kronor; samt att äfwen London skickat penningar till stadens hjelp;" och wid den underrättelsen syntes män gråta. Den kärlek, som bewisades oß, rörde wåra hjertan. Så borde Guds kärlek bewека hwarje menniskas hjerta i denna stad. Det war kärlek, som förmådde

Jesus att komma hit ned och dö för oß. Det war kärlek, som gjorde, att han lemnade sin plats på Fadrens thron och kom hit ned **för att uppsöka och frälsa det, som förtappadt war.**

Men för deras skull, som tro, att Kristus aldrig söker dem, skulle det kanske wara godt att säga, **huru** han söker. Han gör det på många sätt. I går afton fann jag i samtalsrummet en man, till hwilken Herren hade talat genom en nyß afliden, troende systers böner. Hennes böner woro hörda; han kom till samtalsrummet, darrande från hufwud till fot. Jag talade med honom om frälsningen; tårar runno utför hans kinder, och slutligen mottog han Jesus såsom sin frälsare. Menniskans Son sökte denne unge man genom hans systers böner och sedan genom hennes död.

Några af eder hafwa haft troende, bedjande mödrar, hwilka kanske hela nätter hafwa bedit för eder själ, och hwilka nu hafwa gått till himmelen. Fattaden I icke deras hand och lofwaden, att I skullen möta dem i himmelen? Detta war Guds Son, som sökte eder genom eder moders böner och genom hennes död. Några af eder hafwa haft trogna lärare, som gråtande bönfallit eder att komma till Jesus. I hafwen hört hjertransakande predikningar; sanningen har trängt djupt ned i edra hjertan, och tårar hafwa runnit utför edra kinder. Det war Guds Son, som sökte eder. Några af eder hafwa haft troende, bedjande söndagsskollärare, hwilka innerligt bedit eder att komma till Jesus. Några af eder hafwa warit omgifna af unga, troende män, hwilka talat med eder och bjudit eder att komma till Kristus. Alltid war det Guds Son, som sökte efter eder själ. Några af eder hafwa i sin hand fått en traktat t. ex. med denna titel: "Hwar skall du tillbringa ewigheten?" och pilen har trängt in i hjertat. Det war Gud, som sökte eder. Många af eder hafwa blifwit nedlagda på sjuksängen och då haft tid att besinna sig; och i nattens tysta timmar, då alla sofwo, kom Guds ande till ert sofrum; han kom till er bädd, och den tanken kom smygande genom er själ, att I borden blifwa Guds barn och himmelrikets arfwingar. Detta war Guds Son, som sökte efter eder förlorade själ. Några af eder hafwa haft små barn, hwilka I nu hafwen gömt derborta på kyrkogården, och wid hwilkas dödsbäddar I lofwat att älska och tjena Gud.

Hafwen I wäl hållit edert löfte? Det war Guds Son, som sökte eder. Han tog de små barnen, för att draga edra hjertan till himmelen.

Jag skulle icke på hela natten hinna skildra alla de wägar, på hwilka Herren söker oß. Skulle du i afton kunna uppstå och säga, att Guds Son aldrig sökt **dig!** Jag tror icke, att det finnes någon man eller qwinna i denna församling eller i hela staden, som skulle kunna göra det. Min wän, han har kallat dig ifrån din tidigaste barndom, och det är Herren sjelf, som ingifwit sina barn att kalla just dig hit till denna bönesal. I hela den kristna werlden uppstiga böner för dig. Det har kanske aldrig warit någon tidpunkt i ditt lifs historia, då så många hafwa bedit för dig, som i närwarande tid. Det är Guds Son, som klappar på ditt hjerta genom församlingens böner, genom lärarnes böner, genom de heligas förböner, icke blott i London, utan i hela werlden. Jag har genom telegram från Amerika emottagit den underrättelsen, att nästan alla församlingar derstädes bedja för London. Hwad betyder detta? Gud har lagt hela sin församling här på jorden det på hjertat, att bedja för London. Det måtte betyda, att Gud har någonting stort i beredskap. Menniskans Son har kommit till London för att uppsöka och frälsa det, som förtappadt war. Måtte den gode herden i afton komma in i denna församling, och måtte månget hjerta få höra den stilla, ljufliga rösten: "se, jag står för dörren och klappar; den som hörer min röst och upplåter dörren, till honom will jag ingå och hålla nattward med honom och han med mig." O, min wän, upplåt dörren iafton, och låt den himmelske wännen komma in! Wisa icke längre bort honom; säg icke med Felix: "Gå dina färde för denna gången; när jag får läglig tid dertill, will jag låta kalla dig." Låt detta blifwa den behagliga tiden, låt denna dag för dig blifwa salighetens dag! Mottag Guds gåfwa i aftan och öppna ditt hjertas dörr, sägande: Wälkommen; wälkommen i mitt hjerta!

Syndare sökande Kristus.

"Söken Herran, medan man kan finna honom, åkallen honom, medan han är när." Es. 55: 6.

Jag har i det föregående talat om, huru menniskans Son söker det, som är förloradt; nu will jag tala om sökandet från menniskans sida. Jag har gifwit akt på, att, då någon kommer i bekymmer om sin själs frälsning, börjar han söka Herren; och det dröjer då icke länge, förrän de mötas; det dröjer icke länge, innan en längtande syndare och en längtande frälsare mötas. Hwad lära wi i Jeremia 29: 13? "J skolen söka mig och finna mig; ty om J mig **af allt hjerta** söken, så skall jag låta mig finna af eder", säger Herren. De menniskor, som söka Kristus af allt hjerta, äro alltså de, som skola finna honom. Han kan icke med delade hjertan; du lär icke sätta wärde på, att en menniska älskar dig endast till hälften, och Herren Gud will icke heller weta om en half kärlek. Om wi werkligen wilja finna Kristus, måste wi söka honom af hela wårt hjerta. Jag tror att skälet, hwarför så få finna Kristus, är det, att de icke söka honom af hela sitt hjerta.

De äro icke på allwar angelägna om sin själs frälsning. Gud är en älskande Gud och allt, hwad han har gjort, bewisar, att han nitälskar om menniskans frälsning. Han har bewisat det synnerligast genom att gifwa sin enfödde Son i döden för oß. Guds Son war angelägen att frälsa oß genom sin död. Hwad är Golgatha annat än ett bewis derpå? Herren will se oß angelägna, då det gäller den stora frågan om wår själs frälsning. Jag har aldrig sett någon söka Herren af allt sitt hjerta utan att snart hafwa funnit honom.

J går afton fann jag i samtalsrummet en ung man, som tyckte, att han icke war wärd att blifwa frälst, emedan

han war så ogudaktig och syndig. Men det fanns hopp om hans frälsning, emedan han war så djupt nödställd för sin själ. Han tyckte, att han war så owärdig, ty han hade fått kasta en blick på sig sjelf i Guds spegel; och då en menniska det gör, får hon en mycket ringa tanke om sig sjelf. Du kan alltid se, när en menniska är mycket långt från Gud, ty då talar hon om sig sjelf, och huru god hon är; men i det ögonblick hon ser Gud med trons ögon, sjunker hon ned på sina knän och utropar med Job: "Jag är ogudaktig". All hennes godhet flyr bort. O, att menniskorna blefwe werkligt angelägna om sin frälsning, så skulle de snart finna Kristus! Du behöfwer icke fara upp i himmelen för att hemta honom ned, eller ned i djupet för att hemta honom upp, eller till någon aflägsen stad för att finna honom. Denna dag är han nära hwar och en af oß. Jag hörde någon i samtalsrummet säga till en ung person, att han borde gå hem och söka Kristus i den stilla kammaren; men jag skulle icke wåga tillsäga någon att göra detta. Du skulle kunna dö, innan du hunne hem. Och om jag läser min bibel rätt, finner jag, att den, som werkligen predikar evangelium, icke bör bedja mig söka Kristus i morgon eller om en timme, utan **nu**. Han är nära hwar och en af oß i denna minut för att frälsa oß. Om alla menniskor wille komma till Gud för att frälsas, skulle de finna, att Guds Son redan stode klappande utanför deras hjertas dörr.

Antag att jag sade, att jag i går här förlorat en diamant, wärd trehundrasextiotusen kronor, att jag hade den i min ficka, då jag kom hit, och, då jag hade slutat predika, upptäckte att den icke fanns der längre; att den sålunda måste wara någonstädes här i salen. Om jag widare sade, att hwem som helst, som funne den, skulle få den, huru ifriga skulle ej alla blifwa! I skullen icke få mycket af min predikan; alla skullen I tänka på diamanten. Jag tror icke en gång, att polisen skulle kunna få eder härifrån. Tänken eder, att finna en diamant, wärd trehundrasextiotusen kronor! Den som funne den, skulle, om han wore fattig, på en gång förflyttas ur fattigdomen och blifwa oberoende för sina återstående dagar. Med hwilken ifwer skulle ej alla söka! Gifwe Gud, att det funnes menniskor, som sökte Jesus på samma sätt! Här är

något, som är wärdt wida mer än en diamant. Är icke frälsning — ewinnerligt lif mer wärdt än alla diamanter i werlden? Antag, att engeln Gabriel skulle flyga ned från Guds thron samt komma hit och säga, att han wore skickad af Jehowah för att erbjuda denna församling en gåfwa, hwilken ni än wille wälja. Ni skulle få, hwad ni walde, men endast en sak, och hwad skulle wäl detta blifwa! Englands eller werldens rikedomar? Skulle detta blifwa edert wal? Tio tusen gånger nej! Edert enda rop skulle blifwa: lif! ewinnerligt lif! Det finnes ingenting, som menniskan sätter så mycket wärde på, som lifwet. Lemna en man på ett skeppswrak, som just håller på att sjunka. Han eger aderton millioner, och han kan endast genom att lemna dessa rädda sitt lif. Tron I icke, att han på ögonblicket lemnar dem? "Hud för hud, och allt det en man hafwer låter han för sitt lif", säger Job.

Det finnes måhända menniskor, som afhållas från att komma till denna bönesal af fruktan för, att elden skulle kunna utbryta, och de förlora lifwet. Jag wet mig dock icke hafwa sett någon byggnad, från hwilken man lättare kan komma ut, ty här finnes tjugu dörrar; men menniskorna synas förgäta, att det finnes ingen dörr, som leder ut från helwetet. Om de inkomma dit, måste de stanna der för ewigt. Millioner efter millioner af år skola förflyta, utan att det skall blifwa någon dörr, någon möjlighet att undkomma helwetet. Må Gud uppwäcka denna slumrande församling och göra eder bekymrade för edra själar! Menniskor tala om, att wi äro stränga och swärmiska. Men gifwe Gud, att hela kyrkan wore itänd af nit! Denna werlden skulle då snart skaka sina grundwalar! Hwad wi behöfwa är icke menniskor, som ropa amen och knäppa sina händer. Det djupaste och lugnaste watten rinner ofta fortast. Wi behöfwa män, som gå modigt till werket; det skall snart nog blifwa anledning för eder att jubla. Gå och tala med din granne om Jesus och himmelen. Du behöfwer icke gå många steg utför gatan, förr än du skall finna någon, som är på wäg till den ewiga döden. Låtom oß skynda till undsättning!

Det är lika glädjande att finna menniskor, som werkligen wilja blifwa kristna, som det är sorgligt att höra en menniska till swar på den frågan: "Will du blifwa pånytt=

född?" säga: "Det bryr jag mig icke om". Min wän, du kan aldrig inkomma i Guds rike, förr än du får ett annat tungomål. Kärt är deremot att finna menniskor, som ur djupet af sitt hjerta utropa: "Jag will blifwa frälst". På pingstdagen hördes det ropet: "I män och bröder, hwad skola wi göra?" Dessa män woro angelägna om sin frälsning och funno Jesus strax; 3000 funno honom, då de sökte honom af allt hjerta. Om menniskorna sökte Kristus såsom de söka rikedomar, skulle de snart finna honom; och werlden skulle snart säga, att de woro galne. Antag, att bomullsprisena stego tio eller femton procent tills i morgon, och wi skulle få se, huru ifriga köpmännen blefwe. Tidningarne skulle icke heller wara tysta om den saken; de skulle säga, att det wore en nyttig stegring; att handeln nu skulle få en lyftning. Men om man börjar blifwa orolig, bekymrad om sin själs frälsning, då ropas det genast: "De hafwa blifwit galna; det är ett högst farligt tillstånd". Att tusentals menniskor rusa mot den ewiga döden, derom säger man deremot intet. Der går den arme drinkaren; se honom, och hör hans ångestrop! Och likwäl slumrar, ja sofwer den så kallade kristenheten. Det finnes wisserligen här och der någon, som synes söka Guds rike; men liknöjd och halfsofwande förhåller han sig derwid. O! när skola menniskor söka Kristus, såsom de söka rikedomar och ära?

Det berättas, att då kriget utbröt på Guldkusten, wille hundra, ja tusentals menniskor gå dit, ehuru det war kändt, att klimatet war så ytterst ohelsosamt, att mängden af dem, som utwandrat dit, aldrig skulle återwända. Hwarför wille de då gå? Jo, de wille komma till rikedom och från rikedom till ära. Om det i stället beslutades, att de skulle begifwa sig till Indien, skulle icke en enda wilja gå! Men för att winna rikedomar och ära, wilja de uppoffra beqwämlighet, nöje, helsa och allt. O, att menniskor icke söka Guds rike lika ifrigt, som de söka ära och rikedomar!

Som jag nyß sagt: om lifwet swäfwar i fara, af hwilken ångestfull ifwer intagas ej då menniskorna; och detta är ju naturligt. Men hwarför äro icke menniskorna lika ifriga om sina själars frälsning? Hwarför skulle icke hwarje man

och qwinna här wakna upp och söka Herren af hela sitt hjerta? Då, säger Herren, skullen I finna honom.

Ett fartyg hade lidit skeppsbrott och höll på att sjunka; det fanns icke tillräckligt många lifräddningsbåtar för att rädda alla ombord warande; och just då fartyget sjönk woro några af båtarne nära att dela samma lott. Då, berättas det, simmade en man till en af båtarne från wraket, just i det ögonblick detta gick till botten, men der fanns ej rum, och de, som woro i båten, nekade fördenskull att upptaga honom. Då fattade han i båten med sin högra hand; men de togo ett swärd och afhöggo hans fingrar. Mannen war likwäl så angelägen att rädda sitt lif att, ehuru han förlorade fingrarne på sin högra hand, fattade han i båten med den wenstra; men de afhöggo fingrarne äfwen på denna hand. Då simmade mannen fram och grep fatt i båten med tänderna. Nu hade de medlidande med honom och saktade farten. De kunde icke afhugga hans hufwud, utan upptogo honom i båten, och mannen war räddad. Hwarför icke söka eder själs frälsning, såsom denne man sökte att rädda sitt lif!

Skall det någonsin blifwa en bättre och lägligare tid för denne gamle man, hwars lockar börja gråna, hwars ögon blifwa skumma, och som skyndsamt nalkas grafwen? Är icke detta den allra bästa tiden för honom? "Söken Herren, **medan man kan finna honom**". Der är en man i medelåldern. Är icke detta den bästa tid för dig, att söka Guds rike! Skall du någonsin få ett bättre tillfälle? Skall Jesus någonsin blifwa mer willig att frälsa dig än nu? Herren säger: "Kommen, ty allting är nu redo;" icke **skall blifwa**, utan är **nu** redo. Der är en ung man. Min wän, är det icke nu den bästa tiden för dig att söka Guds rike? Sök Herren, du kan finna honom här i afton. Kan du wäl säga, att du skall finna honom i morgon? Kan någon stå upp i denna sal och säga detta? Unge man, du wet icke, hwad morgondagen kan föra med sig. Tänk på att, sedan wi möttes här i går afton, hafwa 43,000 själar gått ur tiden in i ewigheten! Besinna att, för hwarje gång klockan pickar, går en själ ur tiden! Är icke nu den bästa tiden för dig att söka Guds rike? Unge gosse, Herren will hafwa dig. Sök först Guds rike, och sök det, medan det står att finna!

För omkring aderton år sedan gick en stor wäckelse öfwer Amerika. Många skakade betänkligt sina hufwuden, de kunde icke tro, att det war någon helsosam rörelse. Kyrkan war icke i sitt normala tillstånd. Kyrkan från Maine till Minnesota och ända till Kalifornien war upprörd. Och då du for genom den stora republiken öfwer deß wackra ängar och berg och genom deß dalar, då du for på jernwäg eller då du wandrade genom deß städer och byar, kunde du se kyrkorna upplysta och menniskor, som i hundradetal samlades till Guds rike. Och inom ett och ett halft eller twå år woro mer än en och en half million själar wunna. Menniskorna sade, att det war ett falskt allarm, en wådeld, som snart skulle gå öfwer. Men, mina wänner, det war ett nådesanbud, som föregick domen. Litet kunde wi weta, att wår nation snart skulle blifwa döpt i blod, och att wi snart skulle höra fotstegen af en här på en million; att hundrade och tusende af wåra unga män, blomman af wår nation, snart skulle få en krigares graf. Men ack, mina wänner, det war Gud, som kallade sitt folk; Han förberedde det till en förskräcklig strid.

Och nu synes det mig, såsom wore det en annan wälsignelsens wåg, som går öfwer denna jord. Tidningar komma från alla delar af werlden, underrättande oß om det stora werk, som Gud håller på att utföra. De sista tidningarne från Indien omtala det Guds werk, som pågår der. De sista tidningarne från Japan och andra orter lika så, och äfwen wi hafwa samma goda nyheter om, huru Gud utgjuter sin Anda. För endast några få dagar sedan war det twå män, som kommo upp hit från en stad med 50,000 innewånare och bådo oß att resa dit; men wi kunde icke, och wi uppmanade dem att resa hem och sjelfwa gripa werket an. I dag berättade en af dem, att de i går afton hade sexton personer i samtalsrummet. Ja, Gud utgjuter sin Ande öfwer allt. Öfwer allt fatta menniskor lian, inbergande sina kärfwar och läggande dem inför Mästarens fötter. Jag tror, att wi lefwa i de dagar, som wåra fäder bådo om. Himlarne äro öppnade, och Guds Ande utgjutes öfwer menniskors barn.

Denna wäckelsetid är en lämplig tid att söka Herren. Skall du någonsin få en bättre tid? Underrättelserna från hwarje stad lyda så — folket beder. Den frågan rör sig i

min själ, om det någonsin har uppstigit så många böner till Gud, som i närwarande tid. Icke blott här, utan öfwer hela werlden hafwa Guds folks hjertan blifwit brinnande för själars frälsning. Och är icke detta Guds werk? Skall det någonsin blifwa en lämpligare tid för dig att söka Guds rike än nu, då det är en sådan stor wäckelse, då det är en sådan Andens utgjutelse; då församlingen står upp som en man, och endrägtens ande segrar. Tänk på alla bedjande, som äro här! Tror du, att någonsin så många män och qwinnor bedit för din själ, som denna afton? Kasta en blick på denna församling — hwad göra dessa kristna! De äro försänkta i tyst bön till Gud. Jag kan se, att de bedja. Der är en ung man med sin moder wid sidan. Denna moder beder af hjertat: "Gud fräls min son i afton!" Må detta ord tränga djupt ned i hans själ: "Söken Herren, medan man kan finna honom."

Låt mig göra dig en fråga? Tror du, att Herren kan låta sig finnas här i afton? Jag wänder mig till de här närwarande lärarne; tron I detta? De swara: "ja". Mina wänner, tron I det? Ännu ett "ja" kommer från församlingen. Nå wäl, han låter sig finnas. Är det då icke den största dårskap af hwarje man eller qwinna, som går ut från denna sal, utan att söka honom? Då han kan finnas; hwarför icke söka honom? Du unga flicka, hwarför icke söka honom af allt ditt hjerta? Du unge man, hwarför icke i afton söka Kristus af allt ditt hjerta? Hwarför icke säga: "jag **måste** frälsas?" Det finnes ingenting så wigtigt, som denna stora frågan om frälsningen.

Antag att du kunde winna hela werlden, hwad skulle du wäl göra med den? Skulle den wara wärd så mycket som Kristus? Låt allting wika åt sidan och stanna icke förr, än du har funnit Herren Jesus! Jag wet ingen enda, som werkligen sökt honom, utan att snart hafwa funnit honom. En ung man i Dublin fann Kristus. Han gick hem och lefde så gudfruktigt och kristligt, att twå af hans bröder icke kunde förstå, hwad som förorsakat denna förändring med honom. De lemnade Dublin, följde oß till Sheffield och funno Kristus der. De menade det allwarligt. Men lofwad ware Herren, du behöfwer icke gå härifrån för att söka Kristus, du kan finna honom här i afton. Jag tror säkert, att hwar och en,

som befinner sig här, kan finna Kristus just nu, om han blott will söka honom af allt sitt hjerta. Han säger: "Åkalla mig". Har du hört, att någon åkallat Kristus af hela sitt hjerta, men att Han icke har swarat? Se på röfwaren på korset! Måhända hade han haft en bedjande moder; måhända hade hon lärt honom Es. 53 kapitel. Han hade hört Jesus bedja den underfulla bönen: "Fader, förlåt dem". Och då han hängde på korset, kom detta språk för honom: "Söken Herren, medan man kan finna honom, åkallen honom, medan han när är". Sanningen trängde liksom en blixt ned i hans själ, och han tänkte: Nu är han nära mig; jag will åkalla honom. "Herre, tänk på mig, då du kommer i ditt rike", utropar han. Detta war hans besökelsestund, hans dag. Min wän, nu är din dag. Jag tror, att hwarje menniska har sin besökelsedag. Du har din just nu; hwarför icke åkalla Herren just nu? Säg såsom röfwaren: "Herre, tänk på mig". Detta war för honom ett gyllene tillfälle, och Herren hörde, swarade och frälsade honom. Åkallade icke Bartimeus honom, då han war nära? Kristus war på wäg till Jericho för sista gången, och då ropade den blinde: "Davids son, warkunna dig öfwer mig". Och hörde icke Herren honom och gaf honom hans syn? Det war godt, att Zacheus åkallade — eller rättare Herren kallade honom, men då Herren kallade, kom han. Må Herren kalla många här, och mån I swara: "Herre, här är jag; du kallade mig och jag kommer". Tror du, att Herren skall kalla en fattig syndare, för att sedan kasta honom ut? Nej! Herrans ord: "Den till mig kommer, honom kastar jag icke ut", bestå för ewigt.

O, huru gladde det mig icke, då den der mannen, som jag förut talat om, sade, att han kände det, såsom om han wore allt för ond för att kunna frälsas. Menniskorna äro mycket nära Guds rike, då de icke se någonting godt hos sig sjelfwa. Wid bönemötet på Fultongatan kom en man in och berättade följande. Han sade, att han haft en moder, som bedt för honom, men att han war en wild, otyglad, förlorad son. Någon tid efter sin moders död började han blifwa orolig. Han tyckte, att han borde söka sig andra umgängeswänner och lemna sina gamla kamrater samt beslöt derför att förena sig med ett hemligt sällskap; han tänkte att sluta sig till "hemliga bröderna". De gjorde sina förfrågningar om honom, och

då de funno, att han war en rumlande sjöman, förkastade de honom. De wille icke hafwa honom. Han gick derefter till frimurarne; men han hade ingen, som rekommenderade sig, och då de gjorde sina förfrågningar om honom och icke kunde få något godt witsord om hans karaktär, förskötо äfwen de honom; de wille icke hafwa honom. En dag mötte han någon på gatan, som räckte honom en liten inbjudning till bönemötet, och han gick dit. Han hörde, att Kristus hade kommit för att frälsa syndare. Han trodde honom; han tog honom på hans ord; och, då han berättade härom, sade han, att han "**kom till Kristus utan karaktär, och att Kristus icke förkastat honom**".

Mina wänner, detta är Kristi sätt. Finns här någon menniska utan ett godt ord att säga om sig sjelf, så hör: Jag har goda nyheter för dig. Åkalla Jesus, Guds Son, och han will höra dig. Åkalla honom i afton!

Jag war härom dagen på ett läraremöte. Uppe på läktaren satt en ensam qwinna. Då mötet war slut, kom hon till mig och sade: "Hr Moody, kommer ni ihåg mig"? "Ja", sade jag, "jag påminner mig er", men hwar hade jag sammanträffat med henne? Hr Sankey och jag hade lemnat Dundee och rest till norra Skotland. Wi träffade då der ett fruntimmer, som hade kommit från London och fört med sig sina båda söner hela denna wäg, att de måtte winnas för Herren; de woro twillingar om aderton eller nitton år. Denna moders hjerta war djupt bekymradt för deras frälsning. Den sista aftonen, då wi hade ett möte der, gaf sig en af sönerna åt Kristus, och modren reste tillbaka påföljande morgon med sina twå söner, fröjdande sig, att den ene hade funnit frid genom tron. Några torde säga, att hon war en stor fantast, som reste hela wägen från London till Dundee, för att få sina söner frälsta, men hör: sistlidne fredag sade hon till mig: "Min son, som fann Herren i Dundee, dog för tre weckor sedan"; och då hon tryckte min hand, i det jag lemnade mötet, sade jag till mig sjelf: "War det icke wäl, att modren tog sin son till Dundee?" Mina wänner, låtom oß blifwa angelägna om wåra barns och wåra wänners frälsning!

Du moder, tala ett warningens ord till din dotter; du fader, tala med ditt barn; du hustru, tala med din oomwände

man; och du man, tala med din oomwända hustru om Herren! Låt ingen menniska gå ut från detta rum och säga: "Ingen brydde sig om min själ". Jag har icke sett en moder wara bekymrad för sina barns frälsning, utan att de snart fått ett styng i sina hjertan. O, må det blifwa många syndare, som af allt hjerta söka Guds rike!

Innan jag slutar, will jag ännu en gång fråga dig: "Hwad will du göra?" Om Herren är nära, will du då icke åkalla honom? Låt icke denne bespottare, som sitter wid din sida, hålla dig tillbaka från Guds rike! Det är ett hånande uttryck i hans ansigte; kanske gör han gäck af hwad jag säger, men bry dig icke om honom; se icke på honom, utan se upp till Gud och bed honom frälsa dig! Hwarje sann wän skulle, om du kunde få hans råd i afton, säga dig, att du nu kan blifwa frälst. Fråga denne lärare, som sitter bredwid dig: "Blir det någonsin lämpligare för mig att söka Guds rike, än i afton?" Hwad säger han dig? "För all del uppskjut icke dermed en minut". Fråga denna troende, bedjande moder wid din sida: "Är det bäst att söka Guds rike i afton?" Säger hon wäl, "uppskjut det en wecka eller en månad?" Tror du, att denna moder skulle säga så? Nej, det finns icke en troende moder i denna bönsal, som kunde säga så. Jag twiflar till och med på, att det finns någon oomwänd moder här, som skulle wåga gifwa sitt barn det rådet att uppskjuta sin omwändelse. Fråga din bedjande syster, fråga din bedjande broder, fråga din wän, om du sitter nära någon sådan, — om du icke bör söka Guds rike i afton. Ropa till himmelen och fråga honom, som sitter på Guds högra hand och som älskar dig mera än fader eller moder eller någon på jorden — honom, som älskar dig så, att han utgaf sig sjelf för dig; fråga honom, hwad han will, att du skall göra, och hör hans swar: "Söken först Guds rike". Ropa sedan ned emot afgrunden och fråga dem dernere, och de skola säga: "Jag beder dig, att du sänder någon till min faders hus, ty jag har fem bröder, att han warnar dem, att de ock icke komma uti detta pinorummet". Himlen, jorden och helwetet förena sig uti denna punkt: "Söken först Guds rike". Uppskjut det icke; åkalla honom, medan han är när! Och om du i werklig nöd åkallar honom, så skall han höra ditt rop.

Det kan blifwa för sent att åkalla honom. Jag twiflar icke på, att de, som icke wille bedja under det arken byggdes, bådo då floden kom; men deras böner blefwo icke hörda. Utan twifwel ropade Sodom till Gud, sedan Lot gått ut derifrån, men det war för sent, och Guds straffdom bortsopade den staden från jorden. Mina wänner, det är icke för sent nu, men klockan tolf i natt kan det wara för sent. Jag har icke funnit något ställe i bibeln, der wi uppmanas att åkalla Gud i morgon. Jag kunde icke stå till swars, om jag påstode detta. "Se, nu är den behagliga tiden, se nu är salighetens dag". Hwilket gynsamt tillfälle att söka Herren hade icke Jerusalems innewånare, då Kristus war midt ibland dem! Men wi se Guds Son gråta öfwer Jerusalem; hans hjerta brast honom af sorg öfwer staden, då han utropade: "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig, huru ofta hafwer jag welat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina wingar, och I willen icke." Han skådade fyratio år framåt i tiden och såg Titus med sin här belägrande staden. Då åkallade de Gud, men det war för sent, och en million ett hundra tusen menniskor omkommo. I dag är nådens dag. Kanhända jag nu talar till någon, hwars nådedagar äro få, till någon, som ganska snart skall blifwa bortryckt. Här är kanske nu någon, som aldrig mer skall få höra evangelium; någon, som nu hör den sista kallelsen. Min wän, war wis! Bestäm dig för att söka Guds rike nu. "Se nu är den behagliga tiden, se nu är salighetens dag". Kristus inbjuder dig att komma, sägande: "Kommen till mig I alle, som arbeten och ären betungade, och jag will wederqwicka eder, och I skolen finna ro till edra själar". O, må wi alla nu finna ro i Jesus! Låt ingenting hålla dig tillbaka, utan beslut denna afton, denna timme att icke lemna detta rum, färrän din stora ewighetsfråga blifwit afgjord.

Hwad synes eder om Kristus?

Matth. 22: 42.

Jag antager, att här icke finnes någon, som icke i mer eller mindre mon tänkt något på Kristus. I hafwen hört talas om honom, läst om honom, hört predikas om honom. Redan för adertonhundra år sedan talade menniskorna om honom och tänkte på honom; några förstodo, hwem han war; andra deremot icke. Och nu, sedan så många år hafwa förflutit, återkommer denna fråga, ställd till hwar och en af oß i dag: "Hwad synes eder om Kristus?"

Hwarför ställer icke den ena menniskan till den andra denna fråga! Om jag frågade dig, hwad du tänker om någon af wåra framstående män, wore du säkert genast färdig med swaret. Om jag frågade dig, hwad du tänker om wår drottning, skulle du strax säga din tanke om henne. Om jag frågade dig om wår förste minister, skulle du fritt säga mig, hwad du kände för eller emot honom. Och hwarför skulle icke menniskorna säga sin tanke om Herren Jesus Kristus och intaga sin ställning för eller emot honom? Om du tänker godt om honom, hwarför då icke tala godt om honom och ställa dig på hans sida? Och om du tänker illa om honom, om du tror, att han warit en bedragare, och att han alldeles icke dött för att frälsa werlden, hwarför icke höja din röst och säga, att du är emot honom? Det skulle wara en lycklig dag för kristenheten, om menniskor wille intaga sin rätta plats — om wi bestämdt kunde weta, hwilka som werkligen wore för honom, och hwilka emot honom.

Det är af föga wigt, hwad den ena menniskan tänker om den andra. Drottningen, statsmannen, fursten, de skola alla snart wara borta; och det betyder föga, hwad wi tänkt om dem. Deras lif kan ej heller wara af betydelse för mer än några få; men denne mans Kristi lif är af wigt för hwarje lefwande själ på jorden. För hela werlden gäller denna fråga: "Hwad synes dig om Kristus?" Jag frågar dig icke, hwad du tänker om statskyrkan, om prestbyterianerna, om bap=

tisterna eller om de romersk-katolska; jag frågar dig icke, hwad du tänker om den eller den läraren, eller om den eller den lärosatsen; utan jag frågar dig, hwad du tänker om den lefwande personen Kristus?

Jag skulle wilja fråga: War han werkligen Guds Son — den store Gudsmannen? War det blott af en slump, som han lemnade himmelen och kom ned till denna jord, eller war det werkligen för att uppsöka och frälsa det, som war förtappadt? Jag skulle wilja börja wid krubban och följa honom genom de trettiotre år, han war här på denna jorden. Jag will fråga dig, hwad du tänker om hans ankomst till denna werlden, om hans födelse i krubban i stället för i ett palats. Hwarför lemnade han himmelens prakt och glans, och englarnes konungsliga följe? Hwarför försakade han sin thron, kronor och herrawälde och kom ensam hit ned?

Jag skulle wilja fråga dig, hwad du tänker om honom såsom **lärare**. "Ingen hafwer någonsin talat såsom den mannen". Jag skulle önska att kunna föra dig till sidan af saligheternas berg, att wi måtte lyßna till de nådefulla ord, som gingo af hans mun. Hwad äro mot honom alla andra predikanter! O! jag wille tusen gånger hellre sitta fem minuter wid Jesu fötter, än en hel lifstid höra på alla werldens wise. Han brukade låta all ting tjena till att belysa sanningen. Såsom t. ex. när han talade om en såningsman, en räf, en fogel. Så kunna ju nu dessa påminna dig om hans tal; så erinra oß dalens liljor om hans ord: "De arbeta icke, ej heller spinna de"; så låter han den lilla qwittrande sparfwen i rymden predika för oß. Huru uppfriskande, huru underbara woro icke hans ord! Huru kärt att få tala om honom med wåra barn, och huru gerna höra de ej om honom! "Berätta för mig om Jesus," säga de ju så ofta. Ingen berättelsebok i werlden kan någonsin intressera dem så, som hans berättelser. Och likwäl, huru djupa woro de icke; huru satte de icke de wisaste män i förlägenhet; huru omöjligt war det icke för de skriftlärde och fariseer att någonsin mäta sig med honom! O, tycker du icke, att han war en underbar predikant?

Jag wille gerna fråga dig, hwad du tänker om honom såsom **läkare**. En man skulle snart få rykte såsom läkare, om han kunde bota, såsom Kristus gjorde. Det fanns intet sjuk-

domsfall, för hwilket han icke wißte råd; han behöfde blott säga ett ord, och sjukdomen flydde. Här kommer en man, öfwerhöljd med spetälska: "Herre will du, så kan du göra mig ren", utropar han. "Jag will", säger den store läkaren, och på ögonblicket är spetälskan borta. Werlden har hospital för obotligt sjuka; men för honom funnos inga obotliga sjukdomar.

Se honom i det lilla hemmet i Bethanien, huru han förbinder Marthas och Marias hjertesår, och säg mig, hwad du tänker om honom såsom **tröstare.** Han är en make för enkan, och en fader för de faderlösa. Den trötte finner en hwiloplats wid hans bröst, och den, som är utan wänner, får anse honom såsom sin wän. Han förändras aldrig, han swiker aldrig, han dör aldrig. Hans wänskap är alltid lika warm, hans kärlek alltid lika fri. J enkor och faderlöse, J bedröfwade och sörjande, wiljen J icke prisa Gud för Kristus, Tröstaren? Men wi wilja nu wända oß till dem, som känna Kristus, och spörja dem, hwad de tänka om honom, såsom wi ju alltid, då wi önska weta något om en menniska, wända oß till dem, som bäst känna honom. Och härwid will jag icke wara partisk; utan will gå så wäl till hans fiender som till hans wänner. Skulle jag wända mig endast till dessa, som älskade honom, skulle du nämligen säga: "De äro så blinda för honom, att deras omdöme alls icke blifwer tillförlitligt. Af dem får du ej höra annat än sådant, som är till hans fördel."

Så wilja wi då i första rummet gå till hans fiender, till dessa, som hatade, förföljde, plågade och slogo honom. Wi wilja föra dig till rådsalen och bedja dem, som befinna sig der, säga oß, hwad de tänka om honom. Låtom oß först ibland wittnena kalla fram fariseerna. Wi weta, huru de hatade honom, och wi ställa nu till dem några få frågor. Kommen fariseer och sägen oß, hwad J hafwen emot Guds Son. Hwad synes **eder** om Kristus? Hör hwad de säga! **Denne undfår syndare.** Hwilken beskyllning! Just detta gör, att wi älska honom; just detta är evangelii ära. "Han undfår syndare". Om han icke gjorde det, hwad skulle det då blifwa af oß? Hafwen J ingenting annat än **detta** att anföra emot honom? Är icke detta en af de största ärebetygelser, som någonsin kunnat gifwas honom! Och sedan, då han hängde på förbannelsens träd, så haden J detta att säga om honom: "Andra

hafwer han hulpit, sig sjelf kan han icke hjelpa". Ja, han hjelpte andra, men han kunde icke skona både sig sjelf och oß, och derför utgaf han sitt lif för dig och mig. Ja, fariseer, I hafwen en gång i edert lif talat sanning! **Andra hafwer han hulpit.** Han dog för andra. Han war en lösen för många; så att det är fullkomligt sannt, hwad du tänker om honom: **Andra hafwer han hulpit, sig sjelf kan han icke hjelpa.**

Må wi nu wända oß till Caiphas; må han träda fram här i fladdrande mantel, att wi få spörja om hans wittnesmål. Caiphas, du war öfwerste prest, då Jesus förhördes; du war den förnämste i Sanhedrin; du war i rådsalen, då de förklarade honom skyldig; du sjelf dömde honom. Säg oß, hwad sade wittnena? På hwilken grund dömde du honom? Hwilka bewis anfördes emot honom?

"Han har talat hädelse", säger Caiphas, "han har sagt: Härefter skolen I få se menniskans son sitta på kraftens högra hand och komma i himmelens sky. Då jag hörde detta, fann jag honom skyldig till hädelse, ref mina kläder och dömde honom till döden". Ja, allt hwad de hade emot honom war, att han war Guds Son; och de dödade honom derför, att han kom att förwärfwa sig en brud.

Låtom oß inkalla Pilatus. Pilatus, denne man ställdes inför dig; du förhörde honom; du talade med honom ansigte mot ansigte, **hwad synes dig om Kristus?** "Jag finner ingen sak med honom", säger Pilatus. "Han sade att han war Judarnes konung" (just såsom det war skrifwet öfwer korset); men "jag finner ingen sak med honom". Sådant är den mans wittnesmål, som förhörde honom. Och då han står der ibland den Judiska pöbeln, kommer en man, som brådskande armbågar sig fram genom hopen, rusar upp till Pilatus och räcker honom ett bref. Pilatus rifwer upp det och bleknar, då han läser: "Befatta dig intet med denne rättfärdige mannen; jag hafwer mycket lidit i dag i sömnen för hans skull". Det är från Pilati hustru — hennes wittnesbörd om Kristus. Du önskar höra, hwad hans fiender tänka om honom? Du önskar weta, hwad en hedning tänker? Nå wäl, här hör du det. "Ingen sak med honom"; och en hednings hustru benämner honom "denne rättfärdige man".

Men der kommer Judas; låtom oß höra hans wittnes-

börd! "Judas, säg oß, hwad tänker du om Jesus? Du känner wäl denne mästare; du sålde honom för trettio silfwerpenningar; du förrådde honom med en kyß; du såg honom utföra sina underwerk; du war med honom i Jerusalem, med honom i Bethanien, då han uppwäckte Lazarus. Hwad synes dig om honom?" Jag tycker mig se Judas, då han kommer tillbaka till öfwerstepresterna; jag tycker mig höra penningarne klinga, då han kastar dem på bordet, sägande: "**Jag hafwer illa gjort, att jag hafwer förrådt menlöst blod!**" Här är den man, som förrådde honom, och detta är, hwad han tänker om honom. Ja, mina wänner, Gud har låtit en hwar af dem, som i ett eller annat afseende bidrogo till hans sons dödande, aflägga ett enstämmigt wittnesbörd derom, att han war oskyldig.

Låtom oß nu höra höfwidsmannen, som war närwarande wid korsfästelsen. Han hade befälet öfwer de romerska soldaterna. Han hade tillsagt dem att låta honom bära sitt kors; hade gifwit befallning derom, att spikarne skulle slås genom hans händer och fötter och hans sida uppstingas med ett spjut. "Höfwidsman, du hade uppsigten öfwer hans mördare; du tillsåg, att befallningen om hans dödande blef werkstäld; du såg honom dö; du hörde honom tala på korset. Säg oß: **Hwad synes dig om Kristus?**" Han slår sig för sitt bröst och utropar: "Sannerligen war denne mannen Guds Son".

Wi wända oß så till röfwaren på korset och fråga, hwad han tänker om Jesus. Först hånar och försmädar han honom, men sedan får han bättre tankar om honom. "Denne hafwer intet ondt gjort", säger han. Ännu ett steg! Hwad wittna djeflarne om honom? Hafwa de något att säga om honom? Ja, sjelfwa djeflarne kalla honom Guds Son! Hos Markus höra wi de orena andarne tillropa honom: "Jesu, den högstes Guds Son". Menniskor säga: "Jag tror Jesus wara Guds Son, och emedan jag med förståndet tror detta, skall jag blifwa salig". Ack! detta gjorde äfwen djeflarne; men **de bäfwade** derwid.

Må nu hans wänner träda fram, att wi få höra deras wittnesbörd! Der är Johannes, förelöparen, ökenpredikanten, hwilken hela Jerusalems stad skyndade ut i öknen att få höra — en lysande meteor. Må han, döparen Johannes, med sin lädergördel och sin klädnad af kamelhår komma hit och säga oß, hwad han tänker om Kristus. Hans ord, som en gång

genljödo i Palestinas ödemarker, stå för alltid skrifna i Bibeln: **Se Guds Lam, som borttager werldens synder.** Detta är hwad Johannes tänker om honom: “Jag såg det, och wittnade, att han är Guds Son”. Intet under, att han drog hela Jerusalem och Judeen till sig, ty han predikade Kristus; och hwarhelst en man predikar Kristus, kan han wara säker att få många lärjungar.

Låtom oß nu höra Petrus, som war med Jesus på förklaringsberget samt den natten, han förråddes. “Kom Petrus och säg oß, hwad du tänker om Kristus. Stanna i denna domsal och wittna om honom. Du förnekade honom en gång; du bedyrade med en ed, att du icke kände honom. War detta sannt, Petrus; kände du honom icke?” Ack; jag föreställer mig, huru Petrus säger: “Det war en lögn, jag sade dem. Jag **kände** honom”. Så kallade han honom ock sedan både “Herre och Krist”, sägande: Så skall nu hela Israels hus weta för wisso, att denne Jesus, som I korsfäst hafwen, hafwer Gud gjort till en Herre och Krist. Sådant war Petri wittnesbörd på pingstdagen, och traditionen säger, att längre fram, då han skulle aflifwas, ansåg han sig owärdig att dö på samma sätt som sin Herre, och begärde derför att blifwa korsfäst med hufwudet nedåt. Nu till Johannes, den lärjungen, som bättre än någon annan kände Jesus; som lutat sitt hufwud mot hans bröst och hört hans känslofulla hjertas slag. Läs hans evangelium, om du will höra, hwad han tänkte om sin Frälsare, Matheus talar om honom, såsom om en från sin thron nedstigen konung. Markus beskrifwer honom, såsom den der tjenar; Lukas, såsom menniskans son. Johannes fattar sin penna och omstörtar med ett enda drag läran om blott **en** person i Gudomen. Han går tillbaka ända till tiden före Adam. “I begynnelsen war Ordet, och Ordet war när Gud, och Gud war Ordet”. I Uppenbarelseboken kallar han honom “den klara morgonstjernan”. Så tänker Johannes om honom, han som känner honom så wäl.

Och du, Thomas, som twiflade på honom, som icke wille tro, att han war uppstånden, förr än du fick sticka din hand i hans sidosår; hwad synes dig om honom? “**Min Herre och min Gud**”, säger Thomas.

Gå wi sedan till Decapolis, der Jesus warit för att ut-

drifwa djeflar, och spörja detta lands innewånare, så få wi höra, hwad de tänka om honom. "**Allt hafwer han wäl beställt.**"

Men wi hafwa ännu andra wittnen. Den förföljande Saul, en af hans wärsta fiender, möttes af Herren med de orden: "Saul, Saul, hwarför förföljer du mig," och kanske tillade Herren: "Hwad har jag gjort dig; har jag wäl förorättat dig? Kom jag ej för att wälsigna dig? Hwarför bemöter du mig sålunda, Saul?" Och Saul frågar: "Hwem är du Herre?" "Jag är Jesus af Nazareth, den du förföljer." Ser du, han skämmes icke öfwer sitt namn, ehuru han warit i himmelen, "**jag är Jesus af Nazareth**". Hwilken förändring gjorde icke detta möte med Paulus! Några år sednare höra wi honom säga: "Jag räknar det allt för skada emot den öfwerswinneliga min Herres Kristi Jesu kunskap, för hwars skull jag har räknat det allt för skada och håller det för träck, på det jag må winna Kristus." Hwilket witnesbörd om Frälsaren!

Må wi nu wända oß från jorden till himmelen och fråga änglaskarorna, hwad de tänka om Kristus. De sågo honom i Fadrens sköte, förr än werlden war; före skapelsens gryning, förr än morgonstjernorna tillsammans lofwade honom, war han der. De sågo honom lemna sin thron och stiga ned till krubban. Hwilken underbar tilldragelse fingo de icke bewittna! Fråga dessa himmelska härskaror, hwad de då tänkte om honom. Lyßna till deras sång i Bethlehemsnejden: "Si, jag bådar eder stor glädje, hwilken allt folket wederfaras skall, ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad." Han lemnar sin thron, för att frälsa werlden. Är det wäl underligt, om englarne fröjdas deröfwer?

Äfwen de frälsta helgonen se honom deruppe ansigte mot ansigte. Här på jorden war han aldrig rätt känd, men i den werld, der han warit från begynnelsen, der war han känd. Och kunde wi uppfånga de himmelska ljuden, så skulle wi höra hans namn prisas och lofwas. Wi weta, att, då Johannes war i andanom på en söndag, hörde han en röst af många englar, och antalet på dem war många gånger tusende tusen, sägande med hög röst: "Lammet som dödadt är, det är wärdigt att hafwa kraft och rikedom och wishet och starkhet och ära och pris och lof." Ja, himmelen kan icke tillfyllest sjunga hans lof. O, att jorden wille gifwa eko och förena sig med

himmelen i att sjunga: **Wärdig** att hafwa kraft och rikedom och wisdom och starkhet och ära och pris och lof!"

Men till sist ett annat, ännu högre wittnesbörd! Några tänka att gamla testamentets Gud är nya testamentets Kristus. Men då Jesus kom från Jordan, döpt af Johannes, hördes en röst från himmelen. Gud Fader talade. Det war hans wittnesbörd om Kristus: "Denne är min käre Son, i hwilken jag hafwer ett godt behag." Ack ja! Gud Fader tänker godt om Sonen. Och om Gud har ett godt behag till honom, skulle då icke äfwen wi hafwa det! Om Gud och syndaren hafwa behag i Kristus, då kunna ju Gud och syndaren mötas. I det ögonblick, du kan säga såsom Fadren sade: "I hwilken jag hafwer ett godt behag", och mottager honom, är du trolofwad med Gud. Will du icke tro detta wittnesbörd? Will du icke tro detta det sista af alla wittnesbörden, och hwilket härskarornas Gud och konungars konung sjelf aflägger. Ännu en gång upprepar han det, på det att alla må weta det. Då Jesus med Petrus, Jacobus och Johannes är på förklaringsberget, ropar Herren åter: "Denne är min käre Son, honom hören". Och denna röst ljöd och genljöd genom Palestina, genom hela werlden, från haf till haf: ja, denna röst genljuder ännu: **"Honom hören! Honom hören!"**

Min wän, will du höra honom i dag? Hör hwad han säger: "Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, och jag will wederqwicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären af mig, ty jag är mild och ödmjuk af hjertat, och I skolen finna ro till edra själar. Ty mitt ok är lustigt, och min börda är lätt". Will du icke emottaga en sådan Frälsare? Will du icke tro på honom? Will du icke förtrösta på honom af hela ditt hjerta? Will du icke lefwa för honom? Om han utgaf sitt lif för oß, är det då icke det minsta wi kunna göra, att utgifwa wåra lif för honom? Om han för min skull bar korset och dog deruppå, borde icke jag wara willig att taga det på mig för hans skull? O, hafwa wi icke skäl att älska honom! Tror du det är rätt att strida mot en sådan frälsare? Tror du det är rätt att ropa: "Korsfäst, korsfäst honom!" Herren hjelpe hwar och en **af oß att ära Fadren genom att hylla hans** enfödde Son!

Ursäkter.

I.

"Och de begynte allesammans ursäkta sig. Den förste sade till honom: Jag hafwer köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och bese det; jag beder dig, gör min ursäkt. Och den andre sade: Jag har köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem: jag beder dig, gör min ursäkt. Och den tredje sade: Jag hafwer tagit mig hustru, och derför kan jag icke komma." Luc. 14: 18—20.

Knappt har man börjat predika evangelium på en ort, förr än både män och qwinnor begynna "ursäkta sig". Detta är en gammal erfarenhet. Ja, skulle jag gå till hwar och en af eder, som ännu ären oomwända, och fråga, hwarför I icke antagen inbjudningen till Lammets bröllop, så skullen I alla hafwa någon ursäkt färdig på tungan; och om I icke haden någon tillreds, skulle djefwulen hjelpa eder att uppfinna en sådan. Och blefwe hans lögner tillbakawisade, skulle han genast framkasta nya. Han har sextusen års erfarenhet och har under denna tid förwärfwat sig mycken skicklighet; han kan ingifwa eder huru många ursäkter som helst.

Wet du, hwarifrån ursäkterna hafwa sin upprinnelse? Du skall finna det, om du går tillbaka till Eden. Då Adam hade syndat, försökte han ursäkta sig. "Qwinnan **som du mig gifwit hafwer,** gaf mig af trädet, så att jag åt." Han försökte att kasta skulden på Gud; Ewa kastade den på ormen, och ända till närwarande tid wilja både män och qwinnor med en mun ursäkta sig.

Kom ihåg att dessa män, om hwilka Lucas talar, blefwo icke inbjudna till en begrafning, eller för att höra någon torr och tråkig föreläsning eller predikan; de blefwo icke inbjudna att besöka något sjukhus, fängelse eller dårhus; icke heller för att bewittna någon förskräcklig exekution. Nej, de kallades

att bewista en glädjefest; och den fest, till hwilken evangelium inbjuder, kallas i bibeln Lammets bröllop: "Salige äro de, som äro kallade till Lammets bröllop." Såsom jag nu känner det, skulle jag heldre låta mig sönderslitas lem från lem, eller låta hjertat i detta ögonblick slitas ur mitt bröst, än ega hela werldens rikedomar och slutligen gå miste om den härliga måltiden wid Lammets bröllop.

Här är icke fråga om ett wanligt gästabud, utan om en **konungslig fest.** Om dig wederfores den äran att blifwa inbjuden till Windsor Castle — om landets drottning bjöde dig till något stort gästabud, som hon hade anordnat till sin sons ära, skulle **du** icke, man eller qwinna, eho du är, med glädje antaga den inbjudningen? Jo! I skullen säkert alla önska, att edra namn komme i tidningarne, att menniskorna måtte se, huru hedrade I blifwit. Men här är något mycket mer, än detta. Här är en inbjudning från konungarnas Konung, från alla herrars Herre, från Guds ende Son. Snart skall han föra sin brud i brudkammaren. Lammets bröllop stundar snart; han har gått för att bereda nya boningar åt sin brud; de nuwarande äro icke goda nog; och han skall snart sjelf komma för att taga henne till sig. Det är en inbjudning till denna fest, som jag nu bringar till eder; och budskapet härom går ut till alla jordens länder. Här finnes ingen, som icke är inbjuden. Under adertonhundra år hafwa Guds budbärare farit ut öfwer dal och berg, öfwer öken och sjö, från jordens ena ända till den andra, inbjudande alla till Lammets bröllop. Hwilken ära för oß arma jordemaskar! Wid de fester, som af menniskor anordnas, äflas hwar och en för att få bästa platsen; men wid den fest, Gud tillredt, skulle alla stolarne blifwa tomma, om icke hans lärjungar ginge ut för att nödga menniskor att komma derin.

Och widare, när menniskor anställa en fest, så bjuda de sina wänner, dem, som de älska; men Gud inbjuder sina **bittraste fiender,** dessa som äro upproriska mot honom. Och likwäl ursäkta menniskorna sig. Knappt har inbjudningen utgått från Gud, förrän ursäkterna börja.

Har du någonsin stadnat för att eftersinna, hwad som skulle inträffa, om Gud toge hwar och en af dessa ursäktande på orden; om han skulle säga: "Eftersom du så will, så blif

borta från min fest, jag will ursäkta dig det", och sedan i ett drag bortsopade dem alla från jorden? Antag, att hwar och en här i England skulle tagas på sina ord och läggas i dödens armar, huru många af edra bodar skulle då icke wara stängda i morgon; huru många hem skulle icke uppfyllas af sorg! Krögaren har förwisso ursäktat sig, ty han wet, att, om han antoge inbjudningen, skulle han blifwa twungen att upphöra med sin helwetiska affär. Han skulle icke kunna fortfara med att göra alla dessa barn faderlösa samt att taga brödet ifrån enkorna och barnen och likwäl befinna sig på wäg till Lammets bröllop. Drinkaren har ock ursäktat sig. Om nu Gud skulle antaga dessa ursäkter, skulle han ju genast bortrycka dem alla från jorden, likasom äfwen skökan på wåra gator, ty hwarje sköka will ursäkta sig, emedan hon wet, att hon måste lemna sitt syndalif, om hon skall få wara närwarande wid Lammets bröllop. Många penningfurstar skulle äfwen förswinna från jorden; ty de wille icke emottaga inbjudningen, emedan de tänkte, att de då icke så lätt skulle kunna förtjena penningar. De drifwa måhända någon affär, som då måste nedläggas, och derför begynna de ursäkta sig. Ja, mina wänner, det skulle blifwa en dyster tid, om Gud toge menniskorna på orden. Gräset skulle snart wäxa på gatorna, och de lefwande skulle hafwa full sysselsättning med att begrafwa de döda.

War i dag **uppriktig** mot din Gud! Gud är uppriktig; han menar hwad han säger. Hans inbjudning är uppriktig, och han will, att wi skola beswara den uppriktigt. Om du icke will komma till denna nattward, hwarför icke öppet säga det? Hwarför göra ursäkter? De äro ingenting annat än lögner. Fins här någon, som kan uppstå och gifwa ett **förnuftigt** skäl för sitt uteblifwande. **Om** så är, säg oß då, hwad detta skulle wara!

Hwarför icke emottaga denna inbjudning? Tänk efter ett ögonblick, om du har något giltigt skäl för din wägran! Ack, du har intet. Det är icke ofta wi blifwa inbjudna att bewista en kunglig fest, och här bjudas wi att wara närwarande wid Guds ende Sons bröllop. Hwilken dårskap af hwar och en, som wägrar att komma! Tänk efter, hwad det är du afsäger dig. Det är himmelen; umgänget med de heliga, med dem, som hafwa twagit sina kläder i Lammets blod; de bo=

ningar, hwilka Kristus beredt åt dig; änglarnes sällskap samt gemenskapen med Fadren, Sonen och den Helige Ande. Här nere finnas inga werkligt stora män; de äro i himmelen. De i sann mening stora, som funnits eller komma att finnas på denna jord, de skola alla wara samlade till denna fest. Under sextusen år hafwa alla jordens heliga hållit på att samlas dit: — Abraham, Isak och Jacob äro der, der få wi sitta till bords med dem, med patriarker och profeter, apostlar och martyrer samt alla jordens helige.

Jag will heldre dö i afton och wara säker på att blifwa delaktig af de heligas salighet i himmelen än under århundraden lefwa här i besittning af alla werldens rikedomar och gå miste om Lammets bröllop. Många mißräkningar har jag gjort under min lefnad, men genom Guds nåd är jag säker om den stora förmånsrätten att få deltaga i Lammets bröllop, att få se Konungen i hans skönhet, samt wara med Honom för ewigt. Och hwem will wäl gå miste om denna salighet?

Låtom oß nu betrakta desse tre män, om hwilka det står, att de började ursäkta sig!

Hwad säger den förste? "Jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå bort och bese det." Någon har sagt: hwarför besåg han icke jorden innan han köpte den? hade han warit en klok köpare, så hade han gjort så; köpet kunde ju icke blifwa bättre, genom att han efteråt besåg jorden, och nu när den war hans, kunde han ju gå och bese den när som helst; marken springer ju icke bort. Det war icke så, att köpet war delwis afslutadt, eller att någon annan kunde förekomma honom och få jorden. Han hade icke ens den ursäkten; han hade köpt jorden och behöfde icke frukta att förlora sin eganderätt till den; likwäl måste han gå och bese den. Besynnerligt, att wilja gå och bese jorden inemot natten! Man ser genast, att här är en lögn. Han will icke gå till nattwarden, och så uppfinner han denna ursäkt för att lätta sitt samwete. Se här orsaken, hwarför menniskorna göra ursäkter; se här huru djefwulen waggar dem till sömns!

Låtom oß nu höra, hwad den andre mannen säger: "Jag har köpt fem par oxar, och jag måste gå bort och försöka dem." Hwarför försökte han dem icke, innan han köpte

dem? Det war icke rätta tiden att profköra oxarna, sedan de woro köpta, och då köpet nu war afslutadt, kunde han försöka dem när som helst. Hwarför icke låta dem stå i stallet och i stället antaga inbjudningen? Der se wi en annan lögn!

Den tredje mannens ursäkt war den löjligaste af dem alla. "Jag har tagit mig hustru och derför kan jag icke komma." Hwarför tog han icke sin hustru med sig? En ung brud deltager ju gerna i fester, och om hon icke welat följa honom, då han bedt henne derom, så hade han ju kunnat lemna henne hemma. Men se, saken war den, att **han wille icke komma.**

Adertonhundra år hafwa gått, och det säges, att werlden under denna tid blifwit wisare; det säges, att hon har i en förwånande grad förädlats; men säg mig, hafwa wäl menniskorna derigenom funnit på några bättre ursäkter? Du unga qwinna, kan du anföra någon bättre ursäkt, någon ursäkt, som består i ewighetens ljus, eller som ens kan tillfredsställa dig sjelf? Menniskorna upptänka alla slags ursäkter, men ännu har icke någon kunnat säga: Se, jag har en ursäkt, som gäller. Låt den, som wågar påstå något sådant, nedläggas i någon swår sjukdom; låt döden komma och se honom i ansigtet, och hans ursäkter äro borta i ett ögonblick. Mina wänner, edra ursäkter få ett helt annat utseende, när I träden fram inför den store domaren.

Låtom oß nu skärskåda några af de wanligaste ursäkterna i wåra dagar!

En ibland dem lyder sålunda: Jag tycker icke om den presten eller den predikanten. Hwad har det att göra med gästabudet? Hwad behöfwer du fästa dig wid budbäraren? Antag att en gosse kommer med ett bref från min hustru, hwilket innehåller goda nyheter; icke bryr jag mig då om, hwem det är, som för det till mig; det gör mig ju alldeles detsamma, om han är swart eller hwit. Det är sjelfwa brefwet, jag fäster mig wid. När nu Gud inbjuder eder till en högtid; hwarför fästen I eder då så mycket wid budbäraren? Hwarför söken I ursäkta eder motwilja mot Herren dermed, att den eller den predikanten, den eller den personen, som kallar sig en kristen, är eder mißhaglig?

Käre, bry dig ej om **budbäraren!** Frågan är, om du är willig att emottaga **budskapet** från Gud. Tror du, att Guds ord är sanning, och att Gud inbjuder dig till denna fest? Tror du, att inbjudningen gäller werlden? Du har ingenting att göra med predikanten, som för till dig budskapet. Om det är ett bud från Gud, så frågar jag dig, hwarför du icke mottager det; ty tänker du wänta, till deß du finner en fullkomlig man eller qwinna, som för inbjudningen till dig, så kommer du aldrig att emottaga den. Det har aldrig funnits mer än en fullkomlig menniska. Du skall hos Jesu lärjungar finna många fel; du skall se mycket, som du icke tycker om hos Jesu lärjungar; men hos wår Mästare skall du ej finnna ett enda fel, och det är Han, som bjuder dig att komma, och hwar och en, som antager inbjudningen, will han mottaga.

Se här en annan ursäkt! För endast några dagar sedan sade ett fruntimmer till mig: "Det finnes så mycket i bibeln, som jag icke förstår." Detta är ju ej heller underligt; ty den naturliga menniskan förnimmer intet af det Guds ande tillhörer, och bibeln är en andlig bok. Huru skulle wäl det opånyttfödda hjertat förstå bibeln? Men, säger du, om den för mig är en förseglad bok, huru skall jag då blifwa frälst? Jo, då Gud förkunnar frälsningen för werlden, gör han **detta** mycket enkelt. Guds ord må wara dunkelt för den naturliga menniskan; men frälsningens wäg är så tydligt beskrifwen, att ett sex års gammalt barn kan förstå den, om det will. Tag följande språk och säg, om du icke förstår det: "Anden och bruden säga, kom, och den det hörer, han säge, kom, och den der törstar, han komme." Äro icke många af eder törstande? Hören, Gud säger, kom. "Och den der will, han tage lifsens watten för intet." I weten ju, hwad det är att taga emot en gåfwa? Gud erbjuder eder frälsningen såsom en gåfwa. "Han kom till sitt eget, och hans egne annammade honom icke, men alla dem, som honom annammade, gaf han makt att blifwa Guds barn, dem som tro på hans namn." Kan du förstå detta? "Tro på Herren Jesus, så warder du salig!" Du wet ju, hwad det är att **tro.** Du wet ju, hwad det är att förtrösta på samt att anbefalla din själ åt Herren Jesus Kristus? — Detta är också allt. Det

finnes wisserligen dunkla och hemlighetsfulla saker i bibeln, men om du börjar förtrösta på Kristus, skola dina ögon öppnas, och bibeln skall för dig blifwa en ny bok. I dag kan Kristus wara för dig en rot utur torr jord utan skapnad eller drägelighet; men, om du tager emot honom såsom din Frälsare, skall han för dig blifwa den käraste af alla, den aldra älskligaste, den klara morgonstjernan. Då skall du förstå bibeln.

Ingen bok i werlden har blifwit så orätt bedömd, som bibeln. Menniskor döma henne utan att läsa henne, eller läsa de en bit här och en der, och tillsluta den sedan, i det de säga: "Den är så dunkel och hemlighetsfull". Om du läser en wanlig bok, och någon frågar dig, hwad du tycker om den, så swarar du: "Jag har ännu icke så noga läst den och will derföre icke ännu afgifwa mitt omdöme." Men af Guds bok läser man några få sidor och fördömer den sedan hel och hållen. Bland alla de twiflare och fritänkare, jag träffat, och hwilka talat emot bibeln, wet jag ej någon, som läst igenom den. Måhända kunna sådana finnas, men jag har aldrig påträffat någon. Det är djefwulens sträfwan att söka få oß att tro, att ordet icke är sannt, att det är dunkelt och hemlighetsfullt; han wet wäl, den mäktige själafienden, att det enda medel, hwarigenom wi kunna öfwerwinna honom, är Guds skrifna ord, och derför försöker han att ingifwa menniskor mißtro till detsamma. Så snart en menniska werkligt tror Guds ord, winner hon seger öfwer satan. Unge man, bibeln är sanning, och hwad hafwa de att gifwa dig i bibelns ställe? Hwarje folk, som ärar Guds ord, är ett upphöjdt folk, och hwarje folk, som förkastar Guds ord, förnedras. O, låtom oß sluta oß tätt intill bibeln! Wisserligen skola wi icke förstå allt på en gång; men detta skall ej fördöma oß. Antag, att jag skickade min lilla femårige gosse till skolan i morgon bittida, och då han komme hem på eftermiddagen, frågade honom: "Wilhelm kan du läsa? kan du skrifwa? kan du stafwa? Förstår du algebra, geometri, hebreiska, latin och grekiska?" Tron i ej att den lille gynnaren skulle swara: "Så tokigt du talar pappa; jag har hela dagen hållit på med att lära mig A B C!" Och om jag då sade: "Efter du nu icke är fullärd, så får du icke längre gå i skolan"; hwad skullen I

säga? Jo, I skullen säga, att jag handlat dåraktigt, men det wore just lika mycket förnuft i detta, som i det sätt, hwarpå folk talar om bibeln. Mina wänner! Menniskor, som hafwa studerat bibeln i femtio år, ja, wise män, stora teologer hafwa ännu aldrig nått deß djup. Der finnas sanningar, efter hwilka Guds församling forskat under de sista adertonhundra åren, utan att ännu någon nått djupet af denna ewigt lefwande ström.

Här finnas åter andra, som säga: "Jag för min del tror Guds ord, men om jag finge tala ensam med er, skulle jag säga er, hwad jag har att anföra till min ursäkt. Jag älskar werlden mycket, och om jag blefwe en kristen, skulle jag ju nödgas lemna alla nöjen, gå genom lifwet med en dyster uppsyn och aldrig mera få le. Min glädje skulle wara för alltid borta!" Men här will jag inwända, att en större lögn än denna aldrig blifwit hopsmidd. Djefwulen uppfann den redan i Eden, och i sådana ord finnes icke en skymt af sanning; de äro en smädelse mot kristendomen. Det att blifwa ett Guds barn, gör **icke** en menniska dyster. Se, der går en man till afrättsplatsen, och inom några minuter skall han inträda i ewigheten. Men ett ilbud kommer från drottningen med benådning. Jag skyndar fram och ropar till den lifdömde: "Goda nyheter! Goda nyheter! Ni skall **icke** dö!" Gör detta honom sorgsen? Nej! nej! nej! I unge män, I unga qwinnor, ja, I gamla och unga, tron icke längre satans lögner! Det är förlusten af Kristus, som gör menniskor sorgsna. Om en menniska wore werkligt törstig, ja, döende i brist på watten, och du komme och gåfwe henne en läskande dryck, skulle wäl detta göra henne sorgsen! — Och se här hwad Kristus will wara — watten för den törstande själen. Om en menniska hölle på att dö i brist på bröd, och du gåfwe henne sådant, wore detta att göra henne sorgsen? Se här, hwad Kristus will wara för själen — lifwets bröd. Du kan aldrig få någon sann lycka, frid, glädje eller tillfredsställelse, förrän du funnit Kristus.

Den föreställningen, att en menniska icke kan hafwa frid och glädje i detta lifwet, om hon är en kristen, är grundfalsk. Och dock höll denna föreställning mig länge tillbaka, men nu kan jag säga eder, att jag det första året efter min omwän

delse hade mer glädje, mer werklig tillfredställelse och frid, än jag haft under hela mitt föregående lif sammanlagdt, och detsamma skall helt wißt hwarje omwänd kristen intyga om sig.

Se här ännu en ursäkt, som man ofta får höra! Hwilken mängd af sådana finnas ej; luften är uppfylld af dylika. Jag hör någon säga: "Jag skulle gerna wilja blifwa en kristen; men **det är en mycket swår sak.** Jag har försökt flere gånger; detta är rena sanningen." Jag will säga dig, hwad du hållit på att göra; du har försökt tjena Gud med det gamla köttsliga sinnet. Lika gerna kunde du försöka gå till månen, ty det är omöjligt. "En Ethioper kan icke förwandla sin hud, eller en leopard sina fläckar." Det är omöjligt att tjena Gud med det gamla köttsliga hjertat; men sedan Herren fått gifwa dig ett nytt hjerta, will han ock gifwa dig kraft dertill, och du skall då icke tala om, att det är swårt att tjena honom. Ja, här är åter en lögn, och låtom oß betrakta den litet närmare! Menar du werkligen, att Gud är en hård herre? Will du påstå, att det är en swår sak att tjena Gud, att satan är en bättre herre, och att det är lättare att tjena honom än Gud? Är detta rättwist — är det sannt? Gud en hård herre! Men läser jag min bibel rätt, så skall jag finna, **att öfwerträdarens wäg är hård** *. Låt mig säga dig, att det är djefwulen som är den hårde herren. Ja, "öfwerträdarens wäg är hård". Guds ord kan icke förändras. Om du twiflar på detsamma, unge man, så se på brottslingen i fängelset, i blomman af sin ålder, på lifwets middagshöjd! Han har warit der tio år och måste qwarstadna ytterligare tio — tjugu år förspilda af hans lif; och sedan kommer han ut från denna usla cell, en brännmärkt mißdådare! Tror du, att **denne** man skall säga dig, att "öfwerträdarens wäg är lätt?" Fråga den stackars drinkaren, mannen som är bunden till hand och fot, slafwen af den helwetiska drycken, som skyndar mot drinkarens helwete; fråga honom, om han funnit öfwerträdarens wäg lätt. "Lätt!" skall han utropa. "Lätt!" Öfwerträdarens wäg är hård och blir hårdare och hårdare för hwarje dag. Fråga fritänkaren och werldsmenniskan; fråga spelaren och försmädaren — med en mun skola de säga dig, att tjensten warit hård. Tag djef-

---

* Eng. öfwers.

wulens trognaste följeslagare; ställ honom på denna plattform i afton och låtom oß spörja honom. Det bästa sättet att få denna fråga afgjord är, att höra deras wittnesbörd, som tjenat så wäl Herren, som djefwulen. Jag tror icke, att någon menniska har rättighet att döma härom, utan att han tjenat begge. Om jag hörde någon klandra en husbonde, så skulle jag bra gerna wilja weta om han tjenat honom, och hade han icke det, så skulle jag ej anse honom kunna afgifwa något tillförlitligt wittnesbörd härom. Om du nu har tjenat både Herren och satan, så är du en opartisk domare. För egen del kan jag nu stå här som ett Kristi wittne; jag har warit tjugu år i hans skola och kan intyga, att han är en god herre. Jag brukade säga såsom du, "det är en swår sak att wara en kristen", och jag tänkte, att det war så, men nu säger jag dig, att det "oket är lustigt och den bördan lätt". Och säkert talar jag denna afton till flere, som hafwa tjenat både Herren och djefwulen. Många af eder tjena nu Kristus, men, innan I kommen in i hans fårahus, tjenaden I djefwulen. Jag frågar eder, I som tillhören Kristus, I som hafwen tjenat honom fem, tio, ja tjugu år — är Jesus en hård Herre? (Församlingen swarar: "Nej! Nej!") Jag wißte, att I skullen swara **Nej.** Aldrig har jag hört någon säga: "Jag har tjenat Kristus i fem eller tio år och funnit honom wara en hård herre." Låt mig nu åter ställa eder på wittnenas sida. I hafwen tjenat satan många år, och många af eder tjena honom ännu, finnen I honom icke wara en hård herre? ("Jo! Jo!") O, ja mina wänner, öfwerträdarens wäg är hård, I kunnen icke annat än erkänna det, I **weten**, att det är sanning.

Antagom, att wi kunde försätta oß på andra sidan döden; antagom, att wi ur den bottenlösa afgrunden kunde framkalla Judas, som warit der de sista adertonhundra åren, samt att wi kunde ställa den frågan till honom: "Judas, du som förrådde Guds Son och sålde honom för trettio silfwerpenningar; du, som så troget tjenat djefwulen, har du funnit hans tjenst lätt?" O, hwilken weklagan skulle ej uppstiga från hans läppar! Eller tror du, att Judas funnit den tjensten lätt? Tror du, att han lärt känna satan såsom en mild herre? Se honom, när han kastar ifrån sig de trettio silfwerpenningarne! Ack, han blef så trött på djefwulens tjenst, att han gick **bort och**

hänge sig sjelf, tjugufyra timmar efter sitt offentliga **inträdande** i den tjensten. Tänkom nu på Paulus, om hwilken man kan säga, att han intog den plats, som Judas en gång innehade. Han befinner sig nu i den ewiga härligheten; och tror du wäl, han skulle säga, att det warit swårt att tjena Gud och lätt att tjena djefwulen? "Det fanns en tid, då jag troget tjenade djefwulen", säger han. "Jag utandades hotelser; jag förföljde Guds församling; men det blef mig swårt **att spjerna emot udden.**"

Låtom oß nu se, hwad Gud säger härom! Jag skulle gerna wilja fråga dessa, som föreställa sig honom såsom en hård herre, hwad de säga om ett sådant ord af honom som detta: "Kommen till mig, I alle som arbeten och ären betungade, och jag will wederqwicka eder. Tagen på eder mitt ok och lären af mig, ty jag är mild och ödmjuk utaf hjertat, och I skolen finna ro till edra själar, ty **mitt ok är lustigt och min börda är lätt.**" Ja, det är lätt att tjena den man älskar, och huru gerna will man icke wara honom till behag!

O, mina wänner, nedsätten icke Gud, så att I kallen honom en hård herre! Talen med dem, som äro Jesu lärjungar; sen på deras ansigten; sen huru deras ögon stråla af ett himmelskt ljus, huru deras wäg upplyses af ljuset från Golgatha! Låten dem sjelfwa tala om den frid och glädje, som de hade funnit i Kristi tjenst! De skola, så länge de kunna röra sin tunga, tala om, huru wägen blir ljusare och ljusare, ju närmare de komma dagsresans slut. Hoppet wäxer ju mera de nalkas det ewiga hemmet. Ack ja, det är en stor åtskilnad mellan Kristi och satans ok. Det förra är lätt och ljufligt; det sednare tungt och hårdt. Jag beder eder att icke lyßna till satans lögner, hans, som bedragit hela menniskoslägtet. O, wiljen I icke i afton byta om herre och antaga inbjudningen att komma till Lammets bröllop?

Ursäkter.

II.

Den ursäkt, jag nu will tala om, är "Utkorelsen". Jag träffar många som säga, att de äro mycket bekymrade om sin själs frälsning, men att de icke weta om de äro utkorade. "Om jag blott wore säker på att wara utkorad", säga de, "skulle jag snart blifwa angelägen om min frälsning; men då jag icke wet, om jag är en af de utkorade, så har jag ju en mycket giltig ursäkt för, att jag ej är så angelägen." Nå wäl, jag will icke gifwa något owißt ljud om denna punkt, utan säger bestämdt, att en oomwänd menniska har intet att göra med läran om utkorelsen. Sedan du blifwit ett Guds barn, kunna wi tala om utkorelsen — då kunna wi tala om, huru ljuflig och skön denna lära är, men så länge du icke är Guds barn, har du ingenting med den att skaffa. Du will ju icke, att någon skall läsa dina enskildta bref, är det icke så? Nå wäl, läran om utkorelsen skrefs i ett enskildt bref till Guds barn. Intet under, att den är en gåta för werlden; intet under, att de icke kunna förstå den; den war aldrig ämnad för dem. Hwad de hafwa att gifwa akt på, är Kristi fria inbjudningsord: "Hwar och en", och "Den till mig kommer".

Antag, att jag kommer till detta bönehus i afton och frågar waktmästaren wid dörren: "Hwem är inbjuden till detta möte?" "De som hafwa biljetter", swarar han. Jag har ingen biljett; således är det icke för mig, tänker jag. Jag går widare och kommer till ett annat möte. "Detta är endast för dem, som höra till sällskapet". Således icke för mig! Jag går än widare och kommer till en stor publi byggnad — en klubb. "Endast medlemmar hafwa tillträde"

läser jag öfwer dörren. Icke heller detta war för mig. Jag går ännu längre fram och kommer till en annan byggnad, öfwer hwars dörr dessa orden äro skrifna: "Hwar och en som will, han komme". Ack! Denna gång är det för mig. Hwar och en — det gäller mig — och jag går in. Mina wänner, Gud har ställt det just så. Alla äro inbjudna att komma till Kristus. Hwad har du att göra med Pauli epistel om utkorelsen? Du har ingenting att göra med den — förrän du blir en kristen. Du har intet att beställa med andras enskildta bref, och detta "hwar och en" kommer före utkorelsen. Då du lär dig läsa, börjar du med alfabetet, gör du icke så? Du lär dig icke på en gång att läsa rent; och om du kommer till Kristus, så måste du komma på den wäg, Gud utstakat, och sedan kan du tala om, huru du kom.

Ja men, säger du, det finnes en annan sida af saken. Kristus sade: "Ingen kommer till mig, utan att Fadren, som mig sändt hafwer, drager honom". Wäl, men han säger ock: "När jag warder upphöjd ifrån jorden, skall jag draga alla till mig". Han drager menniskorna, men de wilja icke komma. Gud war i Kristo och försonade werlden med sig sjelf och drog menniskorna till sig. Detta dragande fortgår ännu; men många hjertan arbeta emot Andens maningar. Gud drager menniskorna mot himmelen, och djefwulen drager dem mot helwetet.

Antag, att en man, som önskade komma till London, skulle säga: "Jag wet icke, om Gud har så bestämt det för mig. Om jag skall wara der, så kommer jag wäl dit. Allt nog, det är icke wärdt, att jag begifwer mig af på wägen. Hwad skall det tjena till att betala ut respenningar och beswära sig dermed? Om jag är utkorad till att wara der, så kommer jag alltid dit på något sätt". Hwem skulle wäl wilja tala så? Eller antag, att en jordbrukare skulle säga: "Jag bryr mig icke om att så; om Gud har bestämt, att jag skall hafwa någon skörd, så får jag den ändå. Jag will icke underkasta mig det tunga arbetet att bruka jorden; om Gud har bestämt, att jag skall hafwa en god skörd, då skall jag ju ocksä hafwa den, mitt arbete förutan". Eller antag, att du är sjuk och icke skickar efter doktorn, utan säger: "Om Gud har bestämt det, så blir jag wäl frisk", och så wägrar du att

intaga medicin. Du säger: "det tjenar till ingenting; om Gud har bestämt, att jag skall blifwa frisk, blir jag det nog utan medicin." Hwem talar wäl på detta sätt? Och likwäl hylla många sådana grundsatser med afseende på de andliga tingen.

Wi kunna ju tänka oß, att Herren Jesus, då han såg, huru menniskor skulle stöta sig på denna lära, steg ned till jorden och på Patmos talade till Johannes dessa orden: "skrif uti en bok och sänd till församlingarne"; samt att Johannes då skref. Och sedan, då det war nära slut, sade Herren: "Johannes, innan du tillsluter boken, så tillägg detta: 'Anden och bruden säga kom! Och den det hörer, han säge kom.' Men, då det kanske finnes några, som äro döfwa och icke höra, så tillägg: 'och den der törstar, han komme': och för den händelse det skulle wara någon, som icke wore törstig, så säg: 'den der will, han tage lifwets watten för intet". Hwad kan du wäl önska mer än detta? och derefter beseglades boken. Det är den sista inbjudningen i bibeln: "Den der will, han tage lifwets watten för intet". Du är törstig; du will hafwa watten. Jag räcker dig detta glas och säger: "Tag det"; men du swarar: "Om det är bestämdt, att jag skall hafwa det, så behöfwer jag icke beswära mig med att gå och taga det", och så får du det icke. O, om du will blifwa frälst, så måste du uträcka handen och mottaga frälsningen. "Jag will taga den hälsosamma kalken och predika Herrans namn". Will du taga den i afton; det är så enkelt, ty den är en gåfwa. "Syndens lön är döden, men **Guds gåfwa** är det ewiga lifwet". Mina dyra wänner, fördjupen eder icke längre i läran om utkorelsen. I skolen dock icke kunna stå inför Gud och säga: "Jag emottog icke inbjudningen; ty jag war icke en af de utkorade". Denna ursäkt skall förswinna i hans närhet. Gud inbjuder hwarje menniska till Lammets bröllop, då han skrifwer: "Den der will, han tage."

Jag föreställer mig, att en man, som sitter der nere, säger: "Detta är icke mitt bekymmer; men en af dem, som bekänna sig tillhöra Kristus, bedrog mig för några år sedan på 180 kronor. Det finnes alltså skrymtare ibland de kristna, och jag will icke hafwa något att göra med sådana. Nej, jag will icke blifwa ertappad att gå i sällskap med skrymtare."

Käre, jag skall kunna wisa dig twå skrymtare i werlden

för hwarje sådan, du skulle kunna wisa mig i Guds församling. Deßutom bjuder jag dig icke att komma till församlingen; — icke derför, att jag icke har förtroende till församlingen — utan jag bjuder dig komma till Lammets bröllop. Kom först till Kristus, och sedan wilja wi tala om församlingen. Det har alltid funnits skrymtare i församlingen och kommer alltid att finnas sådana. En af de tolf apostarne befanns wara en skrymtare, och det skall, så länge werlden står, finnas skrymtare inom kyrkan. Men det skall icke finnas skrymtare wid denna fest, och om du will gå ut ifrån skrymtares sällskap, gjorde du bäst i att skynda till Kristus. Om du icke mottager inbjudningen, måste du tillbringa ewigheten med dem. Antag, att hwar och en här wore en förhärdad skrymtare; hwad hade detta att göra med dig? "Följ du mig", säger Kristus. Du behöfwer icke se på Johannes, Petrus eller Paulus, eller på den och den menniskan, utan endast på Kristus. Du skall finna många fel hos oß, men du skall icke finna något hos Kristus. Wi se sjelfwa många brister hos oß, och du må göra detsamma; men wi bedja dig icke att följa oß, utan Kristus. Det skall icke finnas några skrymtare wid Lammets bröllop; de skola alla wara ibland de fördömda. Och om du icke emottager inbjudningen, så måste du tillbringa ewigheten med skrymtare. Derför, om du werkligen afskyr dem, så gör du ju bäst uti att försäkra dig om en plats wid Lammets bröllop.

Men här finnes måhända en egenrättfärdig farisé, som säger: "Jag förstår icke allt detta tal om omwändelse; jag är god nog, sådan jag är. Min ursäkt skall gälla, om andras falla. Jag går icke till dessa menniskor och beder om deras förböner; jag behöfwer dem icke." Och han sweper in sig i sin egenrättfärdighets smutsiga trasor och tror, att han är ren i Guds och menniskors ögon. Min wän, Guds ord säger: "Den är icke till, som rättfärdig är, icke en". Om du kommer i dina egna kläder, så skall du blifwa utkastad från bröllopssalen. Han will förse dig med en fläckfri, skinande klädnad, om du will emottaga den, men tänk icke, att du kan bestå inför konungen med dessa eländiga egenrättfärdighetstrasor. O, må den helige Ande wisa dig, huru ogudaktig du är inför den helige Guden. Ju närmare en menniska

kommer honom, desto mer afskyr hon sig sjelf. Med Job säger hon: "Jag gifwer mig skuld." Hon utropar likt Esaias, då han såg den helige guden: "We mig, jag förgås, ty jag hafwer orena läppar." Såsom för den helige mannen Daniel, har hennes godhet blifwit wänd i elände. Måtte nu Herren Gud i dag afkläda dig din egenrättfärdighet!

Men här finnes ännu en annan ursäkt. Om djefwulen icke kan få menniskan att tro, det hon är god nog utan omwändelse, så försöker han intala henne, att hon är så ond, att Herren icke will hafwa något att göra med henne. Många ursäkta sig ofta sålunda: "Jag wille gerna blifwa frälst, men jag är alltför ond." Detta är en annan lögn; ty hwad säger skriften? "Kristus dog för ogudaktiga." Jesus Kristus kom i werlden för att frälsa syndare. Hwad sade Kristus till sina lärjungar? "Gån ut i hela werlden och prediken evangelium för hela skapelsen." De skulle predika bättring och syndernas förlåtelse för "**alla folk, begynnandes på Jerusalem.**" Till och med åt de män, hwilkas händer woro besudlade med Guds Sons blod, erbjöds frälsning! Paulus sade att han war den **förnämste bland syndare**, men om nu han ändå blef frälst, finns det ju hopp för hwarje menniska på jorden. Om du är lika ond som han, så är du just en sådan, som Herren kan få frälsa. Jag minnes, huru under wårt sista krig läkarne efter hwarje slag brukade gå ut för att se efter de fallna och då först uppsökte de swårast sårade för att få wårda dem. På detta sätt går äfwen den store läkaren till wäga. Han frälsar de wärsta menniskor, han kan få tag uti. Jag känner många, som äro angelägna att komma, men de wänta på att blifwa litet bättre. De tänka, att Gud will icke taga emot dem förr.

Mina wänner, weten, att Herren inbjuder eder att komma just sådana i ären; och om i sjelfwa kunden göra eder bättre, så skulle han wißt icke derför hellre taga emot eder. Swepen icke eder egenrättfärdighets smutsiga trasor omkring eder! Gud skall fråntaga eder hwarje sådan trasa, då I kommen till honom, och kläda eder i sin rättfärdighets härliga kläder. Under kriget brukade wi ibland gå till wärfningskontoret, och dit inkom en gång en man med hög swart hatt, fin klädedrägt och stöflor af finaste läder; hans kläder syntes wärda

ungefär 1800 kr.; en annan man kom äfwen dit, hwars kläder woro wärda omkring 18 kronor; men båda måste afkläda sina egna kläder och påtaga sig landets uniform. På samma sätt måste wi, när wi ingå i Kristi wingård, iklädas de himmelska bröllopskläderna och afklädas wåra egna, orena kläder. Således, huru ond du än är, kom likwäl just sådan du är, och Herren skall emottaga dig.

Jag läste en gång om en artist, som wille måla en tafla öfwer den förlorade sonen. Han genomletade dårhusen, sjukhusen och fängelserna för att finna en man nog eländig för att föreställa den förlorade sonen, men han kunde icke finna någon. En dag gick han utför gatan och mötte en man, hwilken han ansåg skulle passa. Han sade till den stackars tiggaren, att han skulle få wäl betaldt, om han wille komma till honom och sitta för honom. Tiggaren samtyckte, och dagen för hans besök bestämdes. Den utsatta dagen kom, och en man inträdde i artistens rum. "Ni önskade ett möte med mig", sade han, då han inträdde i ateliern. Artisten såg på honom; "jag har aldrig sett er förut", sade han, "och kan således icke hafwa utsatt ett möte med er." "Jo", sade han, "jag lofwade att komma hit klockan tio i dag." "Det måtte wara ett mißtag; det måtte hafwa warit någon annan artist, jag wäntar en tiggare hit wid denna tid." "Ja", säger tiggaren, "jag är just densamme." "Ni?" "Ja, jag tyckte, jag borde kläda upp mig litet, eftersom jag skulle få bli porträtterad." "Men nu" sade artisten, "är ni mig till ingen nytta; jag wille hafwa er, **som ni war.**" Likaså will Kristus hafwa hwarje fattig syndare, just sådan han är. "Men", hör jag någon säga, "mitt hjerta är så hårdt." Nåwäl, detta är just skälet, hwarför du behöfwer komma. Om du icke hade ett hårdt hjerta, så skulle du icke behöfwa en frälsare. Tror du, att du sjelf kan uppmjuka eller förkrossa ditt hjerta? Inbjuder icke Gud de hårdhjertade? Kom icke Kristus att uppsöka och frälsa det, som war förtappadt? Det är just emedan menniskornas hjertan äro hårda, som de behöfwa en frälsare, så att din hårdhjertenhet är icke alls någon ursäkt. Gud inbjuder dig, och du kan icke inför den store konungen säga, att du icke kunnat antaga inbjudningen, emedan ditt hjerta warit så hårdt. Han inbjuder hwar och en, och du får komma med ditt hårda hjerta, just sådant det är.

En man sade en gång under samtal med en lärare: "Mitt hjerta är så hårdt; det kännes, som wore det bundet i kedjor, och derför kan jag icke komma till Herren." Läraren swarade honom: "Kom med kedjor och allt"; och han kom straxt till Kristus, så hårdhjertad, så bunden som han war, och Kristus befriade honom från fjettrarne och försatte honom i samma stund i frihet. Om du af satan är bunden till hand och fot, så kom ihåg, det är Guds werk att bryta fjettrarne; du kan icke bryta dem sjelf. Men lofwad ware Herren, han kan i afton befria hwar och en i sina synder bunden själ och försätta fången i frihet.

Nu åter en annan ursäkt: "Jag skulle gerna wilja komma, men jag wet icke, om jag känner det rätt." Detta är en mycket allmän ursäkt, — känslor, känslor, känslor, känslor? Jag har hört sådana yttranden, så att jag nästan blifwit sjuk deråt. Antag att en wän bjuder mig till middag i dag, och jag swarar: "Jag tackar, jag skulle tycka mycket om att äta middag med dig, det är ingen jag heldre skulle wilja komma till, men jag wet inte, om jag känner det rätt." "Är du sjuk?" frågar han. "Nej, jag har aldrig mått bättre i hela mitt lif." "Hwad menar du då?" "Jag wet inte, om jag känner det rätt. Jag wet inte, om jag är i en rätt sinnesstämning." "Jag förstår dig icke", skulle han säga. "Hwad menar du?" "Jag skulle oändligt gerna wilja gå, men jag har det wißt icke rätt." På detta sätt tala menniskor nu. "Jag skulle gerna wilja komma till himmelen, men jag wet ej, om jag har det rätt inom mig." Men käre, om du werkligen will, så är du ju inbjuden af Gud, och detta är tillräckligt. Min wän nödgar mig att komma, men jag fortfar med att säga: "Jag wet ej, om jag är i den rätta sinnesstämningen." "Jag tror werkligen att Moody har blifwit från sina sinnen", skulle han säga; "jag bjöd honom till middag, och i stället för att gifwa mig ett bestämdt swar, höll han hela tiden i med att tala om sina känslor!" Man må wäl le deråt, men på detta sätt tala hundratals menniskor. Mina wänner, har icke Gud inbjudit eder? Om han det gjort, hwarför icke mottaga inbjudningen? Om I wiljen komma, så kommen just nu och talen icke om känslor! Tron I wäl, att Lazarus hade några känslor, då Kristus kallade honom ut från grafwen?

Mina wänner, Gud är öfwer alla känslor, och deßutom, tron i eder werkligen om att kunna styra edra känslor? För min del är jag wiß, att, om jag kunde beherrska mina känslor, skulle jag wisserligen aldrig wara ond, utan endast god Men kom ihåg att, om satan också kan förändra wåra känslor, så kan han dock aldrig förändra Guds ord; och det är på detta wi skola bygga wårt hopp om ewinnerligt lif. Då en fattig syndare blifwit hulpen ut ur helwetet och just är färdig att sätta sin fot på klippan Kristus, så räcker djefwulen ut en planka af känslor och säger: "Stig på denna." Och i samma ögonblick syndaren sätter sina fötter derpå, sjunker han åter ned. Tag då för dig ett sådant språk som detta: "Sannerligen, sannerligen, säger jag eder: Hwilken som hörer mitt ord och tror honom, som mig sändt hafwer, han **hafwer** ewinnerligt lif och **kommer icke** i domen, utan **är gången** från döden till lifwet." Min wän, detta är mer wärdt än alla de känslor, du under hela ditt lif kan hafwa. Och tusen gånger heldre will jag hwila wid detta enda språk än wid allt det känslofwall, jag någonsin erfarit. Det är nu tjugu år, sedan jag kom till denna tro. Sedan deß hafwa helwetets mörka wågor kommit wältrande mot mig; förföljelsens swall brutit sig rundt omkring mig; twifwel, fruktan och otro bestormat mig; men jag har fått nåd att stå fast wid detta enkla Guds ord. Det är ett säkert fotfäste för ewigheten. Det war sant för adertonhundra år sedan och det är sant i afton. Denna klippa är fastare än mina känslor; och hwad wi behöfwa är att få wår fot på klippan. Herren skall då gifwa oß "en ny wisa i munnen."

Men jag hör någon från läktaren säga: "Han har icke alls talat om det själstillstånd, i hwilket jag befinner mig. Ingenting af allt detta oroar mig någonsin; men med mig är förhållandet, att **jag kan icke tro.** Jag skulle gerna wilja komma; men jag kan icke tro." För icke länge sedan sade en man till mig: "Jag kan icke tro." "Hwem?" frågade jag. Han stammade och sade åter: "Jag kan icke tro." "Hwem?" sade jag. "Ack", sade han, "jag **kan** icke tro." "Hwem?" frågade jag åter. Till sist swarade han: "Jag kan icke tro mig sjelf." "Nåwäl, det behöfwer ni icke. Ni behöfwer icke hafwa något förtroende för er sjelf. Ju mindre ni tror på

er sjelf, desto **bättre**. Om ni säger mig, att ni icke kan tro på Gud, det wore en annan sak, men jag will då fråga er, hwarför icke!" Om en menniska sade till mig: "Jag wördar dig mycket; jag beundrar dig; men jag tror icke ett ord af hwad du säger", så skulle jag säga till mig sjelf: "Jag sätter sannerligen icke mycket wärde på din beundran." Men på detta sätt talar mången om Gud. Han säger: "Jag har en djup wördnad för Gud; blotta namnet Gud uppfyller mitt hjerta med wördnad; men jag tror honom icke." Hwarför icke så gerna wara ärlig och säga, att du **icke will** tro honom? Det finnes intet werkligt skäl, hwarför man icke skulle kunna tro Gud, och jag trotsar hwarje otrogen på jorden, att uppwisa något enda af Gud gifwet löfte, hwilket Han icke har hållit. Huru besynnerligt då, att någon i slutet af nittonde århundradet kan wåga säga, att han icke kan tro Gud. Min wän, du har intet skäl för att icke tro honom. Om du säger, att du icke kan tro en menniska, så kan det finnas skäl för det, emedan menniskor ofta säga sådant, som icke är sant. Men Gud gör aldrig något mißtag. "Skulle Gud säga något och icke göra't?" Tro på Herren och säg med Job: "Om han ock dödar mig, will jag likwäl förtrösta uppå honom." Somliga menniskor tala om det, att de icke kunna tro, så som om detta wore en stor olycka, hwilken mot deras wilja träffat dem. De tyckas betrakta detta såsom en slags sjukdom och anse derför, att de böra röna deltagande och medlidande. Men wet, att detta är den mest fördömande synd i werlden. "När han kommer", står det, "skall han straffa werlden för synd, och för rättfärdighet och för dom: för synd, **ty de tro icke på mig.**" Detta är werldssynden — "ty de tro icke på mig." Detta är sjelfwa syndaroten; och frukten är ond, emedan trädet är ondt. Må Gud öppna wåra ögon, att wi må se, att han är rättfärdig, och må wi alla komma dertill, att wi helt förtrösta på Kristus.

Men du säger: "**Jag wet icke, hwad det är att tro.**" Se der åter en ursäkt! Wet du ej, hwad det är att **förtrösta på Herren,** att taga honom på hans ord? Wet att han werkligen kallar dig, att han önskar, att du skall komma. Och om du icke wet, hwad det är att tro, will du då icke förtrösta på honom?

Men en annan säger: "Jag skulle mycket gerna wilja komma, men **jag är rädd, att jag icke kan hålla ut.**" Jag har under flere år följt en regel, hwilken warit mig till stor hjelp — den nemligen, att icke klättra öfwer ett berg, förr än jag hunnit fram till detsamma. Tro Kristus om att kunna frälsa dig nu! Djefwulen kastar ett halmstrå öfwer din wäg, och sedan förstorar han det och will inbilla dig att det är ett stort berg. Bry dig icke om bergen; tro att Herren i afton kan frälsa dig, och om han kan frälsa dig nu, i denna afton, så kan han ock behålla dig i morgon.

Sedan du suttit till bords och hållit nattward med Kristus, — sedan du haft ett möte med honom, så skall du wisserligen icke åter wilja lemna honom. Jag mottog hans inbjudning för tjugu år sedan och har sedan deß aldrig welat gå ifrån honom; har under alla dessa åren heller aldrig behöft bewara mig sjelf. Jag skulle då hafwa gått tillbaka inom tjugufyra timmar. Men, lofwad ware Herren, wi behöfwa icke och kunna ej heller bewara oß sjelfwa. Herren är min bewarare, min herde; mig skall intet fattas. Han bewarar oß. Det behöfs samma nåd för att bewara oß, som för att frälsa oß. Och Gud har sagt: "min nåd är dig nog."

Men somliga menniskor äro icke alls rädda för affall. De äro säkra på, att Gud är mäktig att frälsa dem och stark nog att bewara dem, men om du frågar dem, om de äro kristna, så säga de: "Ni wet, att **jag mycket gerna skulle wilja blifwa det, men jag har icke tid.**" Om jag i afton, när I gån ut härifrån, skulle springa ned till dörren och taga eder i hand, sägande: "Mina wänner, hwarför icke emottaga inbjudningen i afton? så skulle någon af eder säga: "War god och ursäkta mig för i afton; men jag har werkligen icke tid. Jag har en mycket angelägen affär, som måste wara ordnad tills i morgon bittida, och jag måste derför hem så fort som möjligt för att få min nattro. Ni får werkligen lof att ursäkta mig." En moder skulle säga: "Jag måste hem och lägga mina barn i säng; ursäkta mig för denna gång." Ja, så säga tusen och åter tusen, att de icke hafwa tid att wara gudfruktiga. Men, mina wänner, huru hafwen I anwändt all den tid, som Gud har gifwit eder? Hwad hafwen I gjort alla dessa månader och år, som hafwa rullat bort, se=

dan han gaf eder lifwet? Är det sant, att I icke hafwen tid? Hwad gjorden I de trehundrasextiofem dygnen förlidet år? Haden I ingen tid under alla dessa tolf månader att söka Guds rike? I uppoffren tjugu år för att förskaffa eder uppfostran, för att sätta eder i stånd att förtjena lekamligt uppehälle åt denna swaga kropp, hwilken snart skall blifwa uppäten af maskar. I uppoffren sju eller åtta år för att lära eder ett yrke, som skall sätta eder i stånd att förtjena edert bröd, — men i hafwen icke **fem minuter** öfriga för att mottaga Kristi inbjudning! Min wän, kom ihåg, att du likwäl måste hafwa tid att dö och ställas inför domen, och, då Herren kallar dig inför sin domstol, skall du wäl då wåga säga, att du icke haft tid att bereda dig till hans Sons bröllopsmåltid? Om du icke har tid, så tag dig tid! Lägg allt annat åsido, tilldeß du antagit denna inbjudning. Sök **först** Guds rike! Låt barnen wara uppe litet längre i afton; låt dina affärer hwila i morgon, äfwen om du icke den dagen skulle förtjena så mycket penningar! Hwad betyder det, om du blott finner Kristus? Bättre att blifwa wiß om frälsningen, än att winna hela werlden och taga skada till sin själ!

Men du säger: "Jag skulle gerna wilja blifwa en kristen; men jag har en fördom mot dessa sammankomster, mot Amerikanare och mot lekmän. Om det wore en werklig prest, en af wåra egna lärare, skulle jag antaga inbjudningen." Käre wän, om du häruti ser ett hinder, så stig upp, lemna denna sammankomst, skynda till din lärare och tala med honom. Han skulle wisserligen af hjertat glädjas, om han finge tala med dig om din själ. Och om du icke will blifwa omwänd på en sammankomst, sådan som denna, så finnes det ju offentliga gudstjenster i alla kyrkor i hela staden. Men du säger måhända: "Det pågår nu en stor wäckelse här i London, och jag skulle icke wilja bli omwänd under en sådan wäckelsetid." Om så är, så stig in i en jernwägskupé och res till en annan stad, der det icke är någon wäckelse. Wi kunna utan swårigheter finna en ort, der det icke är någon wäckelse, en kyrka, der det icke är någon Andens utgjutelse. Om du werkligen will komma, så ber jag dig att icke föregifwa någon sådan ursäkt. Huru listig djefwulen är! Då det är kallt och dödt inom kyrkan, säga menniskorna: "Ack, om det bara wore

något lif i kyrkan, så skulle jag blifwa en kristen; om wi endast finge en pingstwind från himmelen, då skulle det blifwa så lätt." Och sedan när nådeswinden kommer, säga de: "Nej; wi äro rädda för öfwerdrifter och för dessa sammankomster. Wi äro rädda, att någonting skall göras, som icke är i öfwerensstämmelse med wåra begrepp om det passande." O, mina wänner; lyßnen icke till dessa listiga lögner; kommen till Kristus, sådana I ären, och tagen emot det anbud, som han just nu gör eder!

Jag önskar, att jag hade tid att framställa än flere af dessa ursäkter, men de äro så talrika, som håren på mitt hufwud; och om jag försökte uttömma dem alla, så skulle dock djefwulen hjelpa dig att hitta på än flere. Det bästa du kan göra är, att binda dem alla i ett knippe och stämpla dem som en packe lögner; icke en enda af dem är sanning. Gud skall en dag bortsopa dem alla, om du icke gör det nu. Betänk, Gud skall lemna dig, om du will fortfara med dina ursäkter; han will icke göra det, men han kommer att göra det. "Så sant som jag lefwer", säger Herren, "jag hafwer icke lust till den ogudaktiges död, utan att den ogudaktige omwänder sig och lefwer; så omwänden eder dock nu från edert onda wäsende; hwi wiljen I dö, I af Israels hus?" Se på den judiska nationen, de uraktläto att komma till festen; de föraktade Guds nåd och trampade den under sina fötter; se på dem i dag! Ja, det är lätt nog att säga: "Jag beder dig, gör min ursäkt." Men en gång skall nog Gud taga dig på orden och säga: "Ja, jag will ursäkta dig". Och i den osaliga ewigheten skall du — under det andra, som hafwa antagit inbjudningen, sitta wid Lammets bröllop, omgifna af himlens lof och halleluja — i de fördömdas sällskap, ropa: "Skördetiden är framliden sommaren är till ända och oß är ingen hjelp kommen."

Kom ihåg, att det är ärans konung, som inbjuder dig till denna fest! Kom just sådan du är och antag inbjudningen! Låt plogen stå stilla i fåran; låt boden wara stängd; låt affärerna hwila, tills du antagit denna inbjudning! Ja, till deß, lemna åkerfältet; låt oxen stå i stallet. Hwad du än gör, så se till framförallt, att du ej går miste om Lammets bröllop! Din i Herren afsomnade moder skall wara der; ditt lilla barn, som dog för några månader sedan, skall

wara der. Du unga flicka, fortsätt ej med dina ursäkter; ty Herren skall då en gång öfwergifwa dig. Och du, unge man, bed icke att blifwa ursäktad; Herren kommer att taga dig på orden; du må göra narr deraf i afton, om du behagar. "O nej", säger du, "det har jag aldrig gjort; hwad jag än kan wara skyldig till, men icke till detta." Werkligen icke? Antag att jag finge ett inbjudningsbref till middag i morgon; att jag toge emot och genomögnade det, men icke beswarade det, icke fäste något afseende derwid! Wore icke detta att göra narr deraf? Huru många af eder skola icke gå härifrån i afton, utan att fästa något afseende wid denna inbjudning? Är icke detta att göra narr af inbjudningen? Herren har inbjudit dig till Lammets bröllop. Skall du anwända denna afton till att antaga inbjudningen eller till att göra narr af den? Gud will icke, att du skall dö; han will, att du skall emottaga detta anbud och lefwa. Om du har någon giltig ursäkt, någon som kan bestå i ewighetens ljus, så håll fast wid den; lemna den ej för något pris! Tag den med dig ned i grafwen; tag den med inför Guds domstol och framställ den der! Men om din ursäkt icke kan bestå ewighetsprofwet, så uppgif den! Om den icke kan bestå inför Guds allseende öga, uppgif den genast; jag ber dig härom, som en wän; låt den förflyga med winden och antag inbjudningen till Lammets bröllop! Låt icke den gäckande, hånande och begabbande werlden föra din själ in i den ewiga döden! Gör såsom pilgrimen, som John Bunyan beskrifwer, hwilken skyndade ut från staden Förderf ropande: "Lif, ewinnerligt lif!" Håll blicken stadigt fästad på det förlofwade landet och säg: "Genom Guds nåd will jag wara med wid Lammets bröllop."

Antag, att wi denna afton skriftligen **skulle** beswara inbjudningen. Hur skulle det låta?

"Till himmelens **konung!**

Under det jag satt i **bönehuset i staden . . . . . .**, den . . . Juli 1875, emottog **jag genom en af dina tjenare** en mycket enträgen inbjudning **att wara närwarande wid** din enfödde Sons bröllop, men **jag beder dig, gör min ursäkt.**"

Skulle du, eho du är, wilja underskrifwa detta? Skulle du wilja stiga upp till referentens bord, fatta pennan och sätta ditt namn under en sådan ursäkt? Nej, du skulle säga: "Om

jag förgäter dig, så warde min högra hand förgäten. Min tunga låde wid min gom, om jag icke tänker på dig.“ Jag twiflar på, att det finnes någon här, som skulle wilja skrifwa under. Will du då icke skänka någon uppmärksamhet åt Guds inbjudning? Jag beder dig, anse den icke betydelselös! Det är kärlekens Gud, som inbjuder dig till en fest, och Gud låter icke gäcka sig. Gå och lek med blixten, gå och skämta med pest och sjukdom, men skämta icke med Gud!

Låt mig nu skrifwa ett annat swar: “Till himmelens konung! Under det jag satt i bönehuset i staden . . . . . ., den . . . Juli 1875, emottog jag genom en af dina tjenare en mycket enträgen inbjudning, att wara närwarande wid din enfödde Sons bröllop. Jag skyndar att swara: **Genom Guds nåd will jag antaga inbjudnigen.**“ O, måtte Herren förmå eder att i detta ögonblick fatta ett rätt beslut! Wet, att om du will se Guds rike, måste du på ett eller annat sätt afgöra denna fråga! Huru will du förhålla dig mot inbjudningen? Jag framför den till dig i min mästares namn, will du antaga eller förkasta den? War denna afton wis och antag inbjudningen! Gå icke härifrån, förr än du fått din ewighetsfråga afgjord! Ack, att Gud i afton finge föra hundratals af eder till ett saligt beslut! Detta är mitt hjertas bön.

Blodet.

I. Det gamla testamentet.

Blodet är försoning för lifwet." 3 Mos. 17: 11.

Hwarje menniska borde wara i stånd att gifwa ett skäl för det hopp, som i henne är; men den, som är främmande för blodet, kan icke gifwa något skäl för sitt hopp bortom grafwen. Man säger mig ofta, att jag gör frälsningswägen allt för lätt, och att det är dåraktigt säga, att menniskor blifwa frälsta genom att helt enkelt förtrösta på Kristi försonande blod. Jag will dock icke, att någon skall tro, hwad jag säger, om det icke är i öfwerensstämmelse med skriften; och det allra bästa sättet är derför att slå upp bibeln och se, hwad Guds ord säger härom.

Det är wid bibelns första bok, jag nu will fästa eder uppmärksamhet. Om du slår upp 1 Mos. 3: 21, skall du finna dessa ord: "Och Herren Gud gjorde Adam och hans hustru kjortlar af skinn och klädde uppå dem." I denna vers finna wi för första gången en hänsyftning på blodet. Säkert klädde Gud icke Adam och Eva i djurskinn utan att hafwa utgjutit blod. Och för mig är det en mycket ljuflig tanke, att synden blef betäckt, förr än Adam blef utdrifwen ur Eden — att Gud handlade med honom i nåd, innan han handlade i dom. Ehuru denna tilldragelse i Eden war blott en swag förebild af den kommande Kristus, af slagtoffret, så kunde dock Adam hafwa sagt till sin hustru: "Oaktadt Gud har drifwit oß ut ur Eden, älskar han oß likwäl, och denna klädnad är ett bewis på hans kärlek." Någon har sagt, att Gud satte löftets lampa i Adams hand, innan han dref honom ut. "Qwinnans säd skall söndertrampa ormens hufwud". Har du någonsin tänkt på, i hwilket förskräckligt tillstånd den fallna och förlorade menniskan skulle hafwa kommit, om hon fått lefwa för ewigt? Det war af kärlek till Adam, och på det att han icke skulle äta af lifwets träd och lefwa för ewigt, som Gud

dref honom ut ur paradiset och satte cherubim der med ett flammande swärd. Men nu har Kristus kommit och stött swärdet i sitt bröst samt öppnat wida portar, så att menniskan kan komma in och äta. Adam kunde hafwa warit i Eden tio tusen år och likwäl slutligen blifwit bedragen af satan; men nu "är wårt lif fördoldt med Kristus i Gud." Ja, menniskan är tryggare med den andre Adam utom Eden, än med den första uti Eden.

Låtom oß nu wända oß till 1 Mos. 4: 4: "Och Abel offrade deßlikes af förstlingen af sina får och af deras talg; och Herren såg täckeligen till Abel och hans offer. Men till Cain och hans offer såg han icke täckeligen. Då wardt Cain swårligen wred, och hans hy förwandlades." Här äro nu twå söner, som äro födda och uppfostrade utom Eden. De woro barn af samma föräldrar och uppfostrade under alldeles lika förhållanden, under samma inflytande. Någon olikhet sönerna emellan är icke känd, förr än de gå för att offra. Abel frambär blodet och antages; Cain kommer på sin egen wäg och förkastas. Utan twifwel utwisade Gud, då wåra första föräldrar föllo, den wäg, på hwilken menniskan skulle komma till honom; Abel gick Guds wäg; men Cain följde sin egen. Du må undra hwarför Cains offer icke war för Gud så behagligt som Abels; men den ena följde Guds wäg, den andra sin egen. Kanske sade Cain, att han icke kunde uthärda åsynen af blod och tog derför det, som Gud hade **förkastat,** och lade det på altaret; kanske sade han till sig sjelf: "Jag will wißt icke frambära ett blödande lam; jag tycker icke alls om denna lära. Här är den gröna, wackra frukten, hwilken jag har förwärfwat genom mitt arbete; jag är säker på, att den ser bättre ut än blod." Det finns många Cainiter inom kyrkan än i dag. De försöka att gå till himlen på sin egen wäg; de frambära till Gud sina egna goda gerningar; de frambära, likt Cain, det som synes dem skönt och förtjenstfullt; men de tycka icke om läran om försoningsblodet. Från den tid Adam lefde i Eden, har det funnits både Abeliter och Cainiter. Abeliterna komma på blodets wäg, men Cainiterna på sin egen wäg. De wilja blifwa befriade från "blodsläran". Men war wiß på, att den religion, som skattar blodet ringa, är af djefwulen. Huru wältalig en man än må wara, om

han predikar emot blodet, så gör han djefwulens werk. Lyßna icke till honom, tro honom icke! Om en engel från himmelen skulle predika ett annat evangelium, wille jag icke tro det. "Kristus är död för wåra synder" — detta är det evangelium, som Paulus och Petrus predikade, och som Gud alltid begagnat wid frälsning af menniskornas själar.

Nästa gång wi få höra talas om blodet, är det i 1 Mos. 8: 20: "Och Noah byggde Herren ett altare och tog utaf allehanda ren fänad och utaf allehanda rena fåglar och offrade till bränneoffer på altaret." Wi hafwa lemnat det första nådeförbundet mellan Gud och menniskan och komma nu till det andra; och det första Noah gör, är, att han sätter blod mellan sig och sina synder. Det andra nådesförbundet är grundadt på blod. Så går Noah den stora blodswägen, och fördenskull blifwa djuren räddade undan floden. Alla Guds barn hafwa sedermera gått denna wäg; ty blodet är försoning för synden.

Slå upp 1 Mos. 22: 13: "Då hof Abraham sina ögon upp och såg en wädur bakom sig, insnärjd med hornen i en törnbuske, och gick dit och tog den wäduren och offrade honom till ett bränneoffer i sin sons ställe." Gud älskade Abraham så mycket, att han skonade hans son; men så älskade han werlden, att han icke skonade sin egen son, utan gaf honom ut för oß alla. Wi läsa, att Abraham såg Kristi dag och blef glad. Jag wet icke, när han såg den, men jag föreställer mig, att Gud drog undan tidens förlåt och wisade honom Kristus såsom syndaborttagaren. Betrakta nu offerplatsen. Der står altaret, bygdt på Jehowahs befallning. Gud hade bjudit Abraham att taga sin son, sin ende son, hwilken han älskade, samt binda och slagta honom. Sonen är bunden; allting är i ordning, och han tager nu knifwen för att döda honom. Han förstår icke meningen med detta, men Gud har bjudit det, och han lyder. Det wore önskligt, att wi nu för tiden hade män, sådana som Abraham, williga att lyda hwad Gud befallt, utan ett hwarför! Jag tycker mig se honom omfamna sin son, trycka honom till sitt bröst och gråtande säga honom den hemlighet, han så länge hade dolt för honom. Hwilken syn! Hwilken kamp måste det icke hafwa warit! Nu är han färdig att stöta knifwen i sonens hjerta; men hör, en röst från himmelen säger: "Abraham! Abraham! Skona din

son." Wända wi nu wår blick till Golgatha, så höra wi der ingen röst från himmelen, intet rop: "Skona din son." Nej, Gud utgaf honom för oß alla; den oskyldige för de skyldige; den rättfärdige för de orättfärdige.

Wi gå nu till 2 Mos. 12 Cap., ett af de wigtigaste kapitel i det gamla testamentet. I trettonde versen läsa wi: "Och blodet skall wara eder ett tecken på husen, der I uti ären; att, när jag ser blodet, skall jag gå fram om eder, och eder icke wederfaras skall den plåga, som eder förderfwa må, när jag slår Egypti land." Gud säger icke: "När jag ser edra goda gerningar — huru I hafwen bedit, suckat och gråtit", utan "**när jag ser blodet**". Det war icke deras goda föresatser, deras tårar, deras böner, deras arbete eller tro, som bewarade Israel i Egypten; det war blodet. Hwad hade de att iakttaga för att blifwa frälsta? De skulle bestryka sido- och öfre dörrträden med blod. De skulle icke bestryka tröskeln dermed; Gud wille icke att de skulle trampa på blodet. Men det är, hwad werlden gör i dag. Menniskor säga, att Kristi död betyder intet; det är blott hans lif, som han wille framställa till ett exempel. Men Gud sade icke: "Tag ett hwitt, felfritt lam och ställ det framför dörren; då jag ser lammet, will jag gå förbi eder." Hade någon Israelit gjort så, hade dödens engel gått förbi lammet, inträdt i huset och lagt sin kalla hand på den förstfödde. Ett lefwande lam kunde icke hafwa utestängt döden från Israelitens boning denna natt; utan blod hade han fallit ett offer så wäl som Egyptiern. Det är ganska sannolikt, att, när några af Egyptens stora män reste genom Gosen och sågo Israeliterna bestryka sina dörrträn med blod, de sade, att de aldrig hade sett sådan dårskap. De tyckte det sannolikt wara skada, att de förstörde utseendet på sina hus. Hwarje hus war blodbestruket. Ingen Egyptier kunde fatta det. På den minneswärda natten, när döden inträdde i hwarje hus, ända ifrån konungens palats till den fattiges koja, då klogoropet uppsteg från det slagna landet, då war det blodet, som utestängde döden ifrån Israeliternas hem i Gosen. Ja, det är blodet, som måste betäcka wåra synder. Jag beder dig, låt ej werlden förwilla dig med afseende på denna punkt! Låt henne fortsätta sitt hånande och begabbande samt förakta Guds Sons dyra blod; men detta blod är wår enda tillflykt,

wårt enda hopp. Wi kunna icke betäcka någon synd med alla **wåra goda** gerningar tillsammanlagda. Man får ju ofta höra: "Om jag wore så god som den och den mannen, hwilken har predikat evangelium i femtio år, eller som den eller den, hwilken besökt sjuka och är så öm mot de fattiga, då kunde jag wara wiß om himmelen." Men jag will säga dig, att, om du är skyddad af Guds Sons blod, så är du lika salig som det största helgon, som wandrat på denna jord. Det är icke ett långt lif af goda gerningar, som en gång skall frälsa oß; det är icke wår kristliga werksamhet, som skall mana godt för oß hos Gud. Wisserligen måste wi werka för Kristi rike, men derpå beror icke frälsningen. Wisserligen måste du följa Kristus och söka att likna honom i hans rena och heliga lif; ja, detta är till och med alldeles nödwändigt, men om Kristi lefnad i ewighet predikades, och hans död blefwe förtegad, så skulle det aldrig frälsa en själ. Menniskor säga: "Du måste arbeta, arbeta, arbeta för att blifwa salig." Tiotusen gånger nej. Du får det som en gåfwa: "Den som will, **han tage.**" Sedan, då du mottagit frälsningen, må du arbeta så mycket du will. Men det står ju, säger du: "Skaffen med fruktan och bäfwan, att I salige warden." Ja, men detta är taladt till kristna, som redan mottagit frälsningen. Sålunda måste wi först emottaga frälsning, sedan kunna wi arbeta. Wi emottaga frälsningen såsom en gåfwa, sedan börja wi arbeta, emedan wi ej kunna låta bli. Allt arbete, som är gjort förut, gäller intet. Då dödens engel drog igenom landet den natten, blefwo de onda förstörda tillsammans med de goda. Mordengeln ingick i hwarje hus, som ej war blodbestruket. Men hwarhelst blodet war på dörrträden, gick Gud förbi; de som derinne bodde, måtte hafwa gjort mycket eller intet!

Det lilla barnet i den torftiga kojan blef räddadt lika wäl som Moses eller Aron, som Josua eller Caleb, ja, lika wäl som någon annan i landet. Gud säger icke: "När jag ser edra ståtliga palats eller wackra hem, när jag ser eder godhet, edert uppoffrande lif eller eder tro", utan "när jag ser blodet, **det** skall wara tecknet." Icke för deras egen skull, utan för Kristi död, går han förbi dem denna natt. Någon har sagt, att den lilla flugan i Noahs ark blef räddad lika wäl som den store elefanten; det war arken, som räddade

dem båda. Så frälsar Kristus såwäl den swagaste af sina lärjungar, som den starkaste. Om du går till jernwägsstationen, ser du menniskor af alla klasser, färdiga att resa. De hafwa sina biljetter och intaga sina platser i kupéerna. Då konduktören kommer för att fråga efter biljetterna, så ser han icke efter, hwilka eller hurudana passagerarne äro. Du må wara rik eller fattig, lärd eller olärd; han frågar efter **biljetterna**, och om du har biljett, så får du resa. Biljetten är tecknet. På samma sätt, om du är bestänkt med Kristi blod, skall du, huru okunnig och fattig du än är i denna werlden, dock blifwa frälst likawäl som den wisaste eller mäktigaste.

Många undra, hwarför de äro så swaga, hwarför de så ofta falla, då frestelse påkommer, hwarför de fått så föga af andens kraft. Jag tror, att du i detta afseende har något att lära af elfte versen af nämnda kapitel: "Men så skolen I äta det: I skolen wara gjordade kring om edra länder och hafwa edra skor på edra fötter och stafwar i edra händer, och I skolen äta det, såsom de der hasta till wägs; ty det är Herrens passah." De skulle icke blott döda lammet samt taga blodet och bestryka dörrposterna, utan de skulle äfwen **äta** det. På detta sätt får man andlig styrka. Skälet, hwarför wi äro så sjukliga kristna, är det, att wi icke **äta** Lammet. Wi, såwäl som Israels barn, hafwa en ökenwandring framför oß, och om wi icke föda oß med Kristus, skola wi dö på wägen. Wi behöfwa blodet, icke blott för att blifwa frälsta, utan wi måste föda oß af Kristus för att få styrka. Huru mycken näring behöfwer icke wår själ! Dag efter dag behöfwer den spisas med det himmelska manna. Herren har gifwit sig sjelf ut för oß, och han kallar sig sjelf lifwets bröd. Att föda sig med Kristus, är att föda sig med hans ord. Det finnes ingen bok utom bibeln, som kan nära själen, men om jag föder mig af Guds ord, så får jag andlig styrka och kraft. Somliga tänka, att, om de blott få en skymt af Kristus, är det nog, men wi måste lefwa genom tron lika wäl, som wi frälsas genom tron. "Den af tron rättfärdige skall lefwa." Hwarje dag måste wi hemta friskt manna. Många menniskor synas lefwa af gammalt manna — manna, som de hafwa fått för månader eller år sedan, då de blefwo omwända. Ack, wi få

icke tänka på att insamla andlig föda för åratal, såsom wi göra med den lekamliga födan.

I andra versen läsa wi: "Denna månaden skall wara när eder den första månaden, och af honom skolen I begynna månaderna om året." Fyrahundra år hade de tjenat Egyptens konung; men Gud wille icke låta dem räkna dessa år. De måste börja såsom på nytt. Så gå alla de år, som wi tillbringa i djefwulens tjenst, förlorade. Det werkliga lifwet börjar aldrig förr, än wi blifwit bestänkta med Kristi blod. Äfwen juden måste erkänna, att det är från hans död på korset, som han har sin tidräkning.

Wänd dig nu till 2 Mos. 29: 16: "Sedan skall du slagta honom och taga hans blod och stänka på altaret alltomkring." Förr, när jag läste dessa ord och dessa böcker i gamla testamentet, undrade jag, hwad som menades dermed. De skulle taga blodet och stänka det på altaret alltomkring. Jag tror, att jag förstår det nu. Det lärer oß att det finnes intet annat sätt att nalkas Gud än genom blodet. Det har warit så i alla tider. Äfwen Aron, den höge presten, måste taga blodet och stänka det på altaret alltomkring, innan han kunde möta Gud — derigenom gifwande oß den wigtiga lärdomen, att det aldrig har warit, aldrig skall blifwa och aldrig kan blifwa möjligt att nalkas Gud på annat sätt än genom Lammets blod.

Samma sak framställes i 30 kap. 10 v.: "Och Aron skall på deß horn försona en tid om året med syndaoffrens blod till försoning; sådan försoning skall ske en gång årligen när edra efterkommande; ty det är Herranom det allra heligaste." Med försoning menas förening; Kristi blod gör syndaren och Gud till ett. Före Adams fall hade Gud bundit honom wid sig med en gyllene kedja, som blef bruten genom fallet. Men Kristus kom och återförenade menniskan med Gud. Förening — detta är hwad Kristi blod åstadkommer; det förenar. Wi tala om syndernas förlåtelse; ja, de äro förlåtna. Men ingen synd, som någonsin blifwit begången i denna werlden, har blifwit förlåten, utan att wara straffad. De blefwo straffade i Kristus; han utgjorde försoningen — "hwilken wåra synder sjelf offrade i sin lekamen på trädet." Betänk,

hwad det kostade Kristus att försona; betänk, hwad det kostade Gud, då han måste utgifwa sin enfödde Son i döden.

I 3 Mos. 8: 23 läses: "Sedan slagtades wäduren och Mose tog af hans blod och strök på högra örtippen af Aron och uppå tummen af högra handen och på den största tån på hans högra fot." Detta är en annan vers, som jag brukade grubbla öfwer. Hwad menades wäl dermed? Blod på örat, blod på handen, blod på foten? Jag tror, att jag förstår det nu. **Blod på örat** — utan det kan menniskan icke höra Guds röst. Intet oomskuret öra kan höra hans röst. Menniskorna hörde Guds röst och sade, att det dånade; de kunde icke urskilja den. Men genom blodet lära menniskorna att känna Guds röst — lära de känna, att det är wår älskande himmelske Faders röst.

Blod på handen — på det menniskan må kunna werka Guds werk. De menniskor, som tro, att de kunna werka Guds werk, och likwäl förakta blodet, bedraga sina egna själar. En dag skola de uppwakna och finna, att deras arbete warit fåfängt. Frälsningen tillhör "**honom som icke håller sig wid gerningarne, utan tror på honom, som gör den ogudaktige rättfärdig.**" Ingen menniska kan i egen kraft arbeta för Guds rike. De sade till Kristus: "Hwad skola wi göra, att wi werka kunna Guds werk?" Kanske dessa menniskor hade fått sina fickor fulla med penningar och nu woro williga att bygga kyrkor. "Det är Guds werk", sade Kristus, "att I tron på den han sändt hafwer." Ingen menniska kan göra någonting, som behagar Gud, förr än hon tror på hans Son.

Antag att jag sade till min lille gosse: "Wilhelm, gå ut och skaffa mig ett glas watten;" och att han swarade: "Jag will icke gå." "Jag frågade dig icke, antingen du wille gå eller icke, Wilhelm; utan jag sade dig, att du skulle gå." "Men jag will icke gå", säger han. "Jag säger dig, att du måste gå och skaffa mig ett glas watten." Han will icke gerna gå, men han wet, att jag tycker mycket om windrufwor, och sjelf tycker han ock mycket om sådana, derför går han ut och skaffar sig en skön klase. Han kommer in och säger: "Se här, pappa, är en skön klase windrufwor åt dig." "Men hur gick det med wattnet?" "Äro icke windrufworna bättre, pappa?" "Nej, min gosse, drufworna äro icke bättre; jag will

icke hafwa dem; jag will, att du går efter ett glas watten åt mig." Den lille gynnaren will icke skaffa watten, utan går ut; och denna gång hemtar han en apelsin, som han bär in och lägger framför mig. "Är denna god nog?" frågar han. "Nej, nej!" säger jag, "jag will icke hafwa någonting annat än watten; jag är icke nöjd med dig, förr än du gifwit mig watten." Och så mina wänner, för att behaga Gud, måsten I först lyda honom; och den första sak han begär af oß, är, att wi skola tro på Herren Jesus Kristus. "Utan tron är omöjligt täckas Gud." Han har gifwit oß en outsäglig gåfwa — Sonen från sitt sköte — och om wi förkasta denna Son och wägra att följa honom, tron I wäl då, att wi kunna göra något annat för att behaga honom?

Blodet på foten — för att kunna wandra med Gud. Gud wandrade aldrig med Israeliterna, förr än de i landet Gosen hade bestrukit sina dörrträd med lammets blod. Sedan kunde ingenting stå dem i wägen. Då de kommo till Röda hafwet, wek det undan, när de nalkades. I öknen öppnade Herren sin hand och gaf dem manna att äta. Då de kommo till Jordan, gingo de torrskodda genom flodbädden, emedan den allsmäktige Guden wandrade med dem. Ja, det war ett blodköpt folk, som Gud förde in i Kanaan, det förlofwade landet. Och Gud will wandra med hwarje blodtwagen syndare, och ingen menniska skall kunna stå en sådan emot.

Jag föreställer mig, att någon säger: "Jag förstår likwäl icke, hwarför Gud fordrar blod." Så sade ock en man till mig: "Jag hatar eder Gud, eder Gud, som begär blod. Jag tror icke på en sådan Gud; min Gud är barmhertig mot alla; men eder Gud känner jag icke." Dock, om du will wända dig till 3 Mos. 17: 11, skall du finna hwarför Gud begär blod. "Ty kroppens lif är i blodet, och jag har gifwit eder det till altaret, att edra själar skola dermed försonade warda; förty blodet är försoning för lifwet."

Antag att drottning Victoria, för att icke behöfwa se någon menniska beröfwad sin frihet, skulle öppna alla fängelser och blifwa så barmhertig, att hon icke kunde uthärda att se någon lida för sina brott. Huru länge skulle hon wäl behålla spiran? Huru länge skulle hon wäl styra detta rike? Icke tjugufyra timmar. Dessa samma menniskor, som tala

om, att Gud borde wara så barmhertig, skulle nu säga: "Wi wilja icke hafwa en sådan drottning." Nåwäl, Gud är barmhertig; men han skall icke intaga någon syndare i himmelen med oförlåtna synder. Gud begär blod, emedan han sade till Adam: "På hwilken dag du deraf äter, skall du döden dö." Då syndaren kom i werlden, förde den döden med sig. Gud måste hålla sitt ord. Men huru skulle han kunna detta och skona syndaren? Huru kunde Gud wara rättfärdig och rättfärdiga den ogudaktiga? Menniskan hade syndat, och menniskan måste dö. Men tänk, om en annan skulle dö i hennes ställe? Hennes eget lif war förloradt — syndens lön är döden — men tänk, om en annan skulle **köpa det tillbaka** för henne, skulle **återlösa** henne! Tänk, om en skulle träda fram och gifwa sitt lif till återlösning för många — en som icke hade några egna synder, hwilka kunde fördöma honom till döden? Ära ware Gud i höjden! "Så älskade Gud werlden, att han utgaf sin ende Son, på det att hwar och en, som tror på honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif." Ära ware Gud i höjden! Han sände sin son, född af qwinna, för att antaga wår natur och dö i wårt ställe, smakande döden för hwarje menniska. Ära ware Gud i höjden! "Jesu Kristi Guds sons blod renar oß af alla synder." Om du med uppmärksamhet läser din bibel, skall du se den röda tråd, som går igenom hwarje sida af densamma. Blodet börjar att flyta i första Mosebok och rinner ända till Uppenbarelseboken. Det är för att peka på detta blod, som Guds bok är skrifwen. Tag bort denna röda tråd, och den förlorar hela sitt wärde!

Tre gånger i detta kapitel upprepas det, att lifwet är i blodet. Och då Gud begär blod, begär han med andra ord lifwet — lifwet, som war förloradt. "Allesammans äro de syndare och hafwa intet att berömma sig af för Gud." Jag måste dö för mina synder eller hafwa en ställföreträdare, som dör i mitt ställe. Jag kan icke få en annan menniska att dö för mig, emedan alla sjelfwa hafwa syndat och hafwa sina egna synder att dö för. Men Kristus war utan synd, och derför kunde han blifwa min ställföreträdare. Här framträder läran om ställföreträdande i ära. Kristus dog för wåra synder, för mina; och emedan han dog för mig, älskar jag honom. Emedan han dog för mig, will jag tjena honom. Jag will

werka för honom; jag will gifwa honom hela mitt lif. Han beröfwade döden deß udd och grafwen deß seger. Ack, är det icke det minsta wi kunna göra, att egna honom hela wårt lif?

Då den Kaliforniska guldfebern utbröt, reste en man dit, lemnande sin hustru och sin lilla son qwar i Nya England. Så snart han rönt någon framgång, tänkte han skicka efter dem. Hustruns hjerta war uppfyldt af glädje. Hon tog sin son med sig till New-York, gick ombord på en ångbåt och begaf sig på wäg till San Francisco. De hade icke warit länge på sjön, förr än ropet "eld! eld!" ljöd genom skeppet, och hastigt grep den omkring sig. Det fanns ett krutförråd ombord, och kaptenen wißte, att i det ögonblick då elden skulle nå krutet, måste alla förgås. Lifräddningsbåtarne sattes ut, men de woro otillräckliga och inom en minut öfwerfulla. De satte just ut den sista, då modren bönföll dem att medtaga henne och hennes son. "Nej", sade de, "wi äro så många, som båten kan bära." Hon bad dem dock så innerligt, att de slutligen sade, att de wille taga en till. Tror du, att hon då sprang i båten och lemnade sin son att dö? Nej! Hon tog sin son, gaf honom ett sista famntag, kyßte honom och sänkte honom ned i båten. "Min gosse", sade hon, "om du lefwer, tills du får se din far, så säg honom, att jag dog i ditt ställe." Detta är en swag bild, af hwad Kristus har gjort för oß. Han utgaf sitt lif för oß; han dog, på det att wi måtte lefwa. Will du icke älska honom? Hwad skulle du wäl säga om denne unge man, derest han skulle tala föraktligt om denna moder, som nedsteg i den wåta grafwen för att frälsa sin son? Nå wäl, skola wi tala föraktligt om wår Frälsare? O, må Gud göra oß trogna emot Kristus! Mina wänner, I skolen en dag behöfwa honom. I skolen behöfwa honom, då I kommen till dödens flod; I skolen behöfwa honom, då I stån inför Guds domstol. Gud förbjude, att, då döden kommer nära, den må finna eder bland dem, som föraktar Kristi dyra blod!

Blodet.

II. Det nya testamentet.

"Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse." Ebr. 9: 22.

Wi hafwa sett, hwad gamla testamentet säger om blodet; låtom oß nu wända oß till det nya!

I 1 Petr. 1: 18, 19 läsa wi: "Och weten att I icke med förgängligt silfwer eller guld igenlöste ären ifrån edert fåfänga lefwerne efter fädernas sätt: utan med Kristi dyra blod, såsom med ett menlöst och obesmittadt lams." Silfwer och guld kunde icke återlösa wåra själar. Såsom jag försökt bewisa, så har lifwet blifwit förwerkadt. Döden hade genom synden kommit i werlden, och ingenting annat än blod kunde återlösa själen. Derför säger Petrus: "I ären icke igenlöste med silfwer eller guld". Om guld och silfwer hade kunnat återlösa oß, tron I då icke, att Gud skulle hafwa skapat millioner werldar fulla af guld? Det skulle hafwa wartt en lätt sak för honom. Men wi äro icke igenlösta med sådana förgängliga ting, utan med Kristi dyra blod. Med återlösning menas "återköp"; wi hade sålt oß för intet, och Kristus återlöste och köpte oß tillbaka.

En af mina wänner i Irland mötte en gång en liten gosse, som hade fångat en sparf. Den lilla fågeln darrade i hans hand och tycktes längta efter sin frihet. Min wän bad gossen släppa fågeln, ty den kunde ju icke göra honom någon nytta; men gossen sade, att han icke wille det, ty han hade jagat honom i tre timmar, innan han lyckades fånga honom. Han försökte att tala förstånd med gossen; men förgäfwes. Slutligen erbjöd han sig att köpa fågeln; gossen bestämde priset, och betalningen erlades. Köparen tog det stackars lilla djuret och höll det i sin öppna hand, men gossen hade hållit honom mycket hårdt — han war starkare än fågeln, och på samma sätt är satan starkare, än wi — och der satt han nu och tycktes på en stund ej kunna fatta, att han werkligen hade åter-

fått sin frihet; men snart flög han **bort** qwittrande, såsom om han welat säga till sin befriare: "Tack, tack, du har förlossat mig". Detta är återlösning — att återköpa och försätta i frihet. Kristus kom för att bryta syndens fjettrar, öppna fängelsets dörrar och försätta syndaren i frihet. Detta är det glada budskapet, evangelium om Kristus — "I ären icke igenlösta med förgängligt silfwer eller guld, utan med Kristi dyra blod."

"Hur skall jag kunna blifwa frälst i afton", frågar du. Jag swarar: Tag emot återlösaren, Herren Jesus Kristus, och hwila i hans fullbordade werk! Då Kristus på Golgatha sade: "det är fullkomnadt", war det ett segerrop. Han hade kommit för att återlösa werlden, och nu hade han gjort det — gjort det utan penningar! Och hans kallelserop till werlden ljuda genom tidsåldrarna ända tills idag — "nu wäl, alle I, som törstige ären, kommen hit till watten; och I, som icke penningar hafwen, kommen hit, köpen och äten; kommen hit och köpen **utan penningar och för intet** både win och mjölk."

För några år sedan, då jag en söndagsmorgon gick bort för att predika, åkte en ung man förbi mig. Han hade en gammal qwinna med sig. "Hwem är denne unge man", frågade jag min följeslagare. "Ser ni denna sköna äng", swarade denne, "och den der slätten med huset på?" "Ja". "Hans far drack upp det alltsammans", sade han; och sedan berättade han för mig hela denne mannens historia. Hans far war en stor drinkare, förstörde sin förmögenhet, dog och lemnade sin hustru på fattighuset. "Och denne unge man", sade han, "är en af de bästa män, jag någonsin känt. Han har arbetat strängt och förtjenat penningar samt återköpt egendomen; han har tagit ut sin moder från fattighuset, och nu tager han henne med sig till kyrkan". Jag tänkte detta är en bild för mig. Den förste Adam i Eden sålde oß för intet, men Messias, den andre Adam, kom och köpte oß tillbaka igen. Den förste Adam sålde oß, så att säga, **till fattighuset**; den andre Adam gör oß till konungar och prester för Gud. Detta är återlösning. Wi få i Kristus allt, hwad wi i Adam förlorade och ännu mycket mer. Menniskor betrakta blodet med hån och förakt, men den tid skall komma, då Kristi blod skall blifwa mer wärdt än alla konungariker i werlden. Antag att döden

skulle **träffa oß i** afton, att wi hunne till stranden af dödsfloden utan något hopp till Kristus. Antag, att du wore en millionär, hwad skulle dina millioner då wara wärda? Kristi blod skulle wara mer wärdt för dig än allt silfwer och guld i werlden!

Blodet ropar på twänne sätt; det ropar antingen till fördömelse eller till frälsning. Om jag föraktar Kristi blod, ropar det till min fördömelse; om jag antager det, ropar det om förlåtelse och frid. Abels blod ropar emot hans broder Cain. Så war det äfwen på Kristi tid. Då Pilatus hade Kristus i sin hand, sade han till Judarna: "Hwad skall jag göra med honom?" De ropade: "Tag bort, korsfäst honom!" Och då han frågade, hwilken han skulle gifwa dem lös, Barrabas eller Kristus, ropade de: "Barrabas!" Sedan, då han åter frågade: "Hwad skall jag då göra af Jesus, som kallas Kristus?" ljöd ett allmänt rop från Jerusalem: "Låt korsfästa honom". Pilatus tog watten, twådde sina händer och sade: "Oskyldig är jag i denne rättfärdige mannens blod", och nu ropade de: "Hans blod komme öfwer oß och wåra barn"; **wi** skola påtaga oß answaret härför; wi gå i borgen för handlingen; korsfäst Ni honom och låt hans blod komma öfwer oß och wåra barn! Gifwe Gud, att **detta** ropet komme att höras: "Hans blod blifwe för oß till frälsning och icke till fördömelse."

I Col. 1: 20 läsa wi, att han har "stiftat frid genom blodet på korset". I werlden finnes ingen frid; der finns många rika och stora män, som icke hafwa någon frid. Ja, jag har aldig sett någon menniska, som wetat, hwad frid will säga, förr än hon fått den wid Golgatha.

"Medan wi nu rättfärdige wordne äro af tron, hafwe wi frid med Gud genom wår Herre Jesus Kristus". Rom. 5: 1. Synden borttagen — detta medför frid. Det finnes ingen frid för de ogudaktige; de äro såsom ett oroligt haf, som icke stilla wara kan. Golgatha är den plats, der man finner frid — frid för det förflutna och nåd för det närwarande. Men deßutom få wi ock "berömma oß i hoppet till den härlighet, som Gud gifwa skall". Somliga tänka, att, då de kommit till Golgatha hafwa de fått allt. Men det finnes något mer, som wäntar oß, nemligen — härligheten. Wi weta icke, huru nära den kan wara oß och måhända skola somliga af oß snart nog införas till konungen. En blick på honom skall wara nog att

komma oß att glömma allt, hwad wi haft att lida. Ja, det finnes frid för det förflutna, nåd för det närwarande, och härlighet för det tillkommande, och dessa tre ting bör hwarje Guds barn hafwa. Då englarne kommo med evangeli budskap utropade de: "Ära ware Gud i höjden, frid på jorden och menniskorna en god wilje". Detta är hwad blodet för med sig — synden öfwertäckt och borttagen, frid för det förflutna, nåd för det närwarande och härlighet för det tillkommande.

Wiljen I nu slå upp Joh. 19: 34: "En af krigsknektarne stack upp hans sida med ett spjut, och strax gick ut blod och watten". I weten, att Zacharias förutsade, att i Davids hus skulle blifwa öppnad en brunn mot synd och orenhet, och nu hafwa wi den öppnad. Guds Sons sida har blifwit uppstungen af den romerske soldatens spjut. Det synes mig, såsom jorden och helwetet genom denna handling satte kronan på werket. Se på denne romerske soldat, då han stötte sitt spjut i Guds Sons hjerta! Hwilken helwetisk gerning! Men hwad inträffade derefter? Blodet betäckte spjutet! O! Lofwad ware Herren! blodet betäcker synden. Det war blodet, som betäckte spjutet — sjelfwa spetsen deraf. Den största synden framkallade det största bewiset på kärlek; den största ogudaktighet framkallade den största nåd. En inkräktare behérskar nu denna werlden; men Kristus skall snart regera öfwer den. Tiden för wår förloßning nalkas. Ännu en liten tid af lidande, och han återkommer för att upprätta sitt konungarike! Han skall återkomma från himlarna, och hans röst skall åter höras. Han skall nedstiga från himlen med ett härskri. Han skall utsträcka sin spira öfwer hela jorden. Törne och tistel skola blifwa bortsopade och wildmarken skall glädjas. Låtom oß glädjas; wi skola se fröjdedagar; syndens tunga mörker, som öfwertäcker wår jord, skall blifwa borttaget. Dödens och helwetets mörka wågor skola blifwa tillbakaslagna. O, låtom oß bedja Herren, att han måtte komma snart och icke dröja!

Wi wilja nu wända oß till Rom. 3: 24: "Och warda rättfärdiga utan förskyllan, af hans nåd genom den förloßning, som i Kristo Jesu skedd är". Hwad Gud gör, gör han friwilligt, emedan han älskar att göra det. Märk dessa ord: "Genom den förloßning, som i Kristo Jesu skedd är". Sedan läsa wi uti 5 kap. 9 v.: "Så warda wi nu mycket mer

behållna genom honom för wreden, efter wi äro rättfärdiggjorde i hans blod". Syndaren är rättfärdigad inför Gud af hans outsägliga nåd, genom hans Sons blod. Rättfärdigad, såsom om synden aldrig blifwit begången! Huru förunderligt; icke **en** synd inför honom! Det är, såsom om någon hade en skuld, och, då han komme för att betala den, finge höra: "Ni är ingenting skyldig; allt är uppgjordt". "Hwad", skulle han säga, "huru är det möjligt? Jag fick ju en sändning från eder för icke längesedan, och jag will betala räkningen". "Ni är ingenting skyldig". "Men jag är säker på, att jag fått någonting här". "I min afräkningsbok står ingenting debiteradt eder; en annan har warit och betalt det". Detta är ställföreträdande. Jag wet, hwem som betalade mina andliga skulder. Det war Herren Jesus Kristus. Gud ser i sin bok, och der äro wi ingenting skyldiga. Kristus uppstod till wår rättfärdighet. Det är mycket mer att wara rättfärdigad än att hafwa förlåtelse. Antag, att jag blefwe arresterad såsom mißtänkt att hafwa stulit 18,000 kronor, ställd inför rätta och befunnen skyldig, men att domaren hade barmhertighet med mig och förlät mig. Jag skulle wäl komma ut från fängelset, men nog skulle det blifwa med sänkt hufwud. Jag hade blifwit befunnen skyldig, och jag skulle aldrig mer wåga se menniskor i ansigtet. Antag deremot, att jag blefwe anklagad för att hafwa stulit nämnda summa, men att det icke kunde bewisas, och att, då saken komme för, det befunnes, att jag wore oskyldig; då skulle jag wara **rättfärdigad**. Det är ju en ofantlig skillnad. Nåwäl, Gud rättfärdigar oß genom sin Sons blod. Detta är hwad blodet gör — synden betäckt, borttagen och ingenting emot oß. Är icke detta stort?

I Uppb. 1: 5, står: "Den oß älskat hafwer och twagit oß af wåra synder med sitt blod". Det finnes många, som wilja blifwa frälsta, men som tro, att de icke kunna frälsas, förr än de blifwit litet bättre. Jag träffade i går afton en ung man, som syntes bekymrad om sin själs frälsning; men han trodde, att han icke kunde få blifwa frälst, emedan han icke wore god nog. Ack, om du will wänta, tills du blir befriad från dina synder, skall du aldrig blifwa frälst. Du kan icke göra dig fri från en enda synd. I stället för att blifwa bättre, skall du blifwa sämre, men lofwad ware Herren, han älskar oß äfwen,

i wåra synder, ja, äfwen innan wi blifwa frälsta ifrån dem. "Han har älskat oß och twagit oß af wåra synder med sitt blod. Älskat oß först och sedan twagit oß. Men om wi wilja försöka att twå oß sjelfwa, skall detta blifwa ett fruktlöst arbete för oß.

Blodet öfwertäcker allt, om wi endast förtrösta på Kristus. "Hwilken will åklaga dem, som Gud hafwer utkorat? Gud är den som rättfärdigar". Hwarför tycka wi så mycket om att sjunga den gamla sången:

"Det finns en källa fyld med blod
Ifrån Immanuels sår".

Hwarför kommer den att fortlefwa så länge församlingen finns på jorden? Hwarför skall den aldrig dö bort? Hwarför sjunges den i hela kristenheten? Jag kommer ihåg, huru den brukade genomtränga min själ, äfwen före min omwändelse; jag kunde icke förklara hwarför. Lofwad ware Gud? I denna källa är hwarje synd förswunnen. Så skall du ock finna, att alla de sånger, genom hwilka den röda tråden går, komma att fortlefwa. Det finns en annan skön, gammal sång, som börjar så här:

"Klippa, du som brast för mig,
Låt mig gömma mig i dig!
Wattnet, blodet, hwilket går
Från din stungna sidas sår,
Twage i sin himlasaft
Mig från syndens skuld och kraft".

Den talar om den korsfäste Kristus, den blir aldrig utnött. En annan lyder så:

"Just som jag är, ej med ett strå
Af egen grund att bygga på;
Blott på den grund, att du för mig
Har dött och sjelf oß bjöd till dig,
Jag kommer, o Guds Lam!"

Äfwen denna sång skall fortlefwa och aldrig dö ut. Den kommer att oupphörligen sjungas, så länge församlingen finns på jorden. Hwarför äro dessa sånger så dyrbara, om icke derför, att de tala om blodet!

Slå upp Matth. 26: 28: "Detta är mitt blod, det nya testamentets, hwilket utgjutet warder för många till syndernas förlåtelse". Betrakta dessa verser: "Jag minner eder på

evangelium, att Kristus är död för wåra synder efter skrifterna", samt "Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse", Ebr. 9: 22. Jag skulle wilja fråga de menniskor, som icke tro på blodet: Hwad ämnen I göra med edra synder? Wiljen I förolämpa den allsmäktige genom att erbjuda honom edra tiggaregåfwor till försoning för dem? Kan någon menniska försona synder? Om här är någon bespottare, någon som föraktar blodet, så skulle jag wilja fråga honom: "Hwad ämnar du göra med dina synder?" Då jag war i en annan stad här i landet, kom en ung man till mig och sade: "Om ni har rätt, så har jag orätt; och om jag har rätt, så har ni orätt". Jag wißte, att han war en predikant och sade till honom: "Jag har aldrig hört er predika; om ni har hört mig, så kan ni säga, hwaruti olikheten består. Hwaruti skilja wi oß?" "Jo, ni predikar Kristi död; och jag predikar hans lif. Jag säger folket, att hans död ingenting har att göra med deras frälsning; och ni säger att hans lif ingenting har dermed att göra, och att endast hans död skall frälsa dem. Jag tror icke ett ord af detta". "Nåwäl", sade jag, "hwad will ni göra med detta skriftställe: "Hwilken wåra synder sjelf offrade i sin lekamen på trädet?" "Jag har aldrig predikat öfwer denna text". Hwad will ni då göra med denna: "Weten, att I icke med förgängligt silfwer eller guld igenlösta ären, utan med Kristi dyra blod, såsom med ett menlöst och obesmittadt lams?" "Jag har aldrig heller predikat öfwer denna text", war swaret. Nåwäl, hwad säger ni om denna: "Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse?" "Icke heller öfwer den har jag talat". "Nå denna då: "Han är sargad för wåra mißgerningars skull och slagen för wåra synders skull, näpsten ligger uppå honom, på det wi skulle frid hafwa?" "Öfwer den har jag heller aldrig predikat." "Hwad predikar ni då öfwer", frågade jag. Han twekade litet, men sade sedan: "Jag håller moralpredikningar". "Ni utlemnar således försoningen?" "Ja". "Det skulle wara ett bedrägeri af mig", sade jag, "om jag gjorde så; jag skulle icke kunna det. Det wore då så godt, att jag reste hem i morgon; ty jag wet ej, hwad jag skulle predika. Moralpredikningar om Kristus, utan att tala om hans död!" Den unge mannen sade: "Det synes mig också ibland, som det wore bedrägeri". Han war ärlig nog att tillstå detta. Ja, utan för-

soningen är alltsammans en saga. Kristi korsfästelse är grunden till frälsningen. — Om en menniska har sjukt blod, är hela kroppen sjuk. "Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse".

Wi wända oß till Ebr. 10: 11. Ebreerbrefwet är fullt af talet om blodet. "Och hwar och en öfwerstepreſt är insatt, att han skall dagligen sköta gudstjensten och ofta offra enahanda offer, hwilka aldrig kunna borttaga synder; men denne — Jesus Kristus — då han hade offrat ett offer för synderna, det ewinnerligen gäller, sitter han på Guds högra hand". "Ett offer för synderna, det ewinnerligen gäller!" Han har utgifwit **sig sjelf** till ett offer. Nu behöfwa wi hwarken offra lam eller oxar. Öfwerstepresten har offrat sig sjelf. Öfwerstepresten i gamla testamentet fick aldrig upphöra med offrandet: hans werk blef aldrig fullkomnadt. Men wår store öfwerstepreſt uppfor i höjden och intog sin plats på Fadrens högra hand — werket war fullbordadt. "Det är fullkomnadt", sade han. Alla dessa förebilder och skuggor äro uppfyllda i honom. Och nu hafwa de förswunnit.

Se Marc. 14: 24: "Detta är mitt blod, det nya testamentets, hwilket för många utgjutet warder". Dessa äro Kristi egna ord. Sätt dem i förening med det språk, wi nyß läste i Ebreerbrefwet: "Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse". Jag tror, att om en menniska kunde komma till himmelen utan Kristi blod, skulle hon icke wara lycklig der. Hon skulle icke kunna instämma i den stora sången, som ljuder omkring thronen; hon kunde icke sjunga Mose och Lammets sång; hon kunde icke säga, att hon wore återlöst med Kristi blod. Du skulle få se, att hon droge sig tillbaka så långt som möjligt; hon skulle icke kunna sjunga samma toner som de öfriga, ja, hon skulle icke wilja stanna der. Den opånyttfödda menniskan kan icke inkomma dit. Den enda wägen är den nya och lefwande wäg, som Kristus har öppnat.

Återwänd för ett ögonblick till Ebr. 10: 19, 20: "Efter wi nu hafwe, käre bröder, frihet till att ingå uti det heliga genom Jesu blod, hwilken han oß beredt hafwer till en ny och lefwande wäg genom förlåten, det är, genom sitt kött". Judarne måste före Kristi död hafwa öfwerstepresten, som bad för sig. Han brukade en gång om året ingå i det heligaste med blod för att bedja för folket; men sedan Kristus, wår

store öfwerstepresst, kom, behöfwa wi icke mer någon Aron, som beder för oß. Då Kristus dog, öppnade han en ny och lefwande wäg. Han gjorde oß alla till konungar och prester. Det säges, att förlåten, som remnade, war hans kött; då han på korset utropade: "Det är fullkomnadt", remnade förlåten i templet i tu stycken. Gud uträckte sin hand och sönderref den. Nu finnes ej mera någon förlåt mellan Gud och menniskor. Wi behöfwa numera hwarken biskop eller påfwe eller prest för att bedja för oß. Kristus har dött och åter uppstått. Nu äro wi alla konungar och prester och kunna sjelfwa ingå i det allra heligaste. Wi behöfwa ingen menniska, som beder för oß. I det ögonblick en menniska blir frälst genom blodet, blir hon en konung och prest. Gud kallar henne "Son". Hon är en arfwinge till himmel och salighet; hon är återlöst genom blodet; hon har kommit honom nära genom blodet. Hon blir segrare öfwer werld, kött och djefwul genom blodet.

Det är allwarsamma ord, som stå i Ebr. 10: 28: "Ho som bryter Mose lag, han måste dö utan barmhertighet efter twå eller tre wittnen, huru mycket större näpst, menen I, förtjenar den, som Guds Son förtrampar och nya testamentets blod såsom orent aktar, genom hwilket han helgad är, och försmädar nådens ande". Om en menniska bröt Mose lag, ledde de henne ut och stenade henne till döds. Syndare, låt mig fråga dig: I hwilket förhållande står du till Guds ende Sons blod? Jag säger dig, att det är en förskräcklig sak att förakta blodet, att håna och förlöjliga läran om detsamma. Jag skulle hellre wilja dö, än göra mig skyldig dertill. Mitt hjerta bäfwar, då jag hör en menniska tala hånfullt om detta blod. En allwarsam tanke kom för någon tid sedan öfwer mig och gjorde ett djupt intryck på mig, denna nemligen, att det enda, som Kristus qwarlemnade på jorden af sin kropp, war blodet; kött och ben tog han med sig. Hwad gör du med blodet? Föraktar du detta blod, trampar du det under dina fötter! Herren rikte nu allas wåra blickar på den korsfäste Kristus!

Jag önskar att jag hade tid att fortsätta, för att påpeka alla de ställen i Uppenbarelseboken, der blodet omtalas. "De öfwerwunno honom för lammets blods skull och för deß wittnesbörds ords skull". Enda wägen att öfwerwinna djefwulen, den gamle ormen, är Lammets blod. Han wet, att i det ögonblick en syndare flyr till blodet, är han oåtkomlig för honom.

Under mina resor i de kristna länderna har jag funnit, att endast den lärare, som talat klart om blodet, kunnat gagna Guds rike. Hos den åter, som döljer korset, finnes, om han än har stora gåfwor och drager stora skaror till sig, dock intet lif, och hans församling är likson en förgylld graf. Men de, som predika läran om korset och framhålla Kristus såsom syndarens enda hopp och syndarens enda ställföreträdare, de som mycket wärdera blodet, de ära Gud, och, då de predika Kristus, blifwa själar frälsta. Herren hjelpe oß att flitigt framhålla hans Sons blod! Det kostade honom så mycket att utgifwa sin Son, låtom oß då icke undanhålla honom för werlden, som i saknad af honom skall gå förlorad! Werlden kan berga sig utan oß, men icke utan Kristus. Låtom oß då predika Kristus i tid och otid; låtom oß gå till sjuka och döende och framhålla honom, som kom för att uppsöka och frälsa dem, — som dog för att återlösa dem! "De öfwerwunno honom för Lammets blods skull och för deß wittnesbörds ords skull".

I det 7 kap. 14:e versen står: "Dessa äro de, som komna äro utur stor bedröfwelse och hafwa twagit sina kläder och gjort dem hwita i Lammets blod". Syndare, huru skall du få dina kläder renade, om du icke får dem twagna i Lammets blod? Huru skall du kunna aftwå dem? Kan du wäl göra dem rena? Måtte wi alla en gång få komma till paradiset der ofwan, der de sjunga den ljufwa sången om återlösningen! Må det bli allas wår saliga lott att förenas med dem! Blott några få år på sin höjd, så äro wi der och få sjunga Moses' och Lammets sång. Men om du dör utan Kristus, utan hopp och utan Gud, hwart skall du då komma? O, syndare war wis; förakta icke längre blodet! En gammal evangelii förkunnare sade på sin dödsbädd: "Gif mig bibeln". Och läggande sitt finger på denna vers: "Jesu Kristi Guds Sons blod renar oß af alla synder", sade han, "denna vers är mitt hopp i döden". Det war icke hans femtioåriga predikande, som nu tröstade honom, utan Kristi blod. Gifwe Gud, att, då wi en gång stå inför Guds thron, wåra kläder må wara twagne i Kristi renande blod!

Himmelen. I.

För någon tid sedan, då jag war på wäg till ett möte, frågade mig en wän, hwad jag skulle taga för ämne för aftonen. Jag sade honom, att jag wille predika om himmelen. Han syntes mißnöjd och sade, att han hoppades, jag skulle tala öfwer något praktiskt ämne, samt att det skulle bli tid nog att tala om himmelen, då wi kommit dit.

Jag åter föreställer mig, att, om Gud icke wille, att wi skulle tala om himmelen, så skulle han icke hafwa skrifwit så mycket om den. Och om himmelen är wårt blifwande hem, så böra wi ju försöka att få weta så mycket som möjligt derom, på det att wi måtte lefwa mera för densamma. Om wi wore i begrepp att utwandra till ett aflägset land, så skulle wi ju aldrig tröttna att höra talas om detsamma; wi skulle önska att weta allt, om deß folk, deß klimat, deß fördelar, deß skolor, m. m. Allt som rörde detta land skulle intressera oß. Och nu, då wi skola tillbringa ewigheten i en annan werld, kunna wi wäl då få weta eller höra för mycket om densamma?

Kristna tillfrågas ofta, hwarföre de i sina böner rigta sina tankar uppåt, såsom om Guds boning wore mera öfwer dem än omkring dem. Men jag tror icke, att det är orätt att tänka sig himmelen öfwer oß. I 5 Mos. 26: 15, står: "Se här ned af din helga boning af himmelen och wälsigna ditt folk Israel! **Se ned** från himmelen." I 1 Mos. 17 kap. åter talas om, att Gud **gick upp,** då han hade talat med Abraham. Och Kristus sjelf den ende, som werkligen kan säga oß något om himmelen, — ty han har warit der — hwad säger han? I Joh. 3 kap. finna wi de orden: "Och ingen far upp i himmelen utom den, som for ned af himmelen, menniskones Son, som är i himmelen." I Marc. 7: 34 läsa wi åter, att han "såg **upp** i himmelen och suckade." Och då hans werk härnere war slutadt, och han skulle återwända till de många boningarne

i Fadrens hus, samt just stod midt ibland de älskade, för hwilka han gick att bereda rum, står det att, "då nu Han med dem talat hade, wardt han i deras åsyn upptagen, och en sky tog honom bort utaf deras syn."

Himmelen är Guds boning, och är således det härligaste ställe som kan tänkas. Det betyder intet, huru långt borta den är, ty Gud är der, och detta är nog. Och wi kunna wara säkra på, att den icke är så långt borta, att han icke kan höra den swagaste bönesuck och räkna de ångrens tårar, som den bekymrade syndaren utgjuter. En menniska kan till och med från jorden få se in i himmelen. Då Gud öppnar hennes ögon och drager förlåten åt sidan, så kan hon, såsom Stefanus, få se den öppnad. "Han, full af den helige ande, såg upp i himmelen och fick se Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra hand." Stefanus fick se honom, som utgör dragningskraften till himmelen för Guds barn. Konungen i sin skönhet war der, och detta gör himmelen till himmel.

En person som en gång tillfrågades, hwad han wäntade sig att få göra i himmelen, swarade, att han först tänkte kasta en femhundraårig blick på Kristus, och sedan wille han se sig om efter apostlarne, helgonen och martyrerna. Och det tycktes mig såsom måste en liten skymt af honom, som älskade oß och twådde oß i sitt blod, komma oß att glömma allt, hwad wi kunnat få lida på denna mörka jord.

En liten flicka, hwars moder war döende, togs hemifrån för att bo hos några wänner, emedan de tänkte: hon förstår icke hwad döden är. Under hela tiden önskade barnet att komma hem och få se sin moder. Först, då denna redan war död och begrafwen, fördes den lilla flickan tillbaka till hemmet; hon sprang då omkring öfwerallt i huset, i arbetsrummet, i förmaket, i biblioteket, i sängkammaren, sökande modern och, då hon icke kunde finna henne, bad hon få komma tillbaka till dem, hos hwilka hon warit. Hemmet hade förlorat sin dragningskraft för barnet, då deß moder icke war der. Mina wänner, himmelens mäktiga dragningskraft skall icke bestå i deß perleportar, deß gator af guld eller deß änglachorer; utan i Kristus. Himmelen skulle icke wara himmel, om icke Kristus wore der. Men wi weta, att han sitter på Fadrens högra hand, och dina ögon skola en gång skåda honom; och wi

skola warda såsom drömmande, då wi få uppwakna till hans likhet.

Ack, i himmelen, der är Gud Fader, der är Kristus, Guds Son, der äro änglarne, der äro ock wåra kära wänner. I Uppb. 7 kap. läsa wi om "en stor skara, den ingen räkna kunde, af alla hedningar och slägter och folk och tungomål." Ja, wi läsa om de återlösta, "som stodo för stolen och för Lammet, klädda i fotsida hwita kläder, och palmer i deras händer". Ja, wi hafwa wänner i himmelen.

En fader, som hade förlorat sitt barn, frågade mig häromdagen, om jag trodde, att den lille hade gått för att wara med Jesus. Jag kunde endast säga honom, hwad David sade, då han hade förlorat sin son: "Jag går wäl till honom, men han kommer icke till mig igen." Den tanken, att Gud kan taga bättre wård om barnen än wi sjelfwa kunna, är för mig mycket ljuf, och den måste wara så äfwen för dem, som förlorat sina små. Om wi kunde se in i det nya Jerusalem, skulle wi få se herden, ledande dem till gröna ängar och friskt watten. Han will sjelf wårda hwarje litet hemgånget lam bättre, än deß egen ömma moder kunnat det; och är det icke mycket ljufware för dem att för ewigt wara der med Herren, än härnere i detta sorgens, lidandets och syndens land? Wi hafwa icke förlorat wåra wänner; de hafwa blott gått förut. De hafwa åstundat skiljas hädan och wara när Kristus, hwilket mycket bättre är, och han har gjort dem efter deras önskan. Ehuru wi här få lefwa för Kristus, är det likwäl, såsom ock Paulus säger, "mycket bättre" att wara med honom i härligheten.

Men ännu något mer om himmelen! En gång hade lärjungarne warit ute för att predika och rönt owanlig framgång. De hade stor magt, utdrefwo djeflar och gjorde många underwerk. De kommo tillbaka mycket uppmuntrade. Likasom predikanter under stora wäckelser, sade de till hwarandra: "Är det icke härligt?" Men Kristus säger: "Fröjden eder icke deraf att andarne äro eder underdåniga; utan fröjden eder, att **edra namn äro skrifna i himmelen.**" Hwilken härlig tanke är icke detta! Wåra namn skrifna i himmelen! Wi kunna wara säkra på detta. Om Guds barn icke wißte, att deras namn wore skrifna i himmelen, huru skulle de då kunna fröj-

das! Om lärjungarne hyst något twifwel härom, huru glada måtte de icke blifwit, då Kristus bad dem fröjdas. Det är wår förmånsrätt, om wi äro kristna, icke blott att weta detta och wara fullkomligt säkra derom, utan ock att fröjdas deröfwer.

Den stora lifsfrågan är således: "Är mitt namn skrifwet i himmelen?" Finnes mitt namn i lifwets bok? Frågan är icke: **finnes det i kyrkboken?** Denna bok föres ej **på samma sätt**, som boken i himmelen. Och det finnes många namn i kyrkboken, som aldrig äro skrifna i himmelen. Men det är Guds bok wi tala om. Gud förer en bok; en bok för de förtappade och en för de frälsta: en lifwets och en dödens bok. I hwilkendera står ditt namn? Kan du i detta ögonblick fröjdas deröfwer, att ditt namn är skrifwet i lifwets bok? Öfwerwäg wäl denna fråga! Den är mycket wigtig. Ty, "den der icke wardt funnen skrifwen i lifsens bok, han wardt kastad i den brinnande sjön." "Der skall intet inkomma, som besmitteligt är, eller det styggelse gör och lögn, utan de som skrifna äro i Lammets lefwande bok."

Helt nyligen hände det några wänner, som woro ute på resa, att, då de ankommo till ett Engelskt hotel, de funno det upptaget för flere dagar. De tänkte gå derifrån för att söka få rum på något annat ställe, då ett fruntimmer af sällskapet sade de andra farwäl och förklarade, att hon ämnade stanna qwar. "Hwad will det säga", frågade de, "då du hör, att hotellet är fullt?" "Jo", swarade hon, "jag telegraferade hit för några dagar sedan och mitt rum står för min räkning." Min wän, skicka ditt namn förut, och himmelens portar skola aldrig blifwa tillslutna för dig. War öfwertygad om, att detta är en wis försigtighet. Allting är redo för dig. Och, då lifwets resa är slutad, skall du uppfara med änglawingar för att besitta det rike, som war dig beredt från werldens begynnelse. Många anwända sin tid och sina krafter för att bereda sig ett hem härnere med deß förgängliga prakt, deß flyktiga fröjder. Men hwad skola alla dina jordiska boningar hjelpa dig, om du icke har försäkrat dig om rättigheten till en boning i himmelen?

En soldat, som blef sårad under wårt sista krig, låg döende på sin bädd. Plötsligen brytes den dödslika stillheten i rummet genom ropet, "här, här!" hwilket bröt fram öfwer

den döende mannens läppar. Hans wänner skyndade in och frågade hwad han wille. "Hör", sade han, "de göra namnupprop i himmelen, och jag swarar, då mitt namn ropas upp." Ännu under några ögonblick hwiskar han "här"; och träder sedan inför den himmelske konungens thron.

Om wi hafwa försäkrat oß om, att wåra namn äro skrifna i himmelen, så är dernäst för oß wigtigast att se till, om äfwen wåra barns namn finnas der. Du moder, är din sons namn skrifwet i Lammets lefwande bok? Wore det icke bättre, om ditt barns namn blefwe skrifwet der, än om du kunde tillförsäkra det de största egodelar i denna mörka werld? O, jag beklagar den son, som aldrig tänker på, huru han skall få det på andra sidan grafwen; men ännu mer beklagar jag den moder, som aldrig har talat med honom om den rolighet, som står Guds folk tillbaka. Må Gud göra fäder och mödrar mera trogna och nitiska i deras allwarsamma kall, på det att deras barn må wäxa upp till en wälsignelse för werlden, och de slutligen må få möta dem i himmelen, i den krets, som aldrig kan brytas!

Då jag kommer in på detta ämne, föres min tanke alltid på twänne fäder, om hwilka jag will berätta för eder. Den ena bodde wid Mississippifloden, en man med stora rikedomar. En dag blef hans äldsta son hemburen sanslös. Man gjorde allt hwad möjligt war, för att bringa honom till medwetande, men läkaren sade: Han dör. "Doktor", sade fadren ångestfullt, "kan ingenting göras för att återkalla honom till medwetande om ock blott för ett ögonblick?" "Det kan wäl hända", sade doktorn, "men han kan aldrig lefwa." Efter en förfärlig wäntans stund blef fadrens önskan uppfyld. "Min son", hwiskade han, "doktorn säger, att du skall dö." "Ja", sade sonen; "du bad aldrig för mig, fader; will du nu bedja för min förtappade själ?" Fadren gret. Det war sant, han hade aldrig bedit, han war en främling för Gud, och inom en liten stund gick denna själ, för hwilken aldrig någon bedit, in i den mörka ewigheten. O, huru gerna hade ej fadren nu utgifwit alla sina egodelar, om han derigenom kunnat återköpa sin son från hans förtidiga graf! Du fader, om **din** son wore döende och både dig bedja för sig, kunde du då upplyfta ditt betungade hjerta till himmelen? Begag=

nar du dig af den stora förmånen att ega och underhålla gemenskapen med din Gud? Och har du wäl, innan denna onda werld har beröfwat dig dina dyrbara skatter, dina små barn, lärt att bära dem fram till barnens frälsare?

Nu till den andre fadern! Han hade en älsklig liten goße, men en dag fann han wid sin hemkomst, det kära barnet wid dödens portar. "En stor förändring har försiggått med wår goße", sade den gråtande modren. "Han war först blott litet illamående, men nu synes han wara nästan döende." Fadren gick in i rummet, lade sin hand på den lille gossens panna och såg, att han war döende. Han kände den kalla dödsswetten. "Min gosse, wet du, att du håller på att dö?" "Nej, är det så?" "Ja, så är det." "Skall jag dö i dag?" "Ja, min gosse, du kan icke lefwa till qwällen." "Nå, då får jag wara med Jesus i afton; får jag icke det, fader?" "Jo, min gosse, du får i afton komma till Frälsaren." Då hans fader wände sig bort, såg den lille gossen tårar rinna utför hans kinder. "Gråt icke för mig, fader", sade han, "då jag kommer till himmelen, skall jag gå rakt fram till Jesus och säga honom, att, så långt jag minnes tillbaka, så har du försökt att leda mig till honom." Käre wänner, Gud har gifwit äfwen mig en liten gosse, och huru mycket hellre wille jag ej, att han en gång inför Herren aflade ett sådant wittnesbörd, än jag wille se all werldens rikedomar lagda för hans fötter!

Du moder, eller du fader, begynn tidigt och allwarligt att tala med dina små om Herren! Du wet icke, huru snart du kan blifwa tagen från dem, eller de tagna från dig. Gif dem derför det intrycket, att du wårdar dig millioner gånger mera om deras själar, än om deras timliga wäl! Och skulle du för egen del ännu aldrig hafwa tänkt på, huru föga det skulle gagna dig, om du wunne hela werlden, men toge skada till din själ, så — jag beswär dig derom — låt icke solen gå ned denna afton, förr än du kan säga, att **ditt** namn är skrifwet i himmelen!

Himmelen. II.

Wi hafwa nu sett, att Gud är i himmelen, ty den är hans boning; att Kristus är der, ty han sitter på Fadrens högra hand; att Herrens förlossade äro der. Äro nu wåra namn tecknade der, och äro wi sanna kristna, så böra wi ock der hafwa wår **skatt.** Wi äro ju uppmanade, att "församla oß egodelar i himmelen". "I skolen icke församla eder egodelar på jorden, der mal och rost förderfwa dem, och der tjufwar grafwa och stjäla; utan **församlen eder egodelar i himmelen**, der hwarken rost eller mal förderfwa dem, och der tjufwar icke grafwa eller stjäla."

Om menniskorna hade sina skatter i himmelen, så skulle wi icke behöfwa uppmana dem att lefwa för himmelen eller bedja dem att der hafwa sin umgängelse. Deras hjertan skulle redan wara der; "der edra egodelar äro, der är ock edert hjerta." Det behöfwes icke lång tid för att finna, hwar en menniskas skatt är; du behöfwer endast gifwa akt på, hwar hennes hjerta håller till. Se här t. ex. en menniska, som har politiken till sin Gud; huru upplyses icke hennes ansigte, så snart man talar med henne i detta ämnet! Här en annan, som lefwer för sina affärer; sätt honom i tillfälle att förtjena några tusen kronor, om ock med fara att förlora ännu flere, och du skall hafwa gjort honom den största tjenst i werlden. Här åter en annan, som har nöjet till sin Gud; hans ögon stråla, om han blott hör talas om förlustelser. Dessa menniskor tro, att icke något annat är wärdt att lefwa för, än politik, affärer, nöjen. Men tala med ett Guds barn, hwars skatt är i himmelen, och du skall finna, att werlden föga intresserar honom. Han skall säga dig, att han här icke har någon waraktig stad, att han här är en gäst och pilgrim, och att himmelen är hans hem. Och då han talar om Kristus, om nådelöftena och om hop=

pet på andra sidan grafwen, skall du finna, att han åtnjuter den himmelska frid, som werlden icke känner. Under det jag war på kusten af Stilla hafwet, tillbragte jag min första Söndag i San Francisco. Jag gick till söndagsskolan, men det war en mycket regnig och stormig dag, och der hade kommit så få lärare och barn tillstädes, att föreståndaren undrade, om han skulle låta dem gå hem, som kommit. Men då dessa nu gått ut i regnet, beslöt han att icke upplösa skolan, och jag uppmanades att leda underwisningen. Ämnet war om "wåra himmelska skatter". Den swarta taflan stod der i ordning, och som jag sjelf har en ganska dålig handstil, räckte jag kritstycket åt en af lärarne och sade till barnen: "Räkna nu upp för mig några jordiska skatter; hwad tron I menniskorna mest tänka på?" Någon ropade: "Penningar." "Skrif upp det", sade jag. "Någonting mer?" "Egendomar". "Skrif upp det". Många besynnerliga saker nämndes; en liten gosse sade "bränwin", och kanske han war närmare sanningen än någon af de andra, ty mången will sälja kropp och själ, affärer, familj och allting annat för denna dryck. Då listan war färdig, bad jag dem säga mig några **himmelska** skatter. Det första swaret war "Jesus". Och då wi fortsatte från det ena till det andra, funno wi, att de himmelska skatterna woro långt flere och dyrbarare än alla de skatter, hwilka jorden kunde gifwa. Den unge mannen, som nedskref swaren, war oomwänd. Då han betraktade listan och jemförde de jordiska skatterna med de himmelska, stod han såsom fastnaglad af skam. "Hwilken dåre har jag ej warit", sade han till sig sjelf, "jag som egnat min tid åt sådana jordiska ting!" Och der, wid den swarta taflan, lofwade han Gud att för återstoden af sitt lif endast söka det som ofwantill är.

Tänk nu för ett ögonblick efter, hwad de jordiska skatterna äro! Antag, att wårt hjerta hänger fast wid penningen; olyckan korsar wår wäg; wi göra ett fruktlöst motstånd; den korta striden, som werlden så wäl känner till, är snart öfwer, och wi äro tiggare. Du har ett godt namn och rykte, men i ett ögonblick kan du förlora det; eller ock skola de, som sjelfwa aldrig haft något godt rykte, stjäla bort det med förtalets tunga. Om wi se på wåra barn såsom

på wåra käraste fröjdeämnen; så är dock äfwen detta ett armt **hopp,** ty döden kan bortrycka dem eller — hwad wärre är — wanäran kan ställa dem bland de lefwande dödas antal. Ja, äfwen om wi blifwa mycket rika eller winna stort rykte, hwilket ju är det bästa werlden har att bjuda, eller om Herren gifwer oß de allra älskligaste barn, är det icke så, att wi njuta dessa skatter blott för några korta år, under det wi glömma den långa ewigheten?

"**I skolen icke församla eder egodelar på jorden.**" Detta synes måhända strängt, men det måste wara rätt. Allt hwad menniskan har af werkligt wärde, det har hon nemligen i himmelen. Wi föra ingenting med oß in i denna werld, och säkert är, att wi ingenting skola föra derifrån. Derföre säger Gud: **församla icke.** De kristna, som göra detta, de måste lida; de winna således intet derpå. Nej, de göra en förskräcklig förlust, då de tillfredställa hjertats begärelse i stället för själens behof. Se här twänne skepp, som komma uppför Themsen. Det första skjuter snabbt fram öfwer wattnet; det andra blott kryper fram, draget af ett annat. Det flyter wäl ännu, men synes nära att sjunka. Det har last af trä och är fullt af watten. Det gick wäl för Lot, så länge han war hos sin farbroder Abraham, men, sedan han lemnat honom och kommit ned till Sodom, fick han mycket af denna werldens egodelar och war då nära att sjunka. Så är det med många kristna! De äro nära att sjunka. De hafwa fått så mycket penningar, att de icke kunna gå in i hamnen sjelfwa, och de wända sig derför till andra för att få hjelp af dem. Det andliga lifwet förslappas; den andliga pulsen börjar slå så sakta. "Huru kommer det till", säga de, "att wi icke hafwa mer andlig kraft och mer glädje i Gud?" Hemligheten är lätt funnen. De som fråga så, hafwa fått sina skatter här nere.

Då menniskor stiga upp i en luftballong, taga de med sig sandsäckar till ballast, och, då de wilja stiga högre, kasta de ut något af sanden. Så finnes det kristna, som, innan de kunna stiga högre, måste kasta ut någon ballast. Det må nu wara penningar eller andra werldsliga fördelar, men, wilja de uppåt, så måste de befria sig från dem. Har du blifwit för tungt belastad, så måste du kasta ut litet penningar, och du skall uppstiga såsom på örnawingar. Hwilken

predikant som helst kan säga dig, hwartill du kan anwända dina penningar. För min del har jag aldrig warit på någon trakt, der Guds werk icke behöft någon penningehjelp.

En af mina wänner besökte en rik jordbrukare i Illinois för att hos honom söka wäcka intresse för en mission bland soldaterne. Den rike mannen tog honom med sig upp i kupolen af sitt hus och sade: "Se dit bort, öfwer denna sköna, böljande äng, det är alltsammans mitt, så långt som ögat kan nå." Han wisade honom en annan utsigt öfwer den rika egendomen med dess betesmarker af många mils omkrets, på hwilka stora boskapshjordar, hästar och får betade. "Det är allt mitt", sade han "jag har sjelf förwärfwat det alltsammans." Sedan pekade han högmodigt bortåt staden och wisade på hela rader af hus och på en stor byggnad, nämnd efter honom, och sade ännu en gång: "Detta är allt mitt; jag kom hit såsom en fattig man, men genom min flit har jag förwärfwat det alltsammans."

Min wän sade ingenting, under det han såg på allt detta, men höjde sedan sitt finger, pekande uppåt himmelen, och frågade allwarsamt: "Hwad har du deruppe?" Den rike mannens mod sjönk. "Hwar", frågade han. "I himmelen." "Der har jag ingenting." Ack, han hade lefwat sina 70 år och måste snart inträda i ewigheten, men likwäl hade han inga skatter der. "Är det icke besynnerligt", sade min wän, "att en man med ert omdöme och er förtänksamhet kan så lida skeppsbrott på lifwet och lefwa för ögonblicket på lånad tid för att dö såsom en tiggare och utfattig inträda i ewigheten!" Några få månader derefter dog denne rike mannen såsom han lefwat, och hans förmögenhet öfwergick till andra.

O! mina wänner, om det är någon af eder som lefwer blott för denna werlden, så kom ihåg, att döden skall skilja dig från dina egodelar för ewigt. Fråga dig sjelf, jag beswär dig derom, hwad du har insamlat för det kommande lifwet! Är det wid denna lilla gosse, som ditt hjerta hänger fast, så att han blifwit din Gud, ditt lifs afgud? Eller är det dina penningar, eller ett äradt namn, eller dina wackra kläder eller din ställning i samhället, som du älskar öfwer allt annat? I så fall är du olydig hans bud, som en gång skall blifwa din domare, och som sagt: "I skolen icke församla eder egodelar på jorden."

Men ännu något annat? Wår **hwila** skall blifwa i himmelen. I Ebr. 4: 9 läsa wi: "Derför står för Guds folk en sabbatshwila tillbaka." Detta är ännu en skatt, som wi skola få i himmelen. Låtom oß icke tala om hwila här nere; wi hafwa hela ewigheten på oß för att hwila! Må wi blott wara trogna under de få weckor eller år, wi äro här nere; sedan få wi hwila till ewiga tider. I denna werlden skola wi **arbeta.** Saliga äro de döda, som i Herranom dö, ty de skola hwila sig från sitt arbete! Wåra gerningar skola följa oß. Ja, wi skola lemna ett wittnesbörd efter oß, om wi blott äro trogna till deß natten kommer. Wi kunna sätta strömmar i rörelse här i denna mörka werld, strömmar som skola flyta äfwen sedan wi gått till himmelen. Twåtusen femhundra år hafwa förflutit sedan Daniel lefde, men han lefwer än i dag. Huru klart lyser icke hans ljus ut öfwer hela kristenheten; huru älska wi ej att läsa om hans lif! Huru uppmuntras och lifwas wi icke, då wi höra om hans oförskräckta bekännelse om Gud i Babylon! Hans gerningar följa honom.

Många menniskor hafwa gjort ett sorgligt mißtag. De tänka, att kyrkan är ett slags hwiloplats; de förena sig med ett wißt kyrkosamfund och sedan höra wi ingenting af dem. De tro, att en god kristen har ingenting annat att göra, än att skapa sig en god bänkplats i en ansedd kyrka, och sedan består hela deras andliga werksamhet deruti, att de höra twå predikningar i weckan.

Men, mina wänner, låtom oß icke tänka på hwila och njutningar här nere! Wi skola hwila, då Kristus kommer, men icke förr. Den tid skall komma, då de ogudaktiga icke mer skola störa oß, då den trötte skall komma till ro.

Det berättas om en kristen, hwilken icke lyckades i sitt arbete så, som tillförene, att han derför gick hemsjuk och önskade sig döden. En natt drömde han, att han hade dött och blef buren af änglarna till den ewiga staden. Under det han gick framåt på himmelens kristallgator, mötte han en man, som han kände, och de wandrade tillsammans utför de de härliga gatorna. Plötsligt märkte han, att alla sågo åt samma håll, och fick då se, på en wagn, en som war skönare än menniskors barn. Det war hans wälsignade återlösare.

Då wagnen kom midt för dem, winkade **Frälsaren åt** en af de kringstående samt satte honom på wagnsätet, men honom sjelf tog han afsides och, i det han pekade öfwer himmelens murar, sade han: "Se dit bort, hwad ser du?" "Det synes wara den mörka jorden, från hwilken jag kommit." "Och hwad mera?" "Jag ser menniskor, såsom om de wore blinda, gå wid branten af en afgrund, nära att störta i ett bottenlöst djup." "Nåwäl", sade han, "will du stanna här uppe och njuta af de boningar, som jag har beredt, eller gå tillbaka till den mörka jorden för att warna dessa menniskor och tala med dem om mig och mitt rike samt om den sabbatshwila, som står Guds folk tillbaka?" Denne man önskade sig aldrig mer döden. Han wille lefwa huru länge som helst, för att tala med menniskor om Kristus och himmelen. Och detta will Gud, att wi skola göra. Snart nog få wi hwila och det under hela ewigheten. Medan wi äro här nere, skola wi werka Guds werk, och, sedan wårt wärf är slutadt, skall Herrens röst kalla oß: "Kom hit upp."

Sedan — ty ännu något annat wäntar oß i himmelen — skola wi få wår **krona**. I 2 Tim. 4: 8 står: "Härefter är mig förwarad rättfärdighetens krona, hwilken Herren mig gifwa skall på den dagen, den rättfärdige domaren." Det finnes en krona förwarad för hwarje Guds barn. Gud har lofwat det. "War trofast intill döden, så skall jag gifwa dig lifsens krona." Hwad kämpade Paulus för? Frälsningen? Tio tusen gånger nej; den fick han wid korset. Den war afgjord långt förut. Paulus kämpade för en **krona**. Jag widrör aldrig Pauli och hör aldrig hans namn nämnas utan att känna mig full af blygsel öfwer mig sjelf. Satan fick — om jag får begagna ett sådant uttryck — tag uti en, som war jemngod med sig, då han fick tag i Paulus. Han fick honom aldrig från rätta spåret; ty han höll sin blick riktad på Kristus, och nu bär han sin krona. Paulus! hwarför är du så äregirig — för att få ett namn? Hwarför är du så ifrig? "För min krona", säger Paulus. Hör du hwad de säga om dig: "han är en pladdrare, som försöker wända upp och ned på werlden." De hafwa beslutat att döda dig. "Jag wet det", säger Paulus, "men ingenting af allt detta rör mig."

Ställ dig åter wid hans sida. Han har fått trettionio slag och detta fem gånger, och nu blir han slagen igen. "Nå, om du kommer ut från denna swårighet, hwad skall du då göra, Paulus?" "Göra", säger Paulus, "jag gör icke annat än — jagar efter målet, som föresatt är, till den lön, som förehålles ofwanefter af Guds kallelse i Kristus Jesus." Hwad brydde han sig om slagen? "Tron I", säger han, "att detta hastigt öfwergående och lätta betryck skall hålla mig tillbaka?" Tänk om wi finge **ett** slag på wåra ryggar, hwilken klagogråt det skulle blifwa! Derom skulle wäl skrifwas hela volymer. Wi skulle komma att kallas martyrer. Och likwäl kallar Paulus sådant lidande: "Hastigt öfwergående och ett lätt betryck." Denna gång hafwa de stenat honom. Han är sårad och blödande, Men den store kämpen reser sig och påtager åter sin wapenrustning. Hwad skall han nu göra? Du har kommit ur denna nöd, Paulus, hwad skall du göra härnäst? "Göra", utropar han åter; "jag gör icke annat än jagar efter målet, som föresatt är, till den lön, som förehålles ofwanefter af Guds kallelse i Kristo Jesu. Jag will icke förlora min krona." Derför wek han icke af hwarken till högra sidan eller till den wenstra. Han höll sin blick rigtad på kronan. "Härefter är mig förwarad rättfärdighetens krona, hwilken icke skall fördunklas."

Betrakta honom ännu en gång; han far till Macedonien, och det första, som möter honom i Filippi, är fängelset. Om sådant hände någon kristen i nittonde århundradet, hwilket skrik skulle det ej blifwa! Hwilken jämmer i fängelset! Hwilka planer för att komma ut; hwilka anspråk på skadeersättning! Men se, sådant war icke denne gamle kämpes sätt. "Silas", säger han wid midnatt, "det är tid att wi hafwa wår aftonbön." Och der, i fängelsecellen, med blödande ryggar och fötterna fastlästa i stockar, sjunga de sin lofsång. Det skulle wäl wara det sista ställe, på hwilket wi skulle sjunga lofsånger, och om wi sjönge, blefwe det wäl en melankolisk sång. Men icke så med Paulus. "Om Gud will hafwa mig till himmelen genom Filippi fängelse", säger han, "så gerna för mig; jag fröjdas och är öfwermåttan glad, Silas. Jag tackar Gud, att jag räknas wärdig att lida för Jesu skull." Och då de sjöngo sitt lof till Gud, hörde de andra

fångarne dem; men hwad som war mycket wigtigare, Herren hörde dem. Och det gamla fängelset skakade; deras kedjor föllo af, och de woro fria män. Tala nu icke om Alexander den store, som med sina arméer kom werlden att darra! Här är en oansenlig tältmakare, som utan någon armé kommer werlden att darra.

Betrakta sedan slutet af hans ärofulla lif! Han war i Rom och skulle snart blifwa afrättad. Han fattar sin penna och skrifwer till Timotheus: "Jag offras nu, och tiden tillstundar, att jag skall skiljas hädan. Jag hafwer kämpat en god kamp, jag hafwer fullbordat loppet, jag har hållit tron." Lofwad ware Herren; han höll tron; han wek icke af och predikade falsk lära. Han trodde på det goda, gamla ewangelium, att Kristus dog, och att menniskor måste tro på Herren Jesus Kristus, om de wilja blifwa frälsta. "Härefter är mig förwarad rättfärdighetens krona." Jag skulle gerna welat wara i Rom, då Paulus war der, ty då war der något att se. Jag skulle welat se honom, då han gick utför dessa gator. Rom såg aldrig en sådan segerhjelte som denne man. Paulus, du skall snart gå till afrättsplatsen; ångrar du icke, att du gaf ditt lif åt Herren Jesus? Du har haft så mycket att lida, stenad, förföljd, slagen med många slag; du har warit i farlighet i öknen, i farlighet på sjö och land — ångrar du dig icke? Skulle du wilja gifwa ditt lif åt Kristus, om du skulle lefwa det om igen? "Ja", swarar han, "om jag hade tiotusen lif, skulle jag gerna wilja utgifwa dem alla för hans skull." Det är ingenting att ångra, ingenting att wara sorgsen för. "Sorgsen", utropar han, "jag tackar Gud, att jag gaf mig åt honom".

Se på honom, der han går till afrättsplatsen såsom en segerhjelte. Om du skulle hafwa ställt dig wid hans sida, skulle du hafwa hört honom hwiska: "Wi hafwa mycket mer lust till att icke wara hemma uti lekamen och hemma wara när Herren." Han hade inga jordiska egodelar, som bekymrade honom — kanske blott några werktyg, som han brukade för sitt tältmakeri — men i himmelen har han oräkneliga skatter, och han är nu redo att gå och emottaga sin krona. Du kan se ett leende på hans ansigte, då han lägger sitt hufwud på stupstocken, och hans själ är färdig att lemna stofthyddan. Jag kan föreställa mig, huru de wänta honom wid himmelens por=

tar, och huru der ett halelujah skallar, då han swäfwar fram till thronen. Och jag hör mästarens röst, då han träder in genom perleportarne: "Wälkommen Paulus; du har kämpat en god kamp; du har fullbordat loppet; du har hållit tron; du har fullbordat det wärf, som blef dig anförtrodt; gå in i din Herres glädje!" Mästaren sätter kronan på hans panna, men han kastar den för sin Herres fötter. Paulus fick slutligen sin nådelön. Här nere war det lidande, men jag föreställer mig, att han i dag tackar Gud mera för sin bedröfwelse, än för sin medgång. John Bunyan tackade Gud mera för fängelset i Bedford än för någonting annat, som hade träffat honom. Och Paulus tager i fängelset sin penna och skrifwer dessa epistlar, hwilka till otaliga själars wälsignelse hafwa genomgått tidsåldrarna. Den nådeström, som genom Paulus sattes i rörelse, rinner ännu. Aderton hundra år hafwa förgått, sedan han skref dessa bref till församlingarna, men deras frukter uppspira ännu från hwarje folk. Fördenskull, om motgångar möta oß, så låtom oß tacka Gud; wår lön wäntar derhemma. Så länge menniskor tänka på att äras af andra menniskor, tror jag icke, att Gud så mycket anwänder dem. "Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmelen." Om Gud kallar den "stor", måste den wara något, som är wärdt att ega; låtom oß derför icke förstöra den genom att söka werldslig ära!

För icke längesedan lefde en gammal kristen qwinna, som under åratal legat till sängs, men som man alltid såg glad och lycklig. Så fanns der en annan, mycket rik qwinna, som deremot alltid war dyster och nedslagen, ehuru hon bekände sig för att wara en kristen. En af hennes wänner tänkte nu, att det skulle göra henne godt att se den sjuka, och tog henne derför en gång med sig till henne. Hon bodde i ett windsrum fem trappor upp, och då de hade kommit till första wåningen, drog den rika damen upp sin klädning och sade: "Så mörkt och smutsigt det är!" "Det blir bättre högre upp", sade hennes wän. De kommo till nästa wåning; och den war icke bättre; damen klagade åter, men hennes wän swarade: "Det blir bättre högre upp." Tredje wåningen blir ännu wärre, och damen fortfor att beklaga sig, men hennes wän fortfor att säga: "Det blir bättre högre upp." Slut=

ligen uppnådde de femte wåningen, och, då de kommo in i sjukrummet, war der en wacker matta på golfwet, blommande wäxter i fönstret och små foglar, som sjöngo. Och der funno de det sjuka helgonet — en af dessa stenar, som Gud slipar för sitt eget tempel — strålande af fröjd. Den rika damen sade till henne: "Det måtte kännas mycket hårdt för eder att ligga här." Hon log och sade: "**Det blir bättre högre upp.**" Ja! mina wänner, om det går oß emot, så låtom oß komma ihåg, att det blir bättre högre upp.

Då jag för några år sedan reste till New Orleans från Chicago, woro twå fruntimmer med i mig i wagnen. De blefwo goda wänner, innan wi kommo till Cairo, der den ena bodde. Den andra skulle resa till New Orleans. Den, som skulle stiga af i Cairo, sade till den andra: "Jag skulle så mycket önska, att ni stannade här hos mig några dagar." "Jag skulle ocksä gerna wilja stanna", återtog den andra, "men alla mina saker äro sända i förwäg; och jag har här inga andra kläder, än dem jag har på mig. **De äro goda nog att resa i**, men jag kan icke komma med dem i sällskaper." Så är äfwen förhållandet med en kristen. Han är borta från hemmet; hans skatt är före honom, och hwilken drägt som helst är **god nog att resa i**. Om ej allt är så behagligt här nere, så behöfwa wi icke wara så noga; det är godt nog under resan. Om wåra skatter äro i himmelen, skall wårt hjerta äfwen wara der, och wi skola lefwa såsom gäster och pilgrimer här nere på jorden.

Ännu några ord! Hwad är det, som förorsakar glädje i himmelen? Om drottning Victoria i dag skulle lemna sin thron, tänk hwilken uppståndelse det skulle blifwa! Drottning Victoria lemnar thronen! Det skulle uppröra alla jordens länder. Hela werlden skulle weta om det. Men jag wet ej, om det skulle wäcka någon uppmärksamhet i himmelen. Om deremot en liten gosse här nere blefwe omwänd i dag, så skulle detta blifwa kungjordt i himmelen. Jesus sade: "Det blifwer glädje i himmelen öfwer en syndare, som sig bättrar."

Du lilla gosse, skulle du icke wilja blifwa ett litet lam, som den gode Herden får waka öfwer och bära omsorg om? Du lilla flicka, will du icke blifwa en himmelens dotter, en Kristi följeslagerska?

Här är en frälst moder, som wäntar på sin dotter. Dotter! kan du icke se henne? Hon winkar dig nu till det bättre landet. Har du intet att swara denna längesedan tystnade stämma, som så ofta bedit för dig? Och du unge man, finnas der inga röster, som hafwa bedit för dig? Är der ingen, som du lofwade att en gång möta, om icke på jorden så i himmelen? Och I fäder och mödrar, hwilken af eder kan icke i englarnes chor höra rösten af ett barn, som I älskat och som flyttat från eder för att för ewigt wara hos Herren i härligheten? Ack, skola wi icke alla wända ryggen åt werlden, falla ned på wåra knän och bedja Gud för Kristi skull skrifwa wåra namn i Lammets lefwande bok, på det wi sjelfwa och de, som wi älska, må för ewigt få lefwa med Herren!

